

Haziran direnişinde yeni safha

Dün hareketin güç ve etkisi ile yan yana gelen politik güçler, gelinen yerde yaşanan kısmi geri çekilme ile kendi sınıf konumları ve politik platformları üzerinden kaçınılmaz bir ayrışmanın eşğine gelmiş bulunuyorlar.

Bir ay önce Gezi Parkı'nı hedef alan polis saldırısı ve sergilenen kararlı direnişin ardından forumlar, anma etkinlikleri ve çeşitli eylem biçimleri üzerinden devam eden kitle hareketi, yeni bir safhanın eşğine gelmiş bulunuyor.

15-16 Haziran'da yaşanan polis saldırısına karşı ortaya konan direniş, kitlelere büyük bir moral kaynağı olmuş, direnme kararlılığını pekiştirmişti. AKP iktidarının tüm tehdit ve zorbalığına karşı sergilenen militan duruş, kitle hareketinin sonraki seyri üzerinde belirleyici oldu. Gerici AKP iktidarının hesabı, kitlelerin direnme kararlılığını zorbalıkla ezme ve hareketi teslim alarak bitirme üzerine kurulu idi. Ancak yüzbinlerin direnme iradesi bu hesabı bozdu. Zorbalık karşısında sergilenen kararlı duruş, kitle hareketinin bugüne kadar varlığını sürdürmesinde belirleyici bir rol oynadı.

Devrim ile düzen karşı karşıya

Geride kalan bir ay içerisinde kitle hareketinin bir nebze geri çekildiği, kitleselliğini ve yaygınlığını belirgin bir şekilde kaybettiği, ancak eylemli süreçler açısından sürekliliğini koruduğu bir geçiş süreci yaşandı. Bunun böyle olması, hareketin ileri sıçrayamadığı, kendisini yeni bir düzeyde inşa edemediği koşullarda kaçınılmazdı da. Kaldı ki öfke patlaması olarak doğan ve devrimci bir sınıf önderliğinden yoksun olarak bugüne kadar varlığını sürdüren bir kitle hareketidir sözkonusu olan. Bir aylık geçiş döneminin ardından kitle hareketinde yaşanan kısmi zayıflama yeni bir sürecin kapılarını da aralamaya başladı. Dün hareketin güç ve etkisi ile yan yana gelen politik güçler, gelinen yerde yaşanan kısmi geri çekilme ile kendi sınıf konumları ve politik platformları üzerinden kaçınılmaz bir ayrışmanın eşğine gelmiş bulunuyorlar.

(devamı s. 2'de...)

AKP iktidarının "hayat suyu" çekilmeye başladı

Genelde "dış mihraklar"ın, özelde Washington'daki efendilerinin desteğiyle yükselen dinci-gerici iktidar, ülke sathına yayılan halk hareketiyle sarsılınca, yabancı sermayenin, yani iktidarın "can simidi" olan sıcak paranın aradığı "güvenli" ortam, berhava olmaya başladı. (s. 4)

Sermaye devleti tam bir cinayet şebekesi

Sermaye iktidarı toplumsal muhalefeti polis şiddeti ve hukuk terörü ile hizaya getirme politikasını kararlılıkla sürdürüyor. (s. 5)

Dosya: İnşaat sektörü

Hak gasplarıyla, iş cinayetleriyle ve yarattığı iktisadi ve siyasi hedefleriyle işçi sınıfının omuzlarına basan inşaat sektörü teknik elemanlar cephesinden değerlendirildi.. (s. 24-26)

Patlak verdiğinde sarsıcı etkisiyle milliyetçi-şoven CHP ve İP gibi kimi düzen güçlerini de peşine takan kitle hareketi, liberalinden reformistine ve devrimcisine kadar sol hareketin tüm temel unsurlarını büyük bir hızla bağrında toplamıştı. Politik planda geniş bir yelpaze oluşturan bu güçleri bir arada durmaya zorlayan şey ise hareketin gücü, kitleselliği ve birleşik zemini olmuştur.

Fakat hareketin son bir aydır kademe kademe geri çekilmesi, farklı sınıfsal konumlara sahip olan bu politik güçleri kendi içinde daha belirgin bir şekilde karşı karşıya getirdi, saflaşma ve ayrışmaların zeminlerini olgunlaştırdı. Sürecin başından beri direnişi düzen sınırlarına çekmek ve tam da bu bakışla Taksim'den çıkarmak için elinden geleni yapan, fakat her seferinde kitlelerin basıncı karşısında geri adım atmak zorunda kalan İP, TKP vb. ulusalcı çevreler, peşlerine benzerlerini de takarak soluğu ilk fırsatta Kadıköy'de aldılar. 7 Temmuz'da bu çevreler tarafından gerçekleştirilen "Gazdanadam Festivali" yaşanan ayrışmanın ilk somut adımı oldu.

Yine hareketin gücüyle sürece dahil olan kimi islamcı güçler ramazan ayının gelmesiyle birlikte "Yeryüzü Sofraları" vb. etkinliklerle kitle hareketi içerisinde kendi gerici ideolojilerine alan açmak için yeni hamleler yapmaya başladılar. Bir tarafta milliyetçi şoven ya da islami söylemlerle burjuva gericiliğinin bayraktarlığını yapan, burjuvazinin simgelerini ve ideolojik argümanlarını harekete sirayet ettirmeye çalışan düzen güçleri, öte yanda devrimciler ve ilerici güçler. Geniş bir politik yelpazeyi bağrında toplayan kitle hareketinin bundan sonraki gelişim seyri, önümüzdeki günlerde yaşanacak ayrışma ve saflaşmalar üzerinde belirleyici olacaktır. Ancak hareketi geri çekmek için elinden geleni yapan düzen güçleri ile süreci devrimci bir mecraya taşımak için mücadele eden devrimci-ilerici güçlerin süreç içerisinde karşı karşıya gelmesi ve ayrışması kaçınılmaz olacaktır. Bu ayrışma ve çatışmalarda belirleyici olanlar ise kitle hareketiyle daha ileriden bütünleşeneler ve sürece yön vermeyi başaranlar olacaktır.

Bu nedenle devrimci ve ilerici güçlere büyük sorumluluklar düşmektedir. Kitle hareketini devrimci bir mecraya akıtmak için, hareket üzerindeki her türlü burjuva gericiliğinin etkisini kırmak, bu ekseninde yürütülecek ideolojik ve politik mücadeleyi çok daha güçlendirmek elzemdir.

Yeni dönem ve forumlar

Direnişi bütünlüklü olarak kırmayı hedefine alan ve 15 Haziran'dan beri arkası kesilmeyen kapsamlı saldırılar karşısında hareketin sürekliliğini korumasında forumların büyük bir payı oldu. Kendiliğinden harekete geçen ve herhangi bir önderlikten yoksun bulunan kitleler, son bir aydır forumlar temelinde yan yana gelerek direnme kararlılığını somut bir iradeye dönüştürebildiler. Forumlar, her ne kadar tam anlamıyla kitle hareketinin örgütsel zeminlerine dönüşemeseler de bugüne kadar hareketin taşıyıcı halkaları olarak işlev gördüler.

Gelinen aşamada kitle hareketinin taşıyıcısı konumunda olan forumlar, kendisini yeniden örgütlenme ve hareketin ihtiyacı doğrultusunda şekillendirme ihtiyacı ile karşı karşıya bulunuyorlar. Zira bir sürecin ürünü olarak doğan ve bu sınırlarda kitle hareketinin ihtiyacını bugüne kadar karşılayan forumlar, reformizmin de özel çabalarıyla pasifize

olma tehlikesi ile yüz yüze gelmiş, getirilmiş durumdalar. Kitlelerin basıncı olmasa tam anlamıyla eylemsizliğe mahkum edilmeye çalışılan forumlar, düzen güçleri ve liberal-reformist çevreler tarafından seçim yatırımı olarak ele alınıyor. Hareketin militan yönlerini törpüleyerek kitlelerde biriken öfkeyi oy pusulasında eritme hesapları yapan bu çevreler forumları da bu yönlü değerlendirmeye çabalyorlar.

Forumların önünde çözülmesi gereken bir diğer sorun alanı ise, hareketin ihtiyaçlarına yanıt verecek düzeyde bütünlüklü bir işleyişin hala daha sağlanamamasıdır. Halihazırda birbirleri ile ilişkileri kopuk ya da zayıf gündemleri itibarıyla dağınık bir forumlar tablosu ile karşı karşıyayız. Burada atılması gereken ilk adım, her bir kentte birbirinden kopuk zeminlerde varlığını sürdüren forumların ilişkilerini hem politik planda hem de fiziki olarak kurmak olmalıdır. Bunun kendisi hareketin aşağıdan yukarı doğru inşası anlamına gelecektir. Halihazırda hemen her alanda direniş komiteleri vb. oluşumların önünü açacak olan da hareketin bu temelde inşası olacaktır. Bu başarılırsa kitle hareketi önümüzdeki günlerde yeni bir çıkış olanağı yaratabilir.

Dahası iç bütünlüğünü ve organizasyonlarını sağlamış olan forumlar, yeni patlamalara ve kitle eylemlerine müdahale açısından önemli dayanaklara dönüşeceklerdir. Ali İsmail Korkmaz'ın hayatını kaybetmesiyle birlikte gündeme gelen kitlesel ve militan eylemler buna örnek verilebilir. Özellikle Eskişehir, Antakya, Ankara ve İstanbul'da yapılan eylemler bir kez daha göstermiştir ki, kitleler en küçük bir kıvılcımla tekrar meydanlara dönme potansiyelini içerisinde barındırmaktadır. Antakya ve Ankara'da barikat savaşlarına dönen bu eylemler kitlelerin mücadele azminin diriliğini bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Eğer ki forumlar kitle hareketinin bu yeni aşamasının ihtiyaçlarına göre inşa edilemez de "tartışma kulübü" ya da "seçim sohbetleri"ne dönerlerse, hızla işlevlerini kaybedeceklerdir. Dolayısıyla forumlar düzen açısından hareketi pasifize etmenin araçlarına dönecektir. Kaldı ki reformizm "barışçıl eylemler" adı altında düzenin yapmak istediğini kolaylaştırmaktadır.

Ateş altında yürünecek bir dönem

Tüm bu gelişmeler devrimcilerin omuzlarına büyük ve tarihi görevler yüklemektedir. Bir tarafta hareketin seyri üzerinden şekillenen ayrışma ve çatışmalar, öte tarafta sermaye devletinin kesintisiz devam eden gözaltı-tutuklama saldırıları. Tam anlamıyla ateş altında yürünecek bir döneme girmiş bulunuyoruz.

Aslında bu iki süreç birbirini tamamlamakta ve devamı niteliğindedir. Zira sermaye devleti devrimci ve ilerici güçlere saldırarak, düzen güçlerine ve reformizme alan açmaktadır. Bu yolla hareketi denetim altına alma ve giderek seçim aldatmacasına dolgu malzemesi yapma peşindedir.

Bu oyunu bozacak olan şey ise kitlelerin isyanını her geçen gün alttan alta mayalayan tarihi koşullar ve bu isyan dalgalarını devrimci bir kalkışmaya çevirecek olan devrimci partiler olacaktır. Sınıf devrimcileri önümüzdeki günlere bu genişlikte bakmalı, gelişecek yeni fırtınalara şimdiden hazırlıklı olmalıdır.

Kızıl Bayrak'tan...

İkinci ayına yaklaşan Haziran direnişi yeni biçimler kazanarak yoluna devam ederken, hareketi hedef alan devlet terörü de hız kesmeden sürüyor. Sokağa inen kitlelerin üzerinde gaz bombalarıyla, TOMA'larla ve coplarla estirilen polis terörünü tutuklama-gözaltı furyası tamamlıyor.

İzmir ve İstanbul'da yaşanan son operasyonlarda onlarca kişi gözaltına alındı. İzmir'de gözaltına alınan 15 direnişçiden 11'i tutuklanarak F tiplerine konuldu. Böylece büyük halk hareketinin başından itibaren tutuklananların sayısı 150'lere yaklaştı.

Geçtiğimiz haftanın bir başka önemli gelişmesi, 2 Haziran günü polis ve sivil faşistler tarafından sokak ortasında dövülerek beyin kanaması geçiren Ali İsmail Korkmaz'ın 39 gün komada kaldıktan sonra yaşamını yitirmesi oldu. Ali'nin yaşamını yitirmesi kitlelerin öfkelerini bir kez daha körükledi. Onbinler başta Ali'nin memleketi Antakya olmak üzere Eskişehir, Ankara, İstanbul ve diğer bir dizi kentte sokaklara indi. Özellikle Antakya ve Ankara'da militan çatışmalar yaşandı. Bu gelişmeler direnişin küçük bir kıvılcımla tekrar patlama potansiyellerini gözler önüne serdi.

Ali İsmail'in yaşamını yitirmesine neden olan vahşi polis saldırısı, sermaye devletinin kokuşmuş yüzünü bir kez daha gözler önüne serdi. Ali'nin katilleri bir sermaye devleti geleneği olarak bugüne kadar korundu, kollandı. Cinayeti belgeleyen kamera görüntüleri polis tarafından "silindi". Bu vahşi polis cinayetinden ötürü tek bir polise dahi soruşturma açılmadı. Benzer bir süreç Ethem Sarısülük'ü katleden polisin yargılandığı davada da yaşandı. Başından beri delilleri karartmaya çalışan, katil polisin ceza almadan kurtulması için elinden geleni yapan düzen yargısı gelinen yerde yargılamayı hepten durdurdu. Kitle hareketi düzen yargıçlarının yakasın yapışmadığı sürece hem Ali'nin hem de Ethem'in katilleri ellerini kollarını sallayarak gezmeye devam edecekler.

Kitlelere sermaye düzeninin bu kokuşmuş yüzü döne döne teşhir edilmeli, direniş tutsaklarının serbest bırakılması, operasyonların durdurulması, katil polislerin ve tüm sorumluların yargılanması için mücadele büyütülmelidir.

Günlerdir çalışmalarını süren Ekim Gençliği Yaz Kampı'na sayılı günler kaldı. Artık tüm hazırlıklarda sona gelindi. Haziran direnişinde elde edilen politik-moral ve maddi kazanımlarla kampa katılacak olan gençlik güçleri, kamp vesilesiyle yeni mücadele dönemine hazırlık yapacaklar. Mücadelenin gündemlerini ve gençliğin sorumluluklarını tartışacak ve ortaya çıkan sonuçlar üzerinden yeni döneme daha güçlü bir hazırlıkla girecekler.

Hazırlıklarında sona gelinen gençlik kampını örgütleyen genç komünistlere başarılar diliyor, tüm kamp katılımcılarını *Kızıl Bayrak* gazetesi olarak selamlıyoruz.

Zorbalara karşı isyan haktır!

Gezi Parkı ile ateşlenen büyük halk hareketi gelinen yerde, gerici rejime, onun faşizan uygulamalarına karşı büyük bir direniş hareketine dönüştürülmelidir.

Gerici rejim büyük halk hareketini bastırmak için varını yoğunu ortaya koyuyor. Ne yapıp edip Haziran isyanını söndürmek, ondan geriye pek bir şey bırakmamak istiyor. Fakat ne yaparsa yapsın amacına ulaşamıyor. Çünkü politik manevra yapabilme imkanlarını yitiren rejim, baskı ve zorbalığa daha fazla bel bağladıkça daha fazla köşeye sıkışıyor. İdeolojik, siyasal, ahlaki ve moral bakımdan büyük bir çöküş yaşıyor.

Henüz birkaç ay öncesine kadar onlarca yıl ötesine ilişkin hedefler koyan bir rejim için bu kadarı ne büyük bir trajedi. Bu zamana kadar sırtlarını emperyalistlere ve gerici işbirlikçilerine dayayarak bir iktidar gücü haline gelen ve bu şekilde sahip oldukları güçten başları dönen AKP yöneticileri artık büyük bir travmanın içerisinde. Öyle ya her şeye muktedir olduklarını sanıyorlardı, ama bir anda yolun sonunu gördüler. Bunun için hem şaşkınlık, hem de büyük bir korku içerisinde kıvranıyorlar.

Çaresiz ve acz içerisindedir. Ne yaparlarsa yapsınlar bir türlü alanlara hakim olamıyor, politik ve moral üstünlüğü ele geçiremiyorlar. İşte polis orduları ve iliştilmiş medya aracılığıyla Gezi Parkı'nı boşalttılar da ne oldu? Yüzlerce kişiyi gözaltına alıp zindanlara attılar da ne oldu? Haziran direnişi yeni biçimler bularak yoluna devam ediyor. Hareket bir süre "duran adamlar"la soluklandı, ardından da forumlarla bir derlenme-toparlanma-örgütlenme faaliyetinin içerisine girdi. Böylelikle büyük bir öfke patlaması olarak gelişen hareket, patlamanın ardından sönümlenmeye yüz tutmak yerine, bilinçli ve uzun soluklu bir kavgaya hazırlanıyor. Üstüne bu örgütlenme süreci hareketten yoksun değil. Aksine örgütlenme çabası her an gerici rejime karşı yoğun bir politik karşı duruşu üretirken alanlarda kitlesel ve yer yer militan eylemler biçiminde geliştiriliyor. Böylelikle de masa başında kurdukları denklemlerle halk hareketinin üstesinden gelebileceklerini sananlar yanıldıklarını görüyorlar... Önce ezip sonra da çözeceklerini sanıyorlardı, ama hiç de umdukları gibi olmadı. Zira korku duvarlarını aşan, ölümü küçülten, biat etmeyen milyonlar teslim olmamakta kararlı.

İşte büyük bir vahşet ve arsızlıkta sınır tanımayan bir dezenformasyon kampanyasıyla bir parça duruma hakim olduklarını sandıkları anda kendilerini yeniden çamurun içinde buldular. Haziran'ın ilk günlerinde sivil faşist güçler ve polis işbirliğiyle yaralanan Ali İsmail Korkmaz'ın ölümü rejim payına bir kez daha her şeyi alt üst etti. Böylece ne polis vahşeti, ne gözaltılar, ne yalanlarla ve ne de Mısır'dan politik-ahlaki bir dayanak yaratma girişimleri bir işe yaradı. Ali İsmail'in hayatı halk hareketi için yeni bir itilim oldu. Direnişin ateşi günler boyunca Hatay sokaklarında yandı. Hatay halkının gösterdiği yiğit direniş büyük halk hareketinin yeni bir şanlı sayfası oldu.

Gerici rejimin bu koşullarda manevra imkanları iyiden iyiye daralmış durumda. Öyle ki rejim şu an üç sacayağı üzerinde duruyor: Kaynakların oluk oluk aktarıldığı bir iç savaş aygıtı olarak tahkim edilen polis, kara propaganda makinası olarak bu orduya iliştilmiş

medya, üstüne de hiçbir hukuksal ölçü tanımayan yargı mekanizması... Polis gaza boğuyor, yaralıyor, katlediyor, gözaltına alıyor, ölçsüz bir vahşet uyguluyor. Medya bu vahşetin üzerini örtmek için çirkeflikte sınır tanımıyor. Yargı da büyük direniş zindanlarda boğmak için ancak darbe koşullarında görülebilecek türden operasyonlara ve tutuklamalara başvuruyor. Bunun için de hiçbir ahlaki ve hukuki ölçü tanımıyor. Öyle ki Ethem'in, Ali İsmail'in katilleri korunuyor, göz göre göre saklanmaya çalışılıyor, kayıtlar siliniyor, tanıklar susturuluyor. Satırlı-palalı çeteler polis kontrolünde alanlara salınıyor. Palalarla insanlara saldıranlar himaye edilip yurtdışına çıkarılıyor. Ancak tüm bunlar olurken yüzlerce insan hiçbir hukuksal dayanak olmadan tümüyle siyasal nedenlerle gözaltına alınıp tutuklanıyor. Bunu yaparken o kadar ölçüyü kaçıyorlar ki bayrak satan bir emekçiyi dahi gözaltına alıp tutuklayabildiler.

Tüm bunlar kuşkusuz ki rastlantı değil. Aksine gerici rejim ve bu rejimin başındaki Tayyip Erdoğan'ın eseri. Öyle ya bizzat Tayyip Erdoğan Gezi Parkı'nın polis operasyonu ile boşaltılması talimatını kendisinin verdiğini arsızca söyledi ve ardından da bu operasyon sırasında sınırsız vahşet uygulayan polisi "kahraman" ilan etti. Zaten diğer tüm uygulamalarda da dolaysız biçimde yine Tayyip başta olmak üzere AKP yöneticilerinin imzası var. Çünkü tüm bu faşizan uygulamalar AKP yönetimi tarafından planlanmakta ve uygulanmaktadır.

Tüm bunlardan sonra AKP şeflerinin "sandıkla geldik sandıkla gideriz" iddiasının hiçbir politik ve hukuksal meşruiyeti yoktur-olamaz. Devletin tüm

kurumlarını hiçbir hukuksal ve ahlaki sınır tanımadan emekçi halkın haklı öfkesini bastırmak için kullanmaktan hiçbir sakınca görmeyenlere karşı isyandan daha meşru bir hak olamaz. Bunun için Gezi Parkı ile ateşlenen büyük halk hareketi gelinen yerde, gerici rejime, onun faşizan uygulamalarına karşı büyük bir direniş hareketine dönüştürülmelidir. Bunun için gözaltı ve tutuklamalara karşı büyük bir dayanışma ve sahiplenme gösterilmeli, polis vahşetinin sorumlusu olan hükümetin istifası ve yargılanması talepleriyle mücadele yükseltilmelidir.

Son olarak belirtelim ki, böyle bir rejimden kurtulmak için ne sandık beklenir, ne de böyle bir rejimin varlık gösterdiği bir siyasal sistemde sandıktan çıkacak sonucun bir meşruiyeti olabilir. "Sandıkla gelen sandıkla gider" türünden sahtekarlıklara olduğu gibi, "sandıkta hesap soracağız" türünden palavralara da prim verilmemelidir. Gerici rejim emekçi halkı sokaktan uzaklaştırıp seçim sandığında boğmak istiyor. Direnişimizi kullanarak seçim sandığından çıkmaya çalışan düzen partilerinin ise gerçekte AKP'yi yaratıp onu halklara karşı kullananlarla herhangi bir sorunu yoktur. Bunun için asla unutmayalım-sermayenin ve onun adına hareket eden partilerinin egemenliği koşullarında, güçlü bir sokak mücadelesi olmadan seçim sandıklarından emekçi halk yararına en küçük bir değişimin sağlanması mümkün değildir. Bunun için bugün büyük emekçi hareketi seçim sandığını önüne sürenlerden uzak durmalı, sokaklara-meydanlara daha güçlü, daha militan ve daha kitlesel biçimde çıkmanın yollarını aramalıyız.

AKP iktidarının “hayat suyu” yabancı sermaye çekilmeye başladı

AKP şefi Tayyip Erdoğan'la müritleri, Taksim Gezi Parkı'ndan başlayıp ülkeye yayılan halk hareketinin, “dış mihrakların işi” olduğunu iddia ederek, itibarsızlaştırmaya çalıştılar. “İlimli İslam” projesinin Washington patentli olduğu herkesin malumu iken, siyasal İslamın Türkiye'deki İhvanı kolu olan AKP'nin ise, emperyalizme göbekten bağımlılığı bir sır değilken gündeme getirilen “dış mihraklar” söyleminin sahibinin elinde patlaması kaçınılmazdı.

Ülkeyi, işçi ve emekçiler için bir “sömürü cehennemi”, kapitalistler ve yabancı sermaye için ise “dikensiz gül bahçesi” haline getiren AKP iktidarı, bununla hem Türk burjuvazisinin hem emperyalist tekellerin takdirini kazanmıştı. Yabancı sermayeyi “dış mihrak” saymayan Ankara'daki İhvanı-Amerikancılar 350 milyar doları bulan dış borç, kaynağı belirsiz kara para ve Körfez şeyhlerinin petro-dolarları sayesinde, 2002'den sonra gerçekleşen seçimleri kazanabildiler. Bilindiği üzere yabancı sermaye, riske girmeden yüksek rant elde edebildiği yerlere akar. AKP iktidarı, bu olanakları sunduğu için, yabancı sermaye akışı sağlayabildi. Ancak ülkeye girerken rejim efendilerini “vezir” eden bu yabancı sermaye, giderken de “rezil” edebiliyor.

Genelde “dış mihraklar”ın, özelde Washington'daki efendilerinin desteğiyle yükselen dinci-gerici iktidar, ülke sathına yayılan halk hareketiyle sarsılınca, yabancı sermayenin, yani iktidarın “can simidi” olan sıcak paranın aradığı “güvenli” ortam, berhava olmaya başladı. ABD'de faiz oranlarının yükseltilmesiyle, daha güvenli limanlara yelken açma olanağına da kavuşan yabancı sermayenin, “vezir” ettiği AKP iktidarını, “rezil” etmeye başlaması, Ankara'daki İhvanı derin bir telaşa sürükledi.

“Evlerinizde oturun, yoksa yabancı sermaye kaçır” diye sokaklara çıkan halka vaazlar vererek, içine düştükleri dehşeti hissettiren Tayyip'le müritleri, “yabancı mihraklar” ya da diğer adıyla yabancı sermaye gitmesin diye yatıp kalkıp dua etmeye başladılar.

Halk hareketini bastırmak için polis terörünü kuralsızca kullanan, gençleri katlederek, sakat bırakarak, yaralayarak, zindanlara atarak “destanlar yazan” İhvanı-Amerikancılar, tüm çabalarına rağmen yabancı sermayeye yaranamamış görüyorlar. Zira AKP iktidarı, gaz bombaları stokunu tüketmesine rağmen, yabancı sermayenin kaçış eğilimine girmesine engel olamadı.

Halk hareketini azgın devlet terörüyle bastırmaya çalışan AKP iktidarı, bu zorbalığı, “dış mihraklara karşı savaş” diye yutturmaya çalıştı. “Dış mihraklara” karşı “cihat” ilan eden Tayyip'le müritleri, aynı anda yalvar/yakar yabancı sermayenin ülkede kalması için çırpınıp durdular. Bunu başaramayınca da adeta yas tutmaya başladılar. Ülkenin dört bir yanındaki kent

maydanlarını dolduran ve milyonları harekete geçiren “dış mihraklara” savaş ilan eden Ankara'daki İhvanı, diğer dış mihrakların, yani ABD sermayesinin ülkede kalması için ise, her yola başvurdular.

AKP şeflerinin telaşı boşuna değil elbet. Zira dış mihraklara, yani yabancı sermayeye bağımlı bir rejim, herşeyini bu gücün ayakları altına sermeye hazır olmak zorundadır. Yabancı sermayenin çekilmesiyle döviz fiyatları fırlıyor, faiz oranları artıyor, cari açık yükseliyor, dış borçla çalışan işletmelerin daralmaları veya iflas etmeleri gündeme geliyor vb. Tüm bunlar işçi ve emekçilerin sırtına yeni yükler bindirmek anlamına geliyor ki bu, İhvanı iktidara karşı kitle hareketinin daha da güçlenmesi demektir.

Doların son günlerde 2 liraya yaklaşması, cari açığın geçen ay 7.5 milyar dolara ulaşması, Merkez Bankası'nın (MB) faiz oranlarının arttırılması için düğmeye basması, MB kasalarında bulunan döviz rezervlerinin erimeye başlaması... Tüm bu veriler, ekonomiyi sarsan dalgalardan etkisini göstermeye başladığını kanıtıyor.

“Mayıs başında net rezerv 45,8 milyar dolardı, 12 Temmuz itibarıyla bu rakam 39,9 milyar dolara geriledi, Yani Merkez Bankası bu dönemde net olarak 6 milyar dolara yakın döviz kaybetti. Bu dönemde kuru bastırmak için satılan döviz de aşağı yukarı bu kadar.” (Aktaran Mustafa Sönmez)

Görünen o ki, yabancı sermayenin çekilmesini önleyecek güçten yoksun olan AKP iktidarı, bir yandan faiz oranlarını arttırarak öte yandan MB'nin döviz rezervlerini parça parça piyasaya sürerek çöküşü önlemeye çalışacak. Bunun anlamı ise enflasyonun yükselmesi, yani faturanın işçi ve emekçilerin sırtına yıkılmasıdır.

AKP şeflerinin çöküşü önlemek için işçi ve emekçilerin sırtına yeni faturalar yüklemekten geri durmaları olası görünmüyor. Zira temel politikalarını, “işçi-emekçilere düşmanlık”, “sermayeye ve emperyalizme sınırsız hizmet” üzerine inşa eden Ankara'daki İhvanı, bundan başka bir yol bilmiyor. Bundan dolayı başlayan ekonomik çöküş sürecinin, İhvanı-Amerikancı rejimin sonunu getirme ihtimali yüksek görünüyor. Yabancı sermayenin sırtına binerek yükselenler, bu sermayenin çekilmesiyle dibe vurmaya mahkum olurlar. Diğer sermaye partileri gibi, AKP'nin de kaçınılmaz sonu bu olacaktır.

Vurgulayalım ki, dinci-gerici rejim kendiliğinden gitmeyecek. Sonunu getirebilmek için işçi sınıfının, emekçilerin, gençliğin ve toplumun diğer emekçilerinin Taskim ruhuyla direnişe devam etmeleri gerekiyor. Hem Taksim Direnişi'nde yükseltelen taleplerin kazanımı hem ekonomik çöküşün koşullayacağı yeni saldırı dalgasını püskürtebilmek için direnişin fabrikalardan alanlara, okullardan mahallelere kadar geniş bir alanda örülmesi şarttır.

Ethem'in katiline yargılama 'krizi'

Sarisülük davası iddianamenin sunulmasıyla tarih bekleme aşamasındayken “izin alınmadan yargılama” gerekçesiyle durduruldu. Şimdi savcılık katil polis Ahmet Şahbaz'ın yargılanması için izin talebinde bulunacak.

Cumhuriyet Savcısı Veli Dalgali tarafından hazırlanan 15 sayfalık iddianame Ankara 6. Ağır Ceza Mahkemesi'ne tevzi edildi. Savcı Dalgali tanık ifadeleri, görüntü kayıtları ve katil polis Ahmet Şahbaz'ın savunmasının ardından hazırladığı iddianamede polise “meşru savunmada sınırın aşılması suretiyle öldürmek” suçunu yöneltiyor.

Bu da en başından beri bir aklama operasyonu ve polis cinayeti karşısında kitlenin öfkesini dizginleme çabasının yansıması oluyor. Katil polis yargılamaya konu olurken bu suçlamayla alabileceği en üst ceza sınırı ise 5 yıl oluyor.

Sermaye hükümeti AKP'nin Başbakan Yardımcısı Bülent Arıç'ın açıkça savunduğu polis, böylece yargı tarafından da korunmuş olunuyor.

Ankara 6. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından alınan yargılamanın durması kararı ile “gereğinin yerine getirilmesi” için dosya yeniden Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'na gönderildi.

Fakat sermaye devleti bu yargılamaya dahi tahammül edemeyerek müdahalede bulunmuşu benziyor.

Polis Ethem'i suçladı

Savcı iddianameyi mahkemeye sunduğu günlerde Ankara Emniyet Müdürlüğü'nün, Ethem Sarisülük davası için hazırladığı rapor basına yansıdı.

Olayın soruşturmasını yürüten savcılığa gönderilen raporda polisler atılan 37 taş tek tek sayılarak numaralandırılırken Ethem'in başına isabet eden kurşun konusunda ise herhangi bir ifade kullanılmadı.

Ethem Sarisülük'ün “17 numaralı şahıs” olarak nitelendirildiği raporda şu ifadeler kullanıldı: “Atış esnasında tahmini 4-4.5 metre mesafeden 17 numaralı şahıs (Ethem Sarisülük) tarafından atılan 17 numaralı taş, polis memurunun sağ omuzuna çarpıp yere düştü” ifadesi kullanıldı. Savcılık iddianamesinde “polisün üçüncü atışta elinin yere paralel olduğu” belirtilmesine karşın Emniyet raporunda, polisün “elinin yukarıda olduğu” iddia edildi.

Olaya ilişkin görüntülerden katil polislin bir eylemciyi tekmeledikten sonra silahını çektiği açıklanmıştı. Ancak iddianameyi hazırlayan savcı Veli Dalgali, tam tersi bir tespit bulundu.

Olayı “meşru savunmada sınırın aşılması” olarak nitelendiren savcılık, “Şüpheli tarafından gerçekleştirilen ve TCK 81. maddeye mümas olan eylemin meşru savunma olup olmadığı, meşru savunma ise yasal sınırın aşılmış mı yoksa kasit olmadan mı aşıldığı hususlarının takdir ve değerlendirmesi mahkemenin görevine girer” değerlendirmesi ile katil polislin en az ceza üzerinden yargılanmasını istemiş oldu.

Sermaye devleti tam bir cinayet şebekesidir!

Gelişmeler gösteriyor ki, sermaye iktidarı önümüzdeki günlerde resmi ve sivil güçleri, bürokrasi ve yargısı ile kol kola polis şiddetini katmerleştirmek için yeni yöntemler uygulamaktan geri durmayacaktır.

Sermaye iktidarı toplumsal muhalefeti polis şiddeti ve hukuk terörü ile hizaya getirme politikasını kararlılıkla sürdürüyor. Üstelik direniş süresince ortaya çıkan polis terörünün ve katliamların sorumlularını, burjuva hukuku dahi hiçe sayarak görevleri başında tutmaya devam ediyorlar. Valilerden emniyet yetkililerine kadar tüm bürokratlar ve kolluk kuvvetleri bu azgın devlet terörünü bizzat Erdoğan'dan aldıkları direktiflerle uyguluyorlar. Bundan dolayı AKP gericiği tarafından korunuyor ve mükafatlandırılıyorlar.

Bu politikanın bir sonucu olarak polis şiddeti, keyfi yasaklar, gözaltı/tutuklama terörü ve eylemlere yönelik saldırıların dozu her geçen gün artmaktadır. Her eylemde direnişçileri ağır yaralayan, vahşice kıyımlardan geçiren, eli palalı-sopalı faşistleri sokaklara salan sermaye iktidarı toplumsal muhalefeti ezmek için gözü dönmüşçesine saldırmaya devam etmektedir. Hemen her eyleme plastik mermi, gaz bombası ve TOMA'larla saldırılıyor. Bu saldırılar sonucu birçok kişi hayatını kaybederken binlerce kişi yaralanıyor. Sokaklarda estirilen polis terörü sonrası başlatılan yargılamalar ise sermaye devletinin bir cinayet şebekesi olarak geleneksel çizgisini sürdürdüğünü kanıtlıyor. Sermaye devletinin polis cinayetlerini örtbas etme geleneği direniş sürecinde de kesintisiz olarak devam etmiştir.

Direniş süresince gerçekleşen polis cinayetlerinin üstünü örtmek için kullanılan yöntemlere hiç de yabancı değiliz. 2009'da Esenyurt'ta sokak ortasında polis tarafından infaz edilen TKİP militanı Alaaddin Karadağ davası bunun en güncel örneğidir.

Soruşturma ve yargılama süreci başından itibaren tam bir orta oyununa çevrilmiştir. Tanıklar tehdit edilmiş, beyanları değiştirilmiş, deliller yok edilmiş, olay yeri keşfi yapılmamış, savcı gerekli delilleri toplamamış, mahkeme de delilleri toplamamak için kural tanımamıştır. İnfaza tanıklık eden mahalle sakinleri dinlenmediği gibi üstüne üstlük polisin yönlendirdiği kurmaca tanıklar ayarlanmıştır. Polisin elinde olan olay yeri görüntü kayıtlarının mahkemeye ulaştırılmaması ve Alaattin Karadağ'ın üzerinde bulunan giysilerin Adli Tıp Kurumu'na incelenmemesi gibi çarpıcı noktalar davanın göstermelik bir yargılamadan başka bir şey olmadığını kanıtlar.

3 yıl süren Alaattin Karadağ Cinayet Davası, tetiği çeken katil polis Oğuzhan Vural 'meşru müdafadan' beraati ile sonuçlandı. Mahkeme Polis Vazife ve Salahiyeti Kanuna uygun davrandığı kararını vererek adeta katili onurlandırdı. Düzen yargısı "terör hükümlüsüydü", "aranan biriydi", "dur ihtarına uymadı" ve "sahte kimlikle yakalandı" gibi argümanlarla sanık sandalyesine adate katledilen Alaattin Karadağ'ı oturtmuş ve 'suçlu' ilan etmiştir.

Alaattin Karadağ Cinayet Davası, polis cinayetlerinin sermaye devletinin bütün kurumlarının işbirliği ile savunulmasının bir devlet politikası olduğunu göstermiştir. Dava sonunda verilen kararla hakkını arayan, mücadele eden devrimci, ilerici güçlere, işçilere, emekçilere, gençliğe yönelik şiddet uygulayan polisin düzeninin yargısı tarafından korunacağını güvencesi verilmiştir. İşte bu noktada bu karar polis devleti

uygulamalarına hız verileceğinin bir işareti olmuş, gerçekleşecek polis cinayetlerinin önü düzlenmiştir.

Gerek polis kurşunuyla katledilen Ethem Sarısülük'ün, gerekse Eskişehir'de polis tarafından dövülerek katledilen Ali İsmail Korkmaz'ın yargı süreçlerinin, Alaattin Karadağ davasında yaşananlardan farksız olduğunu görüyoruz. Bütün bu yaşananlar çürümüş sermaye düzeninin milyonlar karşısında inandırıcılığını her geçen gün kaybetmesine neden oluyor.

İşte bunun kanıtı: Ethem Sarısülük'ü silahı ile vuran çevik kuvvet polisi Ahmet Şahbaz'ın soruşturmasında deliller polis tarafından karartıldı. Önce göstermelik bir dava açıldı ardından valinin itirazı ile yargı süreci durduruldu. Elbette sokak eylemlerinin sürdüğü ve yeni vahşetlerin sıklıkla yaşandığı bugünlerde alınan bu kararlar polise uygulayacağı vahşet sonrasında hiçbir yaptırımla karşılaşmayacağı mesajının verilmesi demektir. Yine Ethem Sarısülük cinayetinin soruşturması sırasında cinayet anını belgeleyen MOBESE görüntü kayıtları incelendiğinde sermaye devletinin 'kahramanlarının' nasıl bir uyum içinde çalıştığı görülmektedir. Ethem Sarısülük'ün vurulma anı sırasında polis MOBESE kameralarının açılarını değiştirmiş ve görüntüleri küçültmüştür. Bu durum sermaye devletinin kolluk kuvvetlerini direnişçilerin üzerine katletmek için yönlendirdiğinin bir kanıtıdır. Polis cinayet işlemekte, sermaye devleti ise tüm kurumlarıyla kanatları altına almaktadır.

2 Haziran günü üniformasız polisler tarafından sopalarla dövülerek linç edilen Ali İsmail Korkmaz'ın 10 Temmuz günü hayatını kaybetmesine kadar geçen süreçte polisin cinayet şebekesi olarak tüm kanıtları yok ettiğini görüyoruz. Her ne hikmetse Ali İsmail Korkmaz'ın sokak ortasında işkenceden geçirildiği 18 dakikalık kamera kayıtları buhar olup uçmuştur. Cinayet gününe ait olan fırın ve otelin kamera kayıtlarından yansıyanlar ise polisin sivil faşistleri yanına katarak eylemcilere sopalarla nasıl öldürüseye saldırdığını ortaya sermeye yetiyor. Bilindiği gibi Eskişehir Valisi Ali İsmail Korkmaz'ın öldürülmesinin ardından 'Türk polisi yapmaz' açıklamaları ile cinayet şebekesinin bir parçası olarak üstüne düşen görevi yerine getirmiştir. Cinayet örtbas edilmeye çalışılsa da günlerdir sokaklara dökülen öfkeli kitlelerin kararlılığı ile bazı gerçekler deşifre olmaya başlamıştır. Silinmeyen kamera kayıtlarında eylemcilere saldıranlardan bir kişinin Eskişehir Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'nde çalışan bir sivil polis olduğu teşhis edilmiştir.

Bu gelişmeler gösteriyor ki sermaye iktidarı önümüzdeki günlerde resmi ve sivil güçleri, bürokrasi ve yargısı ile kol kola polis şiddetini katmerleştirmek için yeni yöntemler uygulamaktan geri durmayacaktır. Bu saldırganlığa son verecek olan tek güç ise işçi ve emekçilerin örgütlü, militan ve kararlı direnişidir.

İzmir'den baskınlara yanıt...

“Korkacaksınız, titreyeceksiniz, yıkılacaksınız!”

İzmir'de 12 Temmuz'da “4. dalga” olarak adlandırılan yeni bir gözaltı saldırısı yaşandı. Sabah 05.00 sularında İzmir merkezli olarak Balıkesir ve Manisa'da evler basıldı toplam 15 kişi gözaltına alındı. Taksim Direnişi'ne yönelik gözaltı saldırıları İzmir'de yapılan eylemlerle protesto edildi. Saldırı gününden başlayarak her gün bir eylem gerçekleştirildi.

Baskınların akşamında yine eylem

Gözaltıları protesto etmek için 12 Temmuz günü YKM önünde buluşuldu. Buradan Eski Sümerbank önüne yürüyüş gerçekleştirildi.

Eski Sümerbank önüne varıldığında, burada gözaltına alınanların serbest bırakılması talebi taşıyan dövizlerle bekleyen Dersimliler Derneği üyeleri eyleme katıldı.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Devrimci Hareket, Emek ve Özgürlük Cephesi, Partizan, DHF, MBP tarafından örgütlenen eyleme DİP, DİSK Genel-İş 2 No'lu şube ve Kaldıraç destek verdi.

Yapılan basın açıklamasının ardından, Dersimliler Derneği adına ayrıca bir basın metni okundu. Eylem gözaltına alınan Mithat Kavak'ın kızkardeşinin konuşmasıyla bitirildi.

Tutsak direnişçilerin ailelerinden açıklama

Gezi tutsaklarının aileleri ve yakınları 13 Temmuz'da Çağdaş Hukukçular Derneği'nde (ÇHD) biraraya gelerek bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın metnini tutsak Hüseyin Kaya'nın ablası Gözde Kaya okudu.

Açıklamada “Bizler Gezi tutsak yakınları ve aileleri olarak, buradan bir kez daha arkadaşlarımıza ve çocuklarımıza sahip çıkıyor, Gezi Direnişi'nin 45. gününü selamlıyoruz” denildi.

Ardından ÇHD adına Av. Tuğba Ataş söz aldı. Ataş, Gezi eylemlerinde devletin kolluk güçlerinin şiddet kullandığını, yıllardır devletin zulmüne, baskısına isyan eden insanların susturulmaya çalışıldığını, bu anlayışın ezenle ezilenlerin var olduğu sürece de devam edeceğini

belirtti.

Daha sonrasında sözü Gezi tutsağı Serdar Gür'ün annesi Nermin Gür aldı. Anne Gür konuşmasına “Ben kendimi tüm Gezi olaylarında direnen çocukların annesi olarak hissediyorum ve onlarla gurur duyuyorum” sözleri ile başladı. Tutsak anası Gür, elinde sopalarla-pallarla insanlara saldıranları ve sömürü düzeninin devletini tanımadığını, bununla beraber devlet yanlısı satılık medyayı da tanımadığını belirterek şunları söyledi: “Bizler bütün analar-aileler olarak çocuklarımızın yanında olmalıyız, sokağa çıkmalıyız. Mahallemizde çevremizde herkesle konuşarak çocuklarımıza sahip çıkmalıyız.” Tutsak anası, hükümetin ve hükümete oy veren herkesin ellerinde Gezi olaylarında yaralananların ve ölenlerin kanlarının olduğunu söyleyerek bu devlet yıkılmadan hiçbir sorunun çözülmeyeceğini söyledi.

Toplantının sonunda Tutsak Aileleriyle Dayanışma Platformu kurulması önerisi getirildi.

“Yaşamak için direnin yanınızdayız!”

İzmir'de bir diğer eylem 13 Temmuz günü düzenlendi. Devrimci ve ilerici kurumlar, polis saldırısında yaralanarak yoğun bakıma kaldırılan Mustafa Ali Tombul şahsında, tüm yaralı direnişçiler ve direnişte yaşamını yitirenler için bir eylem gerçekleştirdi.

YKM önünde biraraya gelen kitle önde “Mustafa Ali Tombul onurumuzdur!” ve “Ali İsmail Korkmaz Ölümsüzdür!” yazılı ozalitletler açarak yürüdü. Bu iki ozalitin ardında Gezi eylemlerinde hayatını kaybedenlerin resimlerinin bulunduğu pankart taşındı.

Sümerbank önüne gelindiğinde ise basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasına, tutsak direnişçilerin aileleri ve yakınları da katıldı. Ayrıca birçok semt ve mahallede yapılan forumlardan insanlar katıldı.

Gözaltılar adliyede eylemle karşılandı!

15 direnişçi 15 Temmuz'da sabah saatlerinden itibaren İzmir Adliyesi'ne getirildi ve savcılık ifadelerine başlandı. Savcılık ifadelerinin tamamlanmasının ardından Tuğçe Demirhisar ve Dilek Keskin tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı. 13 kişi ise tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edildi.

Tuğçe ve Dilek, “Bu daha başlangıç mücadeleye devam!” sloganları ile Adliye önünde bekleyen kitle ile buluştu.

Adliye önünde bekleyen, gözaltındaki tutsakların aileleri, yakınları ve yoldaşları, gün boyunca sloganlarla tek ses oldular. Adliye önünde devrimci kurumlar tarafından hazırlanan basın açıklaması gerçekleştirildi.

Açıklamayı gözaltında bulunan Hüseyin Kaya'nın ablası Gözde Kaya okudu. Açıklama sırasında görüntü almak isteyen sivil polisler de tutsak aileleri ve devrimciler tarafından engellendi.

11 direnişçi tutuklandı

Savcılık sorgusu gerçekleştirilen 15 kişiden 13'ü tutuklanma talebiyle mahkemeye sevk edildi. Mahkemedeysse 13 direnişçinin 11'i tutuklandı.

Kızıl Bayrak / İzmir

15 Temmuz 2013 | İzmir

İstanbul'da 50'ye yakın gözaltı

İzmir'deki tutuklama kararını İstanbul'da ev baskınları takip etti. 16 Temmuz günü, sabah saatlerinde yine çok sayıda evin basıldığı haberleri geldi. Gelen bilgilere göre baskında Öğrenci Kolektifleri ve Liseli Genç Umut üyesi en az 10 kişi gözaltına alındı.

Halkevleri eski Başkanı İlnur Birol'un da evinde arama yapıldı. İlnur Birol'un evindeki aramaya gerekçe olarak Bircan Birol'un aranması gösterildi.

Özgür Gelecek ve Devrimci Demokrasi dergileri okurlarının da gözaltına alınanlar arasında olduğu öğrenildi.

Baskınlar Sancaktepe'de de hayata geçirildi. Akader Sancaktepe Şube Başkanı ve üyesi Düzgün Polat ile Kaldıraç Okuru Selçuk Kalaycıoğlu'nun gözaltına alındığı duyuruldu. Halkın Kurtuluş Partisi Sancaktepe İlçe Sekreteri Deniz Bin'in evine de baskın yapıldı.

Polisin, baskın gerçekleştirdiği yerler arasında bu sefer bir öğrenci yurdu da bulunuyor. Savcılık tarafından dosyaya gizlilik kararı konduğu için avukatlara gözaltına alınanlara ve polisin elindeki gözaltı listesine dair bilgi verilmiyor.

Polisin, ayrıca TGB İstanbul İl Başkanı Olgu Özdemir ve bir TGB'linin evinde de arama yaptığı bildirildi. Polisin TGB'li Barış Alpuğa'nı evde bulamayınca kardeşi Zafer'i gözaltına aldığı aktarıldı.

13 Temmuz 2013 | İzmir

Devlet yine katilleri koruyor!

Eskişehir'deki direniş eylemlerinde bir sokak arasında saldırıya uğrayan, günlerce komada kaldıktan sonra hayatını kaybeden Ali İsmail Korkmaz'ın ardından ortaya çıkanlar devletin ve polislinin kanlı ellerini bir kez daha karşımıza çıkarıyor. Yalnız bu da değil, yine bir karartma operasyonuna tanık oluyoruz "soruşturma" sürecinde...

Daha önce bir tanığın ifadeleri ile tespit edilen ve Ali İsmail'in saldırıya uğradığı belirtilen sokağa ait kamera kayıtlarını alan polis, 40 ayrı işyerinin güvenlik kamerasından toplanmış yalnızca 1-2 saatlik görüntüleri savcılığa iletti. Savcılık da görüntüleri bilirkişiye yönlendirmişti. Ancak bilirkişinin görüntülere dair hazırladığı rapor, polislin katliamı karartma çabasının ortaya çıkmasına kapı araladı. Korkmaz'ın dövüldüğü sokağa bakan Beşik Otel ile bir fırıncı ve hırdavatçının hard disklerinin 'bozuk' olduğu, bilirkişi raporuyla saptandı. Buna karşın, CD'deki iki saatlik görüntülerdeyse; "sivil polis olduğu sanılan veya polislin yanında yer alan gaz maskeli, ellerinde cop, beyzbol sopasına benzer sopa bulunan bir grubun kameralara yansıdığı, bir eylemciye sopalarla vurdukları, sokakta topluca eylemci kovaladıkları" yer aldı. Bilirkişi, "Dayak görüntüleri başladıktan sonra 18-20 dakikalık kaydın bulunmadığını" saptadı.

Görüntüleri polis bozdu!

Polislin bu duruma dair bir açıklaması ve "savunması" vardı elbette. Ancak görüntülerin çekildiği Beşik Otel sahibinin verdiği bilgi, polislin savunmasını boşa düşürüyordu. Görüntülerle ilgili konuşan otel sahibi, görüntüleri vermeden izlediklerini, herhangi bir sorun olmadığını söyledi. Beşik Otel'in sahibi Erdoğan Gözseçen hard diskleri polislere teslim etmeden önce beraber izlediklerini, görüntülerin sapsağlam olduğunu, hard diskte bir bozukluğun olmadığını belirtti. Sokakta dövülenlerden Doğukan Bilir'in babası Ercan Bilir'le de izlediklerini kaydeden Gözseçen şunları ifade etti: "Ertesi gün görüntüleri emniyete verdim. Açamamışlar, geri getirdiler. Polisler de bana, 'Bunları CD'ye çeker misin?' dedi. Reddettim. Sonra şifrelerini verdim. Hard disk tekrar götürüp görüntüleri aldılar" dedi. Gözseçen, hard diskin bozuk çıkmasına ilişkin ise "Hard disk bozuk olmuş olsa CD'ye nasıl aktarılacak? Açılmayan hard diskten görüntü geçilmez ki? Ben hiç anlamış değilim" dedi.

Gözseçen, "Sokaktakiler polis miydi?" sorusuna karşılık, "Görüntülerde belden aşağı vuranlar polis, kafaya vuran sivildi" dedi.

Eskişehir Emniyet Müdürlüğü ise Twitter hesabından yaptığı açıklamada görüntülerle oynamadıklarını, otelin ana şarteli indirmesi nedeniyle aradaki kaydın olmadığını iddia etti.

Öte yandan, savcılığın olay günü ilgili bölgede bulunan polislerin teşhisi için isim ve fotoğraflarını istemesi üzerine, Emniyet Müdürlüğü 500 polislin bilgileri ile teşhis edilmesini engelleyecek derecede yakından çekilmiş fotoğraflarını gönderdi. Teşhisin bu haliyle yapılamayacağını söyleyen savcılık aynı talebi yineledi.

Vali çark etti!

İlk açıklamasında "göstericiler birbirlerini yaralıyor, sonra da polis yaptı diye yayıyorlar" diyen Eskişehir Valisi Gungör Azmi Tuna, son gelişmeler üzerine sorulan sorularda da "esnaf karışmış olabilir" dedi. "Kendileri yapıyorlar" ifadesini ise İstanbul için kullandığını, bu yönde istihbari bilgiler olduğunu iddia etti.

Kendisine sorulan sorular karşısında bocalayan vali, polislin olaydaki rolünü ortaya çıkaran sorular karşısında sıkışınca "Toptan bir emniyet camiasını suçlayamazsınız. 75 milyona hizmet eden bir teşkilat. Bütün kurumların içinde görevini yapamayanlar vardır" dedi.

Polis sokağa pusu kurmuş!

Kamera görüntülerinde cop ve sopalarla dövülen 23 yaşındaki Doğukan Bilir de *Radikal*'e yaptığı açıklamada polis saldırısı sonrası kendisinin de ara sokağa kaçtığını belirterek şunları ifade etti: "Sokağa girdiğimde beşerli gruplar üzerime doğru koşuyordu. Önce birkaç kişi tuttu. Sanırım sivil polislerdi. Aralarında AKP'li gençler vardı. Copla ve sopalarla vurdular. Sırtıma, bacaklarıma ve kafama kaçarken sopayla dışarıya vurdular. On dakika sürdü. Ardından bir arabanın arkasına sığındım, babamı aradım. O gelip aldı."

Doğukan Bilir, resmi giyimli çevik kuvvet polislerinin bir genci yere yatırıp dövdüklerini, arkasından koşan bir gencin de sopalarla dövüldüğünü gördüğünü de anlattı.

"Failer" yakalandı ve bırakıldı

Ali İsmail Korkmaz'ın döverek hastanelik eden ve 38 gün komada kaldıktan sonra yaşamını yitirmesine neden olan saldırganların yakalandığı iddia edildi. "Fail" olarak sunulan kişi ifadesi alındıktan sonra serbest bırakıldı.

Eskişehir'de 2 Haziran gecesi Gezi Direnişi sırasında ara sokakta gaz maskeli, coplu ve beyzbol sopalı 5-6 kişi tarafından dövülen ve 38 gün komada kaldıktan sonra hayatını kaybeden Ali İsmail Korkmaz'ın faillerinin polis tarafından tespit edilerek gözaltına alındığı iddia edildi.

Soruşturmayı yürüten Eskişehir Emniyet Müdürlüğü Asayiş Şubesi polislerinin, Korkmaz'ın saldırıya uğradığı bölgedeki 2 işyerine ait güvenlik kamerası görüntülerini ayrıntılı olarak incelediği ve saldırganları tespit ederek gözaltına aldığı bilgisi servis edildi. Verilen bilgiye göre faillerin içinde polis yok.

Ancak, görgü tanıklarının ve orada saldırıya uğrayan diğer direnişçilerin anlatımları, saldırgan grup içinde polislerin de olduğu yönündeydi. Ali İsmail'in abisi Gürkan Korkmaz da tepki göstererek faillerin polis olduğunu bir kişinin gözaltına alınmasının yeterli olmadığını ifade etti. Abi Korkmaz, polislere seslenerek "Aranızdaki faileri verin bize" dedi.

Olayın soruşturulması sürecinde de polislin kamera kayıtları bulunan hard diskleri tahrip ederek saldırı anının görüntülerinin açığa çıkmasını engellediği ortaya çıkmıştı.

Görünen o ki, polis, Ali İsmail Korkmaz'ın hayatına mal olan saldırıda yer alanların içinde polislin de olduğu gerçeğinin üzerini karartmaya, olayı tümüyle "sivil faillerin" üzerine yıkarak kendisini aklamaya çalışıyor.

Avukatlar savunma yapmadı

Ali İsmail Korkmaz'ın faili olduğu gerekçesiyle gözaltına alınan S.K. bu sabah adliyeye getirildi. Ancak Eskişehir'deki hiçbir avukat saldırganın savunmasını yapmak istemedi. Bu nedenle uzun bir süre ifadesi alınamadı.

Bir süre sonra avukat bulunmasıyla ifadesi alınan saldırgan, tutuklanması talebiyle mahkemeye sevk edildi. Mahkemeye beklenen kararı vererek bu kişiyi serbest bıraktı. Şüpheli S. K. için adli kontrol kararı verildi. Kararla yurtdışına çıkış yasağı ve haftada iki gün de imza verme zorunluluğu getirildi.

Onbinler Ali için sokaklara indi!

Taksim Direnişi sürecinde katledilenlerin sayısı Ail İsmail Korkmaz'la 4'e çıktı. Ail İsmail Korkmaz'ın yaşamını yitirmesi üzerine ülkenin birçok yerinde eylemler gerçekleştirildi.

Antakya

12 Temmuz akşamı Uğur Mumcu Meydanı'nda toplanan kitle, Abdullah Cömert'in katledildiği yer olan Armutlu Mahallesi'nde bir anma yaptı. Buradan Sevgi ve Direniş Parkı'na giderek nöbet tutmak isteyen kitleye polis gaz bombası ve tazyikli su ile saldırdı. Kitle polise havai fişeklerle karşılık verdi.

Armutlu Mahallesi girişi, Semt Pazarı ve Gazi Mahallesi'nde gece boyunca devam eden çatışmalarda yaralananlar oldu.

13 Temmuz'da, Abdullah Cömert'in ölümünün 40. günü nedeniyle ailesi tarafından yapılan dini anmaya yüzlerce kişi katıldı. Törene Ali İsmail Korkmaz'ın ailesi de katıldı. Törene valinin katılma isteği ise aile tarafından reddedildi.

Akşamsa hem Abdullah Cömert hem de Ali İsmail Korkmaz için yapılmak istenen yürüyüşe polis saldırdı. Direnişçiler polis saldırısı üzerine Armutlu Mahallesi'nde barikatlar kurarak polise karşılık verdi. Emekçiler barikatlar için evlerinden çamaşır makinası bile getirerek, direnişe verdikleri desteği devam ettirdiler. Polis yoğun saldırılarına ve zırhlı araçlarına rağmen mahalleye girmeyi başaramadı. Armutlu'nun 3 mahallesinde de çatışmalar yoğun bir şekilde yaşanırken direnişçiler taşlar ve havai fişeklerle polis saldırılarını püskürttü. Armutlu'da emekçiler direnişçilere sahip çıktıklarını bazı evleri revire çevirerek bir kez daha gösterdi. Polis, özel olarak hedef seçtiği evlere saldırarak gaz bombası attı, yangına sebep oldu. Direnişçilerin kararlı duruşu ve militanca çatışmaları üzerine polis geri çekilmek zorunda kaldı.

14 Temmuz'da Antakya'da tazyikli ve gazlı suların biber gazına tüm saldırı araçlarıyla saldıran polis karşısında militan bir direniş örüldü. Armutlu'da emekçiler yine evlerinden birçok eşya vererek barikatları güçlendirdi. Keza arabasını yola yan park ederek polisin geçişine izin vermeyenler oldu. Kurulan barikatlar ve molotof kokteyli-taşlı savunma karşısında polis yine mahalleye giremeyerek geri çekildi. Gece 02.00 sularına kadar süren çatışmalarda yaralananlar da olurken, yaralılara ilk müdahale mahallede yapıldı.

Ankara

Ankara'da Dikmen ve Kennedy Caddesi anma eylemlerinin ve çatışmaların adresiydi. Polis yine TOMA'lardan köpüklü kimyasal su sıktı. Yer yer barikatlar kurularak, katledilenler sloganlarla anıldı. Polis saldırısı gecenin ilerleyen saatlerine kadar sürerken 11 kişinin gözaltına alındığı öğrenildi. Dikmen'deki çatışmaların ardından TOMA'lar Polisevi'ne çekilmek zorunda kaldı. Direnişçiler barikatlarda sloganlar atarak eylemlerini bitirdi. Kennedy Caddesi'ndeki polis saldırısında da çatışmalar geç saatlere kadar sürdü. Polisin saldırılarında yaralananlar Kuşulu Park'a götrüldü. TOMA'dan sıkılan su dolayısıyla vücutlarında yanık oluşan yaralılar olduğu söylenirken 16 yaralı hastaneye kaldırıldı.

Ankara'daki eylemlerde de halkın kararlılığı polisi geri püskürttü. 14 Temmuz günü polis saldırısında gaz

bombası fişeklerinin hedef alınarak atılması sonucu yaralananlar oldu. Kennedy Caddesi'nde eylemciler kepçe denen iş makinasını getirerek TOMA'lara karşı beklediler.

Eskişehir

Ali İsmail Korkmaz katledildiği Eskişehir'de de bir dizi eylemle anıldı. Hafta boyunca yapılan anmalarda Ali İsmail'in adını Eskişehir'de yaşatma sözü verilirken katillerin aklanmasına izin verilmeyeceği haykırıldı.

13 Temmuz günü yapılan eylemde aklama operasyonuna öfke hakimdi. Eskişehir'de forumların yapıldığı Eti Park'a, Ali İsmail Korkmaz Parkı adı verilerek Ali İsmail'in anısının yaşatılacağı ifade edildi. Ali İsmail'in öldürüldüğü yere yapılan yürüyüşün ardından çelenk bırakılıp oturma eylemi yapıldı. Ali İsmail'e saldıranların çıktığı fırına "Ali İsmail'i kim öldürdü" stickerları yapıldı.

Ali İsmail Korkmaz için Batıkent'de de yürüyüş gerçekleştirildi. Ethem Sarısülük Parkı'nda forum yapılacak olmasına rağmen, kitlenin eylem yapma isteği karşısında yürüyüş gerçekleştirildi. Batıkent sokakları "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganları ile gezildi. Yürüyüş sonrası Ethem Sarısülük Parkı'na gelinerek burada kısa bir anma etkinliği gerçekleştirildi.

Antalya

Direniş sürecinde katledilenler için Cumhuriyet Meydanı'nda bir anma düzenlendi.

Anmada Haziran direnişinde hayatını kaybeden Ethem Sarısülük, Mehmet Ayrıtaş, Abdullah Can Cömert ve Lice'de katledilen Medeni Yıldırım anıldı. İlk olarak saygı duruşu gerçekleştirilirken sinevizyon gösterimi, türküler ve şiirlerle anma devam etti. Katledilenler için atılan sloganlarla anma sona erdi.

Antep

Ali İsmail Korkmaz'ı anmak için eylemciler Düztepe Çamlık Parkı girişinde buluştu.

"Ölümlerden yılmayız, hesabını soracağız!", "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!" sloganları atan kitle direnişte yaşamlarını yitirenler anısına saygı duruşunda bulundu. Meşalelerin yakıldığı, mumların dikildiği anma Titizler Caddesi'nden başlayıp, Çamlık'ta biten yürüyüşle sona erdi.

Bursa

Heykel'de gerçekleştirilen eylemde teşhir konuşmalarının ardından bir basın açıklaması okundu. Okunan basın metninde Ali'ye saldıranların halen bulunmadığı vurgulanırken şanlı direnişte Ali ile birlikte hayatını kaybeden 4 direnişçi olduğu söylendi.

İstanbul

Sarıgazi'de gerçekleştirilen eylemde yüzlerce kişi "Ali İsmail Korkmaz ölümsüzdür! Katil devlet hesap

13 Temmuz 2013 | Sarıgazi

13 Temmuz 2013 | Antakya

verecek!/Sarıgazi halkı" pankartı arkasında Vatan İlk Öğretim Okulu önünden Sarıgazi merkezine yürüdü. Merkeze gelindiğinde ise direnişte hayatını kaybedenler için saygı duruşu gerçekleştirilip Taksim Direnişi ile ilgili sinevizyon gösterisi yapıldı. Ardından forum düzenlendi.

Kartal Ahmet Şimşek Koleji önünde buluşan kitle, "Hepimiz Ali'yiz öldürmekle bitmeyiz / Kartal Halkı" pankartının ardında yürüyüşe geçti.

Bankalar Caddesi üzerinden Kartal Meydanı'na yapılan yürüyüş sırasında "Hepimiz Ali'yiz öldürmekle bitmeyiz!" sloganları atıldı ve direniş sırasında yaşamını yitirenlerin isimlerinin yazılı olduğu dövizler taşındı. Kartal Meydanı'na gelindiğinde ise katledilenler için anma yapıldı. Eylem "Örgütlü bir halkı hiçbir kuvvet yenemez" sloganı ile sonlandırıldı.

14 Temmuz günü Gülsuyu son durakta buluşan kitle, "Ağlama anne evlatların yanında!" ve "Hükümet istifa, Katiller halka hesap verecek-Gülsuyu / Gülensu Halkı" pankartı ile yürüyüşe geçti.

Gülsuyu son duraktan, Fatma Hanım'a kadar yapılan yürüyüşte, "Katiller halka hesap verecek!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Katil polis hesap verecek!" sloganları atıldı. Fatma Hanım Durağı'na gelindiğinde yapılan saygı duruşu ve basın açıklamasının ardından eylem sonlandırıldı.

Binler TMMOB yasasına karşı sokağa çıktı

AKP'nin TMMOB'ye yönelik yetki kısıtlaması protestolarla karşılandı. 13 Temmuz günü Ankara'da ve İstanbul'da yapılan eylemlerle TMMOB'nin 'torbaya sığmayacağı' saldırılar karşısında yalnız olmadığı ifade edildi.

Talepler uğruna mücadelede ısrar

İstanbul'da Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelen mühendis, mimar ve şehir plancılarını Taksim Dayanışması da yalnız bırakmadı. Yapılan çağrılarla binlerce insanın biraraya geldiği eylem oldukça coşkulu oldu.

Toplanmaya başlayan TMMOB üyeleri ve destekçiler, karşılarında polis barikatını buldu. 2 TOMA ve çevik kuvvet polisleri ile kurulan barikat, yapılan görüşmelerin ardından 20 metre geriye çekildi. Eyleme forumlardan direnişçiler yürüyüşlerle katıldı. Özellikle Kadıköy forumundan gelen kitle oldukça canlıydı. Gezi Direnişi'nde yaşamını yitirenleri sloganlarla anarak gelen kitle coşku ve öfkesini eyleme yansıttı.

Eylemde TMMOB flamaları ve odaya yönelik saldırıları konu edinen dövizler taşındı.

Alanda önce Mimarlar Odası Genel Başkanı Eyüp Muşcu konuştu. Ardından da Makina Mühendisleri Odası İstanbul Şube Başkanı Zeki Arslan bir konuşma yaptı. Konuşmalarda, TMMOB'nin talana ve ranta karşı doğanın, mesleğin ve demokrasinin savunucusu olmaya devam edeceği vurgulandı.

Sloganların ardından Taksim Dayanışması bileşenlerinden söz alanlar konuşma yaptı. Şiddet ve baskının devam ettiği, fakat buna karşı taleplerin sahiplenilmesine de devam edileceği söylendi.

Coşkulu slogan ve alkışlarla süren eylem, TMMOB adına yapılan basın açıklamasının ardından sonlandırıldı.

Basın açıklamasının ardından polis barikatı kaldırmadı. Yanlardan geçiş için yer açtı. Kitle buradan geçerek İstiklal Caddesi'nde tekrar birleşti ve Taksim Meydanı'na doğru yürüdü. İstiklal Caddesi üzerinde yürüyen kitle, Mis Sokak girişine kadar ilerledi. Polis İstiklal Caddesi'nden meydana çıkışı engellemek için Zambak Sokak girişinde çift taraflı barikat kurdu.

Polis uyarıyı yaparken aynı anda da kitlenin üzerinde doğru ilerledi. Kitleye yaklaştıktan bir müddet sonra hızlanan çevik kuvvet polisleri, gaz bombası ve plastik mermi ile saldırıya başladı. TOMA da tazyikli suyla saldırdı.

Polisin saldırısı 03.00 sularına kadar sürdü. Polis ara sokaklara girerek, kitleyi önden ve arkadan sıkıştırarak saldırdı. Yoğun plastik mermiyle saldıran polis, gözaltılar da yaptı.

Polis caddede biriken herkese saldırdı. Demirören AVM ve Starbucks'a da tazyikli su sıktı. Mc Donalds'ın kenarında oturan kadınlara küfür edip hakaret etti. Polis etraftakiler tarafından yuhlandı, alkışlarla protesto edildi.

Polis, gözaltılar sırasında eylemcilerden bilgi alan bir avukata saldırdı. Hedefli olarak gözaltılar yapan polis, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nden Yrd. Doç. Osman Erden'e yoğun plastik mermi sıkmasının ardından gözaltına aldı. Gözaltı sırasında Erden'in ağzından kan geldi. Gözaltılar gece boyunca sürdü. Polis ayrıca Taksim İlk Yardım Hastanesi'nin önüne pusu kurarak hastaneye gelecek yaralıları bekledi.

Eli sopalılar yine saldırdı

Ayhan Işık Sokağı'nda esnaf eylemcilere saldırdı. Önce yere düşen bir eylemciye saldıran grup, ardından görüntü almaya çalışan gazetecilere de saldırdı. Sokağa gelen polislerin gitmesini isteyen esnaf, "Biz sokağı temizleriz, sizin kalmanıza gerek yok" diyerek ne kadar hazırlıklı ve istekli olduklarını da gösterdi. Sokaktaki saldırının caddedeki direnişçiler tarafından duyulması üzerine eylemciler topluca sokağa girerek, esnafı geri püskürttüler.

Basın da hedefte

Cadde üzerinde gördüğü herkese azgınca saldıran polis yine basın emekçilerini de hedef aldı. Eylem öncesinde polis "Müdahale alanı içerisinde kalmayın. Güvenli, zarar görmeyeceğiniz bir yere geçin" diyerek basın emekçilerinin "güvenliğini" sağlarken saldırısında basını da hedef aldı. Caddede durup fotoğraf çekenlere dahi müdahale eden polis, gazeteci Ahmet Şık'ın çekimine müdahale edip, kenara iteledi. Polis saldırıları sırasında görüntü alan iki *Kızıl Bayrak* muhabiri ise polisin hedef gözeterek sıktığı plastik mermi ile vuruldu. Hayat TV muhabirinin de "basın" yazılı kaskı polis copuyla kırıldı. Mücadele Birliği muhabiri de plastik mermilerin hedefi oldu.

"Örgüt arama, TMMOB burada!"

Ankara'da Selanik Caddesi üzerinde toplanmaya başlayan TMMOB üyeleri, burada AKP'den hesap soracaklarını ve mücadeleyi büyüterek sürdüreceklerini vurgulayan bir konuşma yaptıktan sonra kitlesel bir katılımı Meşrutiyet Caddesi

üzerinden Güvenpark'a yürümek üzere hareket etti.

Ancak Meşrutiyet Caddesi'nin sonunda 2 TOMA ve çevik kuvvet barikatıyla karşılaşan TMMOB üyeleri sloganlarla bir süre barikatlar önünde tepkisini gösterdi. Daha sonra Konur Sokak'a dönüş yaparak yürüyüşünü devam ettiren kitle, Güvenpark'a geçmek üzere Yüksel Caddesi'nin Atatürk Bulvarı çıkışına yöneldi. Burada da çevik kuvvet barikatı ile karşılaşan kitle yine sloganlar eşliğinde polise tepkisini göstererek metro alt geçidinden Güvenpark'a yürüyüşünü sürdürdü.

Güvenpark'a ulaşan binler burada sloganları ve alkışları ile eylemlerini sürdürdü. TMMOB yoğun şekilde "AKP diktatörlüğüne karşı omuz omuza örgütlü mücadele" çağrısını yükseltti. "Örgüt Arama, TMMOB burada!" ve "Diren Ankara, TMMOB burada!" sloganları da Güvenpark'ta coşkulu kitle tarafından sık sık atıldı.

Mücadeleyi büyütme çağrısının yinelenmesiyle birlikte eylem sona erdi.

Bursa'da TMMOB forumu

Teoman Öztürk'ün ölümünün 19 yılına denk gelen forumda kısa bir açılış konuşması gerçekleştirildi. Ardından İKK Sekreteri Fikri Düşünceli tarafından bir konuşma yapıldı. Başköy Köylüleri de foruma katılarak verdikleri su hakkı mücadelesinde kendilerini yalnız bırakmayan TMMOB'nin her zaman yanında olacaklarını belirttiler. Bunun ardından makine ve elektrik mühendisleri ile mimarlar kürsüden düşüncülerini dile getirdiler.

Artık hiçbir şeyin 31 Mayıs'tan önceki gibi olmayacağı, direnişin ön saflarında yer alan TMMOB'nin sesini kısmak için bu saldırının gerçekleştirildiği konuşulanlar arasındaydı.

14. Evvel Temmuz Festivali tamamlandı

14. Evvel Temmuz Festivali gündüz gerçekleşen paneller, geceleri düzenlenen konserlerin ardından tamamlandı.

Samandağ Kalkındırma Derneği ve Akdeniz Kültür Dayanışma Derneği tarafından düzenlenen 14. Evvel Temmuz Festivali gündüz gerçekleşen paneller, geceleri düzenlenen konserlerin ardından tamamlandı. 6 Temmuz'dan beri şarkı yarışmaları, turnuvalar ve paneller ile devam eden festival programı son gününde geniş bir etkinlik dizisiyle tamamlandı.

Festival kapsamında "Hükümetin iç ve dış politikasının Hatay'a etkileri, Reyhanlı Katliamı, Armutlu Direnişi", "Yeni siyasal süreç ve AKP", Ulusal İstihdam Stratejisi, esnek çalışma, kıdem tazminatı, bölgesel asgari ücret", "Ortadoğu ve Suriye", "Gezi direnişi ve toplumsal cinsiyet", "Çok kültürlülük çok dillilik ve asimilasyon politikaları", "Türkiye'de Aleviler sorunlar ve talepler", "Sıfır sorundan sıfır komşuya Türkiye dış politikası" başlıklarıyla çok geniş bir konu hacmine sahip paneller gerçekleştirildi. Paneller festival kapsamında tartışma zeminleri olması için anlamlıydı.

Ayrıca salonlarda tiyatro ve film gösterimleri gerçekleştirildi.

Akşam programındaysa Hozan Beşir, Kardeş Türküler ve Haluk Levent'in katıldığı konserler gerçekleştirildi.

Festivalin kapanışında SKD Başkanı Adil Nural bir konuşma yaptı. Festivalin son günü Taksim Direnişi'nde yaşamını yitirenlerin anıldığı bir gün oldu. Daha önceki günlerde kısmen değinilen konuşmalar dışında bu konu festival gündeminde çok az yer buldu.

BDSP'liler de açtıkları standda devrimci ajitasyonlar eşliğinde gazete satışı gerçekleştirdiler. BDSP standında Abdullah Cömert, Ethem Sarısülük, Mehmet Ayvalıtaş ve Ali İsmail Korkmaz'ın resimlerinin yer aldığı "Onlara devrim sözümüz var" şiarının yazılı olduğu pankart asıldı. Ayrıca standda gazete satışı yapıldı ve emekçilerle süreçle ilgili

sohbetler edildi.

Festivalin son günü komite tarafından bir yürüyüş gerçekleştirileceği duyurulmasına rağmen yürüyüş gerçekleştirilmedi. Festivalin ilk günü stand açan devrimci kurumların inisiyatifiyle gerçekleştirilen yürüyüş dışında eylemsel bir süreç geliştirilmemesi dikkat çekti.

14. Evvel Temmuz Festivali üzerine...

11-12-13-14 Temmuz tarihleri arasında düzenlenen 14. Evvel Temmuz Festivali bu yıl daha farklı bir sürece denk geldi. Antakya Reyhanlı Katliamı, halk direnişi ve Antakya'da da Abdullah Cömert'in ardından Ali İsmail Korkmaz'ın katledilmesi bu sene yapılan festivali sorunlu hale getirdi.

Ali İsmail Korkmaz'ın ölümsüzlüğe uğurlanması sonrasında Armutlu'da gerçekleşen çatışmalı eylemler, bu katliamlara duyulan öfke ve hüznün bir arada düşünüldüğünde, bu çerçevede düzenlenecek festivalin çok yerinde bir tercih olmadığını zaten gösteriyordu. Yapılan iç tartışmalarda festivalin bu biçimiyle yapılmaması dile getirildiği öğrenilse de, sonuç olarak programın planlandığı gibi hayata geçirildiği görüldü.

Katılımın önceki yıllarla kıyaslandığında az olsa da böyle bir süreçte festival alanında içki standlarının kurulduğu, aynı alandaki sinevizyondan Taksim Direnişi'nin değil sürekli bir biçimde sponsor firmaların reklamının geçtiği bir festivale tanık olduk. Panellerde değinilen Taksim Direnişine, son gün daha ağırlıklı olarak kürsüden yer verilse de sonuç olarak bu sene düzenlenen Evvel Temmuz Festivali zaten taşıdığı eksikliklere önemli bir yenilik daha eklemiş oldu.

Kızıl Bayrak / Antakya

Gençlik kampa çağrıldı

Kapitalist sistemin paralı eğitim uygulamasından, diplomalı işsizliğe kadar gençliğe dayattığı geleceksizliğe, kültürel yozlaşma, çürüme ve apolitizme karşı bir yanıt olacak gençlik kampına hazırlıklar hafta boyunca sürdü.

İstanbul

Öncelikle yaz okulları devam eden Boğaziçi Üniversitesi, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Bomonti Kampüsü ve Yıldız Teknik Üniversitesi Davutpaşa Kampüsü'nde gençliği kampa çağıran afiş, broşür ve stickerlar yaygın şekilde kullanıldı.

Ayrıca gençliğin yoğun olarak yer aldığı Taksim ve Kadıköy'de de materyaller kullanıldı.

Bunların dışında tüm ülkeye yayılan Taksim Direnişi'nde en önde yer aldığı gibi forumlarla devam eden direniş sürecinin örgütlenmesinde de emeği olan gençlik kitlelerine kamp çağrısı ulaştırıldı. Özellikle büyük bir kısmı gençlik kitesinden oluşan Abbasağa, Maçka, Kadıköy Yoğurtçu Parkı ve Bakırköy forumlarının gerçekleştirildiği parklarda materyaller kullanılıp broşür dağıtımları gerçekleştiriliyor. Halkın haftalardır süren kararlı direnişi karşısında devletin tekrar açmak zorunda kaldığı Gezi Parkı'nda da broşür dağıtımları yapıldı.

Sarıgazi'de üniversite ve liseli gençliğe yaz kampına katılım çağrısı devam etti. Sarıgazi'nin pek çok yerine yaz kampına çağıran afişler ve stickerlar yapıldı.

Bununla birlikte kampa katılacak güçlerle kampın politik anlamı ve içeriğine dair de sohbetler yapılarak, ön hazırlık süreci planlandı.

14 Temmuz Pazar günü saat 19:00'da ise Sarıgazi Kaymakamlığı'nın önünde stand açılarak lise ve üniversiteli gençliğe kamp çağrısı yapıldı. Standda Liselilerin Sesi dergisi ve bildirimleri, Ekim Gençliği'nin kamp broşürleri aynı zamanda Kızıl Bayrak gazetesi kullanıldı.

İzmir

Haziran direnişleri sürecinde aksayan çalışma kampa günler kala tüm hızıyla devam ediyor. Geçtiğimiz Perşembe, üniversiteli gençliğin yoğun olarak yaşadığı Buca-Bornova semtlerine afişlemeler yapıldı.

Cumartesi akşam Bornova Aşık Veysel Rekreasyon Alanı'nda gerçekleştirilen Aynur Doğan konseri öncesi konser alanının giriş kapısında broşür dağıtılıp aynı zamanda Kızıl Bayrak gazetesi satışı yapıldı. 22-28 Temmuz arasında gerçekleştirilecek olan yaz kampına insanlar çağrıldı. Pazar günü akşam saat 20.00'de Alsancak Kıbrıs Şehitleri sokağında kamp masası açılarak broşür dağıtımı ve Kızıl Bayrak gazetesi satışı yapıldı. Müzik yayını eşliğindeki masaya gelerek yaz kampı hakkında bilgi almak ve kampa gelmek isteyenlerle politik tartışmalar yürütüldü.

Kamu TİS'leri görüşme süreci devam ediyor...

Saldırılarına ve ihanete geçit vermemek için mücadeleye!

Kamuda yaklaşık 200 bin kamu işçisini ilgilendiren Toplu İş Sözleşme görüşmeleri devam ediyor. Görüşmelerde ücretlere yapılacak zam oranlarına ilişkin pazarlıklar öne çıktı. Sosyal haklara ilişkin pazarlıklar ise sürüyor. AKP iktidarının ve Türk-İş'in önerilerini sunduğu TİS görüşmeleri 19 Temmuz'da tekrar başlayacak.

AKP iktidarı, kamuda çalışan işçilere zam yapmak sözkonusu olduğunda "dengeleri korumak adına" komik rakamlar önerdi. Tüm tepkilere rağmen bu rakamlarda anlamlı artışlar gerçekleştirmedi. Azalan istihdam yüzünden iş yükleri artan kamu emekçileri %4 zamlı yetinmek zorunda kaldılar. Şimdi sırada kamu işçilerinin ücretlerinin belirlenmesi var. En büyük toplu sözleşme olarak bilinen kamu işçilerinin görüşmeleri başlıyor. AKP iktidarı burada da "dengeleri korumaya" çalışıyor. AKP iktidarı kamu işçilerinden 1800 TL altında ücret alanlara 150 liralık iyileştirme yapmayı önerdi. 1800 TL üzerinde ücret alan işçilere ise birinci 6 ay için yüzde 4, ikinci altı ay için yüzde 3 zam önerisinde bulundu.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik hükümetin zam oranını savundu. Faruk Çelik "küresel ekonomik krize" dikkat çekerek şunları ifade etti: "Birçok ülkede ve özellikle AB ülkelerinde maaşlar dondurulurken hatta düşürülürken biz gerek emekli gerekse çalışanlarımızın maaşlarını arttırmayı görüşmeye devam ediyoruz. Bu önemli çünkü hala küresel krizin etkilerini hepimiz görüyoruz." Kamu İşveren Temsilcisi Erhan Polat da, "Bir problem olacağını sanmıyorum" diyerek Türk-İş'le masadan anlaşarak kalkacaklarına dair inancını dile getirdi.

AKP iktidarı kamu işçilerinin son on yıl içinde yaşadığı yüzde 25'lik ücret kaybını tartışmak istemiyor. Geçmiş kayıpları tartışmak bir yana, gelecek yıllardaki ücret düşüşlerini de güvence altına almak istiyor. Kamu işçilerinin TİS'leri AKP iktidarının öngördüğü biçimde sonuçlanırsa, kamu işçisinin sefaleti daha da artacaktır.

Gündeme gelen saldırı maddelerinden bir diğeri ise esnek çalışmadır. Halen birçok işyerinde fiili olarak uygulanan bu saldırı, TİS gündemine de taşınmıştır.

Çalışma sürelerinin önündeki sınırlamaların kaldırılması, hafta sonu tatilinin kısaltılması, mesai ücretlerinin düşük tutulması gibi saldırılar bu TİS'te de AKP iktidarı tarafından dayatılıyor.

Özelleştirme saldırısıyla yüz yüze bulunan kamu işyerleri için TİS süreci daha büyük bir önem kazanmaktadır. TİS'te alınabilecek bir yenilgi karayolları vb. işyerlerindeki özelleştirme saldırılarının daha da artmasına yol açacaktır.

Türk-İş'in talepleri ve ortalığa saçılan gerçekler!

Türk-İş, 1800 lira altındaki aylık ücretlerin, 1800 liraya yükseltilmesini istiyor. 31 Aralık 2012 tarihinde işyerinde çalışan işçilerin ücretlerine 1 Ocak 2013 tarihinden itibaren yüzde 10 ücret zammı talep ediyor. Türk-İş, toplu iş sözleşmesinin birinci ve ikinci yıllarında işçilerin yıl boyunca ödeyecekleri gelir vergisi oranının yüzde 15 olarak belirlenmesini, yüzde 15'i aşan vergilerin işveren tarafından karşılanmasını öneriyor. Türk-İş işçilerin ücretlerine 1 Temmuz 2014 tarihinden itibaren 1 Ocak-30 Haziran 2014 dönemi enflasyon oranına 2 puan ilavesi ile bulunacak oranda zam yapılmasını istiyor.

Türk-İş'in talepleri arasında sosyal yardımın ayda 250 liraya, yemek parasının günde 8 liraya ve giyim yardımının yılda 125 liraya yükseltilmesi ve taşeron işçilerine ilişkin mahkeme kararlarının uygulanması da var.

Taleplerin gerçekleşmesi için Türk-İş ağalarının asgari bir mücadeleden bahsetmesi gerekirken Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu, AKP iktidarına yeşil ışık yaktı. "Sayın bakan başından hemen ülkeler arası sıkıntıları, birçok yerde ücretlerin düşürüldüğünü ama 'biz zamları konuşuyoruz' dediler. İnşallah bu masada da bizi sıkıntıya sokacak şeyler olmaz diye düşünüyorum" dedi. Mustafa Kumlu, taşeronluğun kaldırılması, taşeron işçilerin kamu işçileriyle aynı haklardan yararlanmasına dair ise tek bir söz söylemedi.

Tek Gıda-İş Sendikası TİS görüşmeleri başlamadan Kamu Sözleşmeleri Koordinasyon Kurulu'ndan

çekildiğini duyurarak, hükümetle yapılacak bir çerçeve anlaşmasını tanımayacağını ve kamudaki işçiler adına yapılacak görüşmede Türk-İş'in yetkili olmadığını belirtti. Öte yandan Tek Gıda-İş yönetimi bu yüksek perdeden çıkışına rağmen Toplu İş Sözleşme sürecine dair bir mücadele programı ortaya koymadı.

Bugüne kadar, kamu işçilerinin toplu sözleşmeleri kapalı kapılar ardında kirli pazarlıklar sonucunda imzalanan ihanet sözleşmeleri olarak kayıtlara geçti.

Kamu işçisi haklarına ve geleceğine sahip çıkmalıdır!

İşçi sınıfı kamuda esnek çalışmanın yerleştirilmesine kesin bir biçimde karşı durmalıdır. Burada söz konusu olan yüzyıllık kazanımlardır. Bu kazanımların kaybedilmesi kamu işçisinin AKP iktidarının tüm dayatmalarına karşı savunmasız hale gelmesine neden olacaktır. Dolayısıyla bu maddelerin kaldırılması sözleşmenin temel taleplerinin arasında yer almalıdır.

Kamunun birçok işkolunda işçi kıyımları 17. ve 13. maddeye dayanılarak değil, bizzat TİS maddelerine dayanılarak yapılmaktadır. 17. ve 13. maddeye karşı olduğunu ileri süren sendika ağaları TİS masalarında iş güvencesini ortadan kaldıran maddelerin altına imza atmışlardır. Birçok işkolunda TİS'lere dayanılarak "ekonomik kriz ve teknolojik yenilenme" gerekçesiyle işçi kıyımları yaşanmaktadır. Dolayısıyla 13. maddenin kaldırılması taleplerinin yanısıra bu tür ayak oyunlarına da izin verilmemelidir.

Türk-İş bürokratlarının önerdiği sözleşme maddelerinin büyük bir bölümü işçi sınıfının ihtiyaçlarına yanıt vermektense uzaktır. Geçmiş kayıpların giderilmesini içermediği gibi, işçi sınıfı açısından yaşamsal önemde olan birçok talep de bulunmamaktadır. İşçilerin hazırlanmasında söz hakkına sahip olmadığı bir sözleşmenin böyle olması doğaldır. Taslaklarda işçi sınıfının ihtiyaçlarına yanıt olma özelliğini taşıyan maddeler de mevcuttur. Ama biliyoruz ki, sözleşme masalarında bunların hiçbir önemi ve yeri kalmayacaktır.

TİS süreci üzerinden söz söyleyebilmek için TİS komiteleri oluşturmak temel bir zorunluluktur. TİS komiteleri işçi sınıfının bu sürece aktif katılımını sağlayacağı gibi, sermayenin dayatmalarına karşı eylemli bir duruş gerçekleştirmenin de önünü açacaktır. TİS komiteleri taleplerin belirlenmesinden diğer işyerleri ve işkollarıyla koordinasyonun sağlanmasına, sürecin hangi eylem biçimleriyle karşılanacağını belirlenmesinden eylem ve etkinlik örgütlemeye ve sürecin her aşamasının yakın takibi ve denetimine kadar bir dizi işlevi üstlenmelidir. Sendikal kademelerden bağımsız olmalı, ancak sendikal olanakları sonuna kadar kullanmalıdır. Bu sürecin örgütlenmesinde ilerici-öncü işçilere büyük görev ve sorumluluklar düşmektedir. Bu görev ve sorumluluklara sahip çıkmak, insanca çalışma ve yaşam koşullarını elde etmenin yanısıra, sınıfa karşı sorumluluğun bir gereğidir.

“Sendika hakkımız engellenemez!”

Inductotherm işçilerinin sendika mücadelesi kapı önü direnişiyle sürüyor.

Gebze’de kurulu Inductotherm İndüksiyon Sistemleri San. A.Ş. işçileri haklarını geliştirmek için geçtiğimiz ay Birleşik Metal-İş’e üye oldular. 8 Temmuz’da bakanlıktan yetki geldi ve ertesi gün 7 işçi işten atıldı. Atılan işçiler fabrika önünde direnişlerine devam ediyor. “Üretimde daralmaya gittiğini” iddia ederek işçileri işten atan patron aynı zamanda “bu fabrika sendikayı kaldırmaz” diyor. Fabrikada 63 kişi çalışıyor. 30’u idari kadroda. İdari kadro dışında kalanların tümü sendikaya üye olmuş durumda.

17 Temmuz’da Birleşik Metal-İş Sendikası fabrika önünde işten atmalara ve sendika düşmanlığına karşı bir eylem düzenledi. Çeşitli sendikaların ve Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şubesi’nden işçilerin katıldığı eylemle direnişteki işçilere destek verildi.

Eylemde konuşma yapan Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şube Başkanı Necmettin Aydın şunları söyledi: “İşten atılma gerekçesi olan üretimde daralma tamamen uydurmacadır. Daha düne kadar işçiler fazla

mesai yapıyordu. Sendika gelene kadar mücadeleye devam edeceğiz.”

Ardından söz alan Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu ise Türkiye’de demokrasinin nefes daralması yaşadığını, sendikal haklara yönelik saldırıların son dönemde yoğunlaştığını, bu saldırılarda patronların ‘ne de olsa hükümet arkamda’ diyerek rahat ettiklerini dile getirdi. Yaşanan sosyal yıkım saldırıların karşısında işçilerin örgütlenme eğilimi içerisinde olduklarını ve buna da pervasızca yasal yollardan yoğun bir saldırı geldiğini belirtti. Bununla birlikte, Serdaroğlu “bizlere teslim olun diyorlar, Hak-İş gibi Türk-İş gibi olun sesinizi çıkarmayın diyorlar. 66 yıldır biat etmedik etmeyeceğiz” dedi.

“Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Patronların kölesi olmayacağız!”, “Yaşasın sendika yaşasın DİSK!” sloganlarının atıldığı eylem alkışlarla son buldu.

Kızıl Bayrak / Gebze

Ver.di’den DHL işçilerine ziyaret

Almanya’da 200 bin posta ve taşıma işçisini temsil eden Birleşik Hizmet Sendikası’ndan (Ver.di) bir heyet, direnişteki DHL işçilerini ziyaret ederek dayanışma içerisinde olmaya devam edeceklerini açıkladı.

Direniş alanında bir açıklama yapan TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk, DHL sermayedarının sendikal örgütlenmeyi engellemek için denenmedik yol bırakmadığına, uluslararası sendikalar ve kardeş sendikaların desteğiyle büyüyen DHL örgütlenmesinde artık sona doğru yaklaşıldığına vurgu yaptı. DHL’de işten çıkarılan 37 işçi için açılan işe iade davalarına da değinen Başkan Öztürk, bu güne kadar 15 davanın sonuçlandığına, sonuçlanan bu davalarda mahkemelerin işçiler lehine karar verdiğine dikkat çekti.

Ver.di heyetinden Detlev Borowsky de, ziyaret heyetinin DHL çalışanlarından oluştuğuna vurgu yaptı.

Ver.di Frankfurt İşyeri Grup Başkanı Adnan Mutluoğlu, Almanya’daki DHL çalışanlarının sahip olduğu hakların Türkiye’de de uygulanması için çaba harcayacaklarını belirtirken; Ver.di Gençlik ve Çıkraklar Temsilcisi Seçkin Dize ise, Almanya DHL’deki genç işçi potansiyeline değindi. Daha sonra söz alan diğer heyet üyeleri de DHL Türkiye işçilerine destek vermeye devam edeceklerini belirtti. Türk-İş İstanbul 1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak da bir konuşma yaptı.

Belediye işçileri greve hazır

İzelman ve İzenerji işçileri greve hazır olduklarını haykırdı.

İzelman ve İzenerji işçileri üyesi oldukları Genel-İş Sendikası 1, 2 ve 3 nolu şubeler öncülüğünde 26 Temmuz’da çıkacakları grev öncesi 16 Temmuz’da Büyükşehir belediye binası önünde bir eylem yaptılar.

Saat 08.00’de “Toplu sözleşme hakkımız için yürüyoruz! / DİSK Genel-İş İzmir şubeleri” yazılı pankartı açan binlerce işçi Belediye Binası önünde toplandı. 15 dakikalık oturma eylemi yapıldıktan sonra Genel-İş Sendikası 1, 2 ve 3 nolu şube başkanları konuşular. Konuşmalar 26 Temmuz’da greve hazır oldukları, ama sorunun masa başında çözülmesini istedikleri üzerineydi.

Eylemde “Sendika hakkımız grev silahımız!”, “Sadaka değil toplu sözleşme!”, “Direnen işçiler kazanacak!”, “Birleşe birleşe kazanacağız!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Kazova direnişi 80. gününde

Kazova işçileri çarşamba eylemlerine devam ediyor. Kazova işçileri 17 Temmuz’da Şişli Cami önünde toplanarak sloganlarla direniş alanına yürüdüler. Burada yapılan basın açıklamasını işçilerden Bülent Ünal okudu.

Direnişin başlama nedenleri ve talepleri özetlendikten sonra Ünal şunları ifade etti: “Kazova Trikotaj patronları AKP’li ve sözde Müslümanlar. İşçilerin maaşlarını ve kıdem tazminatlarını çalıp dini kullanırlar, Mavi Marmara gemisiyle Gazze’ye yardım şovları yaparlar. Bunlardan biri de Somuncuların kızı Çalık Holding İletişim Müdürü Gaye Somuncu’dur.”

Devam eden açıklamada, yıllarca emek verdikleri, çalışıp ürettikleri, fakat Somuncuların kendi emeklerini sömürerek servetlerine servet kattığı ifade edildi. Haklarının karşılığını istedikleri ve bunun için mücadele ettikleri belirtildi.

Açıklamadan sonra desteğe gelen bir emekçi, Nazım Hikmet’in “Ellerinize ve yalana dair” şiirini okudu. Arkasından da “İşçi yürüyor baştan” marşı seslendirilerek eylem sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Sonuna kadar mücadele!”

Gülen Nakliyat işçileri ile çalışma koşulları ve sendikalaşma süreçleri üzerine konuştuk...

Cengiz Biçer

Cengiz Biçer: Biz çalışma koşullarımızı iyileştirmek için sendikalaştık. Bizim çalıştığımız yer hava şartlarına da uygun değil. Çalışma koşulları insanlıktan uzak. Su bile yok. Su istediğimiz zaman “gidin kahveden alın” diyorlar. “Çayı, suyu kahveden alın” diyorlar. Aldığımız parayı da oralara verecek olursak vay halimize... Biz emeğimizin karşılığını almak istiyoruz.

Sabahlara kadar çalışıyoruz, mesailerimiz verilmiyor. Pazar günleri çalıştığımız zamanlar oldu ama bunların karşılığını hiç alamadık. İstememize rağmen vermediler. “Burası nasılsa sizin işyeriniz” diyor bize. Bizim hayat şartlarımız da, geleceğimiz de bunların iki dudağının arasında. Bu ambar kurulalı 5 sene oldu, ben 5 seneden beri senelik izin kullanmadım. İki seneden beri maaşlara zam yok. Sonuçta biz sendikalaşma hakkımızın olduğunu öğrendik. Aslında geç kaldık. Sendikaya başvurduk. Yasalar çerçevesi içinde hakkımızı savunmak istedik. Sendikamız da sağolsun uğraştı, çoğunluk onaylandı. İşveren bunu duyunca tümünden üstümüze geldi. Biz de eğer bizi istemiyorsan ver tazminatımızı çıkar dedik. Ona da yanaşmadı. Sendikalaştıktan sonra vazgeçmemiz için maaşlarımıza zam yapmak istedi ama biz vazgeçmedik. Kelleyi koltuğa aldık, yola devam...

Biz hakkımızı savunacağız, mücadele edeceğiz, ne gerekiyorsa yapmaya çalışacağız. Kimsenin hakkı kimsene geçmesin. Hak hukuk ne ise yerini bulsun.

Müşteri patronu tanımaz, müşteri işçileri tanır. Bizle muhatap oluyor çünkü. Bütün işi biz yapıyoruz. Senin burada sadece sermayen var. Başka bir şeyin yok. İş yürüten işçi. Perşembe gününden buyana belki beni 150 kişi aradı. Niye gelmiyorsunuz diye. Biz de aynen size söylediğimiz gibi söylüyoruz. Biz anlaşmaya hazırız ama işveren yanaşmadığı için greve çıktık diye söylüyoruz. Müşteriler de “hakkınız ne ise versin de devam edelim” diyor. Bizim hatırıma mal veren yerler var. Biz olmasak belki bu ambara hiç bakmayacak. Müşteri ile bizim aramızda güven var. Deposunun anahtarını bize veren müşterilerimiz var. Mal gelince atarsın diyor.

Emrah Çamlı

Ben buraya 16 yılımı vermişim. Bunun bir bedeli olmalı. Biz patronu baştan uyardık. Şimdi bizimle konuşmak istemiyorsa, sendikacılarla konuşacak. “Ben sendikayı da tanımam, sizi de tanımam” dedi. Tanımazsan sonuçlarına katlanmak zorundasın.

Anlaşana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz. Bizimle toplu görüşme yapmak isterse bizim kapımız açık. Sendikalı olarak çalışmaya hazırız. Biz işçiyiz ve işimizi hakkımızı alarak yapmak istiyoruz.

Emrah Çamlı: Çalıştığımız yerde terliyoruz. Terden gözlerimizi açamıyoruz. Öğle yemeği yiyeceğiz, yiyecek yer yok. Gidelim diyoruz, patron iş kaldı diyor. “Su için çeşme yaptır diyoruz”, yaptırmıyor. Yerimizi görüyorsunuz, bütün yağmur, kar üstümüzden geçiyor. Yemek yemek için vaktimiz olmuyor. Arabada giderken yiyebilirsek bir tost yiyoruz. Çalışma koşulları çok kötü.

Bütün esnaf bize cephe aldı. Niye böyle bir işe kalkıştınız diye... “Aldığınız para yetmiyor mu?” diye soruyorlar. Bunlar geçim standartlarını bilmiyor. Kendi gelirleri yüksek ona göre yaşıyorlar. Ev kira, faturalar, çocuk var. Hangi birine yetişecek ki bu para... Aldığımız para eve varmadan bitiyor zaten... Saat 06.30’da işbaşı yapıyoruz, gerisi Allaha kalmış, iş kaçta biterse... 22.00-23.00 oluyor, çoğu zaman 1’de gidiyoruz. Ne yazdan bir şey anlıyorsun ne de kıştan. Eve git işe gel... Para zaten yetersiz, hafta sonu tatilinde dışarı çıkayım diyorsun, büyük şehir adım attın mı para. Çocuklar görüyor bir şey istiyor, para yetmiyor.

Her tarafa biz yetişiyoruz. Malı dağıtıyoruz, o kadar şeyi yere vuruyoruz. Tekrar bindiriyoruz, kaldırıyoruz... Saat oluyor 4. Yemek bile yiyemiyorsun. Kamyona biniyoruz, mal toplamaya gidiyoruz, saat 12.00’ye kadar. 300 balya mı çıkacak, 400 mü belli değil? Biri “mal geç çıkacak bekle” diyor, patronu arıyoruz “bekleyin işiniz ne” diyor. Tamam ekmek yiyoruz ama bizim de hakkımızı ver yani. Beklediğimize değsin. İş 1’de de bitse 3’de de bitse biz yine sabah 6.30’da işteyiz.

Sonuna kadar mücadele edeceğiz. Başka yolu yok!

Kızıl Bayrak / Bursa

BDSP’den Gülen Nakliyat grevine ziyaret

Bursa Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu 17 Temmuz günü, Gülen Nakliyat işçilerinin grevine destek ziyareti gerçekleştirdi.

“Direne direne kazanacağız!” sloganı ile direniş alanına gelen BDSP’lileri TÜMTİS yöneticileri ve grevci işçiler karşıladı. “Bu işyerinde grev var” pankartının asılı olduğu alanda BDSP’liler tarafından grevi selamlayan bir konuşma yapıldı. İşçilerin hak alma mücadelesinin sermaye tarafından tahammülsüzlükle karşılandığının ifade edildiği konuşmada mücadele olmaksızın kazanım da elde edilmediği söylendi. Ayrıca Türkiye’nin dört bir yanında işçilerin grevde olduğu söylenerek sınıf dayanışmasının önemine vurgu yapıldı. Konuşmada BDSP’nin Gülen Nakliyat işçilerinin yanında olduğu ve onların sesini Bursa kamuoyuna taşıyacağı söylendi.

Ardından işçilerle sohbet edildi. İşçiler çalışma koşullarından bahsederken, bu süreçte karşı karşıya kaldıkları zorluklar hakkında bilgi verdiler. İşçilerin haklarını ancak mücadele ile alabildiklerinin altı çizilirken, grevci işçiler bu yoldan dönmeyeceklerini dile getirdiler. Patronun birlikteliklerini kırmak için oyunlara başvurduğunu söyleyen işçiler bu yola beraber çıktıklarını ve geri dönmeye niyetlerinin olmadığını belirttiler.

Ziyaret yapılan sohbetlerin ardından bitirildi.

Kızıl Bayrak / Bursa

Gülen Nakliyat’ta eylem

Gülen Nakliyat önünde 15 Temmuz günü saat 12.30’da eylem gerçekleştirildi.

Eylemde ilk konuşmayı TÜMTİS Bursa Şube Başkanı Özdemir Arslan yaptı. Arslan 7 ay önce sendikalaştıkları Gülen Nakliyat’ta patronun sözleşmeye oturmaması üzerine greve çıktıklarını belirtti. Patronun işyerini fesh edeceğine dair bilgiler aldığını söyledikten sonra böyle bir durum karşısında yasal olan tüm yolları deneyeceklerini ve demokratik haklarını sonuna kadar kullanacaklarını belirtti. Arslan, ayrıca yerel basının ilgisizliğini eleştirdi.

Arslan’ın konuşmasından sonra Türk-İş Bölge Temsilcisi Sabri Özdemir bir konuşma gerçekleştirdi. Özdemir konuşmasında Gülen Nakliyat işçilerinin yanında olduklarını belirtti.

“Direne direne kazanacağız!”, “İşçiyiz haklıyız kazanacağız!” ve “Sendika hakkımız engellenemez!” sloganlarının atıldığı eyleme DİSK Marmara Bölge Temsilcisi Ayhan Ekinci de katıldı.

Eyleme Partizan, SYKP ve Halkevleri de destek verdi.

Kızıl Bayrak / Bursa

Para basanlar hakları için grevde!

Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinin tıkanması nedeni ile greve çıkan işçiler, çalışma koşulları ve ücretlerinin insanca yaşanabilir düzeye getirilmelerini istiyor.

Başbakanlık Hazine Müsteşarlığı'na bağlı Darphane ve Damga Matbaası Genel Müdürlüğü'nde çalışan, Basın-İş Sendikası'na üye 257 işçi, 8 Temmuz'da beri grevdeler. Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinin tıkanması nedeni ile greve çıkan işçiler, çalışma koşulları ve ücretlerinin insanca yaşanabilir düzeye getirilmelerini istiyor.

Greve çıkan işçiler, ücret adaletsizliği yaşandığını, işçilerin ortalama kıdeminin 15 yıl olduğunu belirtiyor. Yüzde 99'u evli, ortalama çocuk sayısı 2-3 ve yüzde 65'inin kirada oturduğunu, fakat ücretlerin ise ortalama 1524 lira olduğunu vurguluyorlar.

Bunun yanında işçilerin, 2013 yılının ilk altı ayında, 2012 yılının toplam üretimine yakın üretim yaptığını, son altı ayda 40 ton altın, 22 milyona yakın kıymetli evrak bastığını ve Darphane ve Damga Matbaası'nın 2012 yılı kârının 68 milyon TL olduğunu hatırlatıyorlar. İşçiler bu çalışma verimliliğine rağmen, her gün artan hayat pahalılığı karşısında artık geçimlerini sağlamakta zorlandıklarını ve istediklerinin sadece ücret ortalamasının 2 bin TL seviyesine çekilmesi olduğunu ifade ediyorlar.

İşçiler, ayrıca sözleşme maddelerinin keyfiyete göre işlediğini, son yıllarda meslek hastalıklarında artışların olduğunu, gereksiz ve aşırı güvenlik önlemlerine maruz bırakılmakta, hırsız muamelesine tabi tutulduklarını, ceza mahiyetinde, esas işlerinden dışında başka işlerde çalıştırıldıklarını vurguladılar.

İşçiler, kamuoyundan destek beklediklerini de dile getirerek, kendilerinin başlattığı "Bozuk Paralar Kumbaraya" kampanyasına da destek olmaya çağırıyor. Grevleri ve grevci işçiler hakkında karalama yapanları da kınadıklarını belirtiyorlar.

Grevci Darphane işçilerinin görüşlerini aktarıyoruz:

"İsteklerimiz karşılana kadar biz kapıdayız!"

Çetin Akyayla (Basın İş Sendikası İstanbul Şubesi Mali Sekreteri, Darphane işçisi): Bizim iki yılda bir yapılan bir sözleşmemiz var. Kamu İşverenleri Sendikası ile Ankara'da. Bu kamuyu bağlayan bir toplu sözleşme. 2013 Ocak itibari ile yasal olarak toplu sözleşme görüşme süremiz başladı. 60 günlük yasal süremizden sonra arabulucu atandı. Bu aşamalarda da hiçbir şekilde anlaşamadık. Ve artı idari maddelerden hiçbirini geçiremedik. 8 Temmuz saat 14.00 itibari ile sendikamız grev kararını aldı. Greve çıkış tarihi bellidir de, bitiş tarihi belli değildir. Ne zaman anlaşsaksak, uzlaşsaksak, bizlerde işimizin başına döneceğiz.

Tabi bizi buralara getiren noktalar var. Önce ücret. Çünkü piyasada şöyle bir algı var, insanlarda da var bu algı; darphane dediğinizde bizi 5-10 bin lira maaş alıyorlar zannediyorlar. Ama baktığınızda Darphane işçisinin maaş ortalaması 1524 lira'dır. Geçen yılki Darphane'nin kârı 68 milyon. Geçen yıl toplam 40 ton piyasaya altın verdik. Bu yıl ise, bu aya kadar 60 ton altın verdik. Kâr eden bir kurum ama, çalışanları hiçbir şekilde mutlu değil. İçerideki çalışma koşulları da çok uygun değil. Mesela şimdi yaz aylarındayız, fakat içeri girip bir bakın. Ne bir iklimleme ne bir klima, hiçbir şey

yok. Çalışma koşulları içeride çok sağlıklı değil.

Taleplerimizin arasında ücretlerimizin 2-2,5 bin lira gibi bir rakama çekilmesi var. Çalışma koşulları için işverenimizin gerekleri yapmasını istiyoruz. Şuana kadar işverenle herhangi bir görüşmemiz yok, bize bir teklif gelmedi henüz. Ne zaman gelirse oturup değerlendireceğiz. Biz kapıdayız. Bir hafta, bir ay bekledik, bir şey olmadı içeri girelim diye bir mantığımız yok. Bizim isteklerimiz karşılana ve koşullarımız iyileştirilene kadar biz kapıdayız. Bununla ilgili bir tarih yok, bunun önü açık.

Kamuoyuna şunu söylemek istiyorum. "Darphane grevde çeyrek altın karaborsaya düştü" haberlerini görüyoruz. Altının fiyatını ne Darphane ne de çalışanları belirler. Darphane çalışanı sadece üretir, yapar, verir. Bunları karaborsaya düşürenler bizimle alakalı değil. Vatandaşlar bunlara itibar etmesin. Greve destek anlamında, herkese kapımız açık. Burdayız, İstanbul'un göbeğindeyiz. Greve her türlü desteği bekleriz.

"Hak ettiğimizi almak için burdayız"

Cemal Temir (Darphane işçisi): Şuan grev sürecindeyiz. Hiçbir işçi grev görmek istemez. Bunun bir takım maliyetleri olduğunu herkes bilir. Ama geldiğimiz süreçte biz mecbur kaldık. Gerek ücret gerekse çalışma koşulları konusunda taleplerimiz karşılanmadığı için, en son çareyi biz burada gördük. Duruşumuzla, arkadaşlarımızın dayanışması ile grevi götüreceğiz. Fazla istediğimiz bir şey de yok. Üretiyoruz, kazandırıyoruz, nadide bir kurumda çalışıyoruz. Kâr eden bir kurumda çalışıyoruz. Kârı bize verin demiyoruz, hakkımızı verin diyoruz.

İstanbul gibi bir şehrin şartlarında, insanların nasıl geçineceği düşünülmeli. Yoksulluk sınırı, açlık sınırı belli, onun altında çalışan arkadaşlarımız var. 1524 gibi bir rakamlarla çalışıyor burdaki insanlar.

Dışarıdan, Darphane işçisinin refah içinde çalıştığı sanılıyor, fakat dışardan görüldüğü gibi değil. 'Dışı seni yakar içi beni yakar' misali. Burdaki insanların sosyal bir faaliyeti bile yok. İçerde çalışma koşulları olsun, dışarda ailevi yaşamın olsun zorlukları var. Şu mevsimde insanlar çoluk çocuğu ile denizdeyken, ben çocuğumla burada grev çadırındayım. Kim ister bunu?

İş ve çalışma maliyetleri hakkında abartılı rakamlar gösteriliyor devlet tarafından, hiç de öyle değil. Bir takım giderler giydiriyorlar, işçi maliyetlerini yüksek gösteriyorlar. Düşünün, iki çocuk okutuyorsun, kirada oturuyorsun, 5 nüfuslu bir ailesin. Bu maaşla İstanbul şartlarında geçinen varsa buyursun gelsin. "Bu para sizi refah içinde yaşıyor, size bu para çok" desin biri, göreyim ben onu.

Bir de bizim müşteri diye tabir ettiğimiz arkadaşların bize söyledikleri var. "Darphane işçisi yatıyor" deniyor. Darphane işçisi yatmıyor. Geçen sene 40 ton, bu yıl altı ayda 65 ton altın üretti bu darphane işçisi. Bunu darphane işçisi yaptı, bunların taleplerini biz karşıladık. Bunlar bunu söylerken hiç düşünmüyorlar mı? "Geçen sene talebimizi karşıladılar, bu yıl üç dört kat arttı talebimiz, işçiler yine karşıladı" demiyor mu, "Darphane işçisine bunu nasıl diyebiliyoruz" diye düşünmeleri gerekiyor.

Darphane işçisi çalışıyor, hak ettiğini alamıyor. Bizde hak ettiğimizi almak için burdayız.

Diğer işçi arkadaşlarıma şunu söylemek istiyorum; her zaman birlik beraberlik, direniş. Yaptıklarının arkasında dururlarsa bir takım hakları alacaklarına inanıyorum. Yeter ki birlik beraberlik içinde olalım, sağlam duralım hak ettiğimizi alalım.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İsdemir'de 4 bin işçi grevde

Hatay'ın İskenderun ilçesindeki İskenderun Demir Çelik Fabrikası'nda (İSDEMİR) 7 aydır süren toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine, Hak-İş'e bağlı Çelik-İş Sendikası grev başlattı. Üretim tamamen durduğu fabrikada, Toplu İş Sözleşmesi 5 bin 300 işçiden 4 binini kapsıyor.

İSDEMİR İsmail Akçakmak Kapısı'nda saat 08.00'de, aileleriyle birlikte toplanan 4 bin işçi iş bıraktı. Türkiye'nin en büyük demir çelik fabrikası olan İSDEMİR'de, Çelik-İş Sendikası ile fabrika yönetimi arasında Ocak ayında başlayan Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri yürütülüyordu. Fabrika yöneticileri işçileri sendika dışında sözleşme imzalamaya zorluyorlardı.

“Bu grev onur grevidir!”

Biriken ikramiyeleri ve yıllardır Jumbo işçilerine dayatılan kölelik uygulamalarına karşı greve çıkan işçiler, kazanana kadar mücadele edeceklerini belirttiler...

Zülfikar Taşdemir

Sadık Yüksel

Hak-İş'e bağlı Çelik-İş Sendikası İstanbul 1 No'lu Şube'nin örgütlü olduğu Jumbo Madeni Eşya Fabrikası'nda 27 Haziran 2013 tarihinde başlayan grev devam ediyor.

- Grev aşamasına nasıl gelindi, talepleriniz neler?

Çelik-İş Sendikası İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı

Zülfikar Taşdemir: Jumbo'da bizim toplu sözleşme tarihimiz 09.01.2012. Fakat Sendikalar Yasası'nın mecliste geç belirlenmesinden dolayı görüşmeler Şubat ayından itibaren başladı ve bu noktaya kadar geldi.

Görüşmelerden ziyade benim grev ile alakalı söylemek istediğim en önemli durum şunlardır. Burada bir anlayışı ortadan kaldırma mücadelesi veriyoruz. Bizim şu an için greve çıkmamızın sebebi sadece alacağımız yüzdelik zamlar değil. Burada yıllardır süregelen veya süretilmiş anlayışın yani emeğe ve emekçilere dönük saldırıların, emekçilerin aşağılanması ve horlanmasının son bulması için mücadele ediyoruz. Dışarıda bizi gören arkadaşlarımız belki bizim burada parasal anlamda durduğumuzu düşünebilir fakat öyle değil işin aslı. Burada tabiri caizse “astığım astık kestiğim kestik” mantığı ile imparatorluk sistemi oluşturulmuş. Yıllardır da bu anlayışa destek veren isanların sisteminin sonu diyorum ben buna. Biz bütün işçi arkadaşlarımızla, işyeri temsilcilerimizle, genel merkezimizle, şubemizle bu anlayışa karşı bir mücadele başlattık. Ve nihayetinde bu zamana kadar bunu uygulayan zihniyetin de taviz vermeleri söz konusu değildir. Onlar kendi açılarından bunları kabul ederse kurduğu hükümdarlıkları sona erecektir. Dolayısıyla bizler bunun savaşını vermekteyiz. Bizler insanlık onuruna yakışır bir yaşam için, emeğin ve emekçinin saygınlık kazanması için mücadele ediyoruz.

Maddi meselelere gelirsek, zaten 2010 yılından beridir süregelen toplu sözleşmelerde hep işçilerin var olan haklarının budanmakta olduğunu görüyoruz. Burada tabiki bizden önceki yönetici arkadaşların da ciddi sorumlulukları var, bunu da söylemeden geçemeyiz. Dolayısıyla biz artık buradaki işçinin verecek hiç bir şeyinin kalmadığını görüyoruz. Burada

çalışmakta olan işçilerin yaşamına hükmetme çabası içindeler. Sevgili dostlarımız, burada bizim 2011 yılından itibaren “bugün vereceğiz, yarın vereceğiz” diyerek ötelenerek gasp edilen 10 ikramiye alacağımız var. Sadece bu değil elbette. 8 yıldır çalışmakta olan bir işçi asgari ücret düzeyinde ücret almakta. Toplu sözleşme döneminde bizim taleplerimizden birisi de ödenmeyen ikramiyelerin kayıt altına alınmasıdır.

Bizler burada hak ettiğimiz karşılığını istiyoruz. Yoksa biz bu fabrikanın ortağı veya işvereni olacağız diye bir düşüncemiz yok. Genellikle böyle algılanıyor “greve çıkanlar yaramaz çocuklar fabrikanın zararını istiyorlar” gibi algılanmasın. Jumbo işçisi son derece işine sadık, özverili, deneyimli olan işçilerdir. Aslında işçi sınıfının bütün üyeleri böyledir. İşçi sınıfına mensup olan hiçbir emekçinin çalışmakta olduğu işletmeye veya makinesine zarar verdiğini düşünmüyorum. Benim de 28 yıllık işçilik hayatım var, hiçbir zaman böyle bir durumla karşılaşmadım. Bizim derdimiz fabrikaları yok etmek veya makinaları parçalamak değil. Bizim derdimiz bahsettiğimiz bu anlayışı yok etmek. Üzülüğümüz tek bir şey işverenin hala bu yaşananlara tepkisiz kalmasıdır. Fabrika greve gitmiş fakat halen işveren şu işçileri çağırın sendikayı bir çağırın, dertleri neymiş diye sorduğu yok. Sendikamızın burada talep ettiği bir şey yok, birilerinin hükümdarlığına son verme derdimiz var. Yoksa gerçekten de burada toplu sözleşmede istenilen rakamlar, Türkiye şartları düşünülüğünde ve yapılan toplu sözleşmelere bakıldığında, bizim burada istediğimiz onların çok çok altında aslında. Fakat yaşanan grev neden diye sorulduğunda biraz önce bahsettiğimiz gibi bu anlayışın son bulması için diyebiliriz.

- Jumbo işçisi bu grev sürecinde şimdiden ne gibi deneyimler edindi ve mücadelenizin geleceğine dair ne gibi planlarınız var?

Zülfikar Taşdemir: Biz bu yola baş koyduk. Burada temsilci arkadaşlarımızla şubemizle birlikte bunun bedeli ne olursa olsun mücadelemizi sürdüreceğiz. Kesinlikle ve kesinlikle burada emekçiye saygı

duyulmadıktan sonra, gerçek hakettiği değer verilmekten sonra grev bite bile, bu anlayışa karşı savaşımız devam edecek. Burada insanların horlanmasına, insanların ekmeğinden edilmesine göz yummayacağız. Bu anlayışın uzantılarını biliyoruz, o çarka hizmet edenleri de bilmekteyiz. Elbette onlarla da hesaplaşacağız. Bizim derdimiz, yine söylüyorum, buradaki birliğimizi gücümüzü ne olduğumuzu bildirmektir.

Jumbo işçisi burada devrim yapmıştır, isyan etmiştir, baş kaldırmıştır. Jumbo işçisi artık kendine olan güvenini ortaya çıkarmıştır. Burada artık herkes hakkını arama olgunluğuna ulaşmıştır. Dün burada bu birliktelik yoktu, bugün var ve bundan sonra da yolumuzun açık olduğunu görüyorum. İstanbul 1 No'lu Şube olarak ve ben de şube başkanı olarak temsilci arkadaşlarımızla birlikte biz her daim arkadaşlarımızın yanında olacağımızın sözünü verdik. Burada bizler kaybedenler değil kazananlar olacağız.

Jumbo İşyeri Baştemsilcisi Sadık Yüksel: Bizler işverenden çok şey istemedik. Burada eğer bir kar payı varsa bu paydan hakkımız olanı istedik. Bizden nasıl üretim isteniyorsa biz de hakkımız olanı istedik. Bizim istememize gerek bile yok aslında. Maaş ve ikramiyelerde gecikmeler olduğunda, patronun kendisi bu işi çözmeli. İçeride 10 ikramiyemiz, birikmiş izinlerimiz var. Buna rağmen Jumbo işçisi uzun süre dişini sıktı, greve çıkalım demedi. İşveren bizi resmen buna zorlamıştır. Grev ile ilgili aldığımız kararları buradaki arkadaşları bilgilendirerek, fikirlerimizi paylaşarak sürdürüyoruz ve burada bizler zafere kadar mücadeleyi devam ettireceğiz.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Jumbo grevcilerine BDSP ziyareti

Esenyurt BDSP, grevin 16. gününde Çelik-İş Sendikası'nda örgütlü olan Jumbo Çatal Kaşık A.Ş. işçilerine dayanışma ziyareti gerçekleştirdi. Ziyaret sırasında grev sürecinde vardiyalı olarak nöbet tutan grev gözcüleri ile sohbetler edildi. İşçilerle yapılan sohbetlerde Çelik-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu diğer fabrikalardaki sorunlar üzerine konuşuldu. İşçiler artık yavaş yavaş Çelik-İş Sendikası'nda örgütlü olan işçilerin, mücadele eğilimlerinin arttığını belirttiler.

İşçiler grev kararlılıklarının devam ettiğini ve haklarını alana kadar mücadeleye devam edeceklerini vurguladılar. BDSP adına yapılan konuşmada ise; BDSP olarak işçilerin mücadeleleri zaferle sonuçlanıncaya kadar destek olunacağı vurgulandı. Yapılan sohbetlerin ardından ziyaret sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Mısır'da halk hareke

İhvan (Müslüman Kardeşler) yönetiminin büyük bir halk isyanıyla yıkılmasından sonra Mısır, hem bölge devletlerinin hem bazı uluslararası güçlerin "ilgi odağı" oldu.

Sözkonusu güçlerin gösterdiği "yakın ilgi", isyan eden Mısır halkına karşı duyulan sorumluluktan kaynaklanıyor. Tersine, Süveyş Kanalı'nın sahibi de olan Mısır'ın bölgesel bir güç olarak oynadığı rol ve bu ülkenin stratejik öneminden kaynaklanıyor. Zira bu güçlerin bölgesel çıkarlarının korunabilmesi için, Kahire'deki yönetimin hem emperyalist/siyonist güçlerle hem Körfez şeyhleri ile iyi ilişkiler içinde olması gerekiyor.

Halk isyanı ve egemenler arası iktidar mücadelesinin içiçe geçtiği düşünüldüğünde, Mısır burjuvazisinin her kesiminin, dış güçlerden destek alabilmek için çaba harcaması kaçınılmaz. İç dayanakları aracılığıyla Mısır'da etkili olmaya çalışan dış güçler ise, bu dayanaklarla işbirliğini pekiştirmeye çalışıyor.

Mısır burjuvazisinin dış güçlerle kurduğu ilişkiler, halkın hayrına sonuçlar yaratacak cinsten değil elbet. İktidardan aldığı payı güvencelemek için dış güçlerin desteğine ihtiyaç duyan burjuva akımlar, mümkün olduğunca, bu güçlerin isteklerine uygun hareket edeceklerdir. Ne burjuvazi ne onun arkasındaki dış güçler, Mısır halkının hayrı için çalışmayacaklarına göre, isyan eden milyonların hareket halinde olması ve telaplerini gerçekleştirmek için mücadeleye devam etmesi şarttır.

Süreci bu perspektifle ele almak, Mısır'daki karmaşık olayların yerli yerine oturtulmasını kolaylaştıracaktır.

İhvan ve destekçileri keskin dişlerini gösteriyor

Yenilgiyi kabul etmek istemeyen siyasal islamcılar, tüm güç, olanak ve araçlarını seferber ediyorlar. Kitle gösterileri, şiddet olayları, Sina Yarımadası'nda silahlı saldırılar ve dış güçlerin desteğini harekete geçiren İhvacılar, keskin dişlerini daha açık bir şekilde göstermeye başladılar.

Afrika Birliği devrik başkan Mursi'ye destek ilan ederken, AB şefleri de, seçimle gelen başkanın meşruiyetine vurgu yaparak, Mursi ve İhvacılara dolaylı destek verdiler. İstanbul'da toplanan Ortadoğu'daki İhvacı hareketlerin temsilcileri ise, Mısır'da aldıkları yenilgiden çıkış arayışına girdiler.

Yansıyan haberlere göre, başını AKP ve Tunus'taki Nahda şeflerinin çektiği gizli İhvacılar toplantısı, bu dinci-gerici akımın bölgesel çapta işbirliğini sıkılaştırarak, doruktan dibe doğru inişi durdurmak için tüm güçlerini seferber edeceklerine işaret ediyor. Bölgedeki kapitalistlere ve emperyalist/siyonist

güçlere sunduğu hizmetin karşılığını isteyen bölgenin İhvacıları, Ortadoğu halklarının demokrasi, özgürlük, sosyal adalet ve onurlu bir yaşam uğruna yükselttiği mücadelenin önündeki en önemli engellerden biri olmaya devam ediyor. Mısır'da "yeni bir Suriye yaratma" tehditleri, İhvacılar'ın oynayabileceği uğursuz rolün mahiyeti hakkında fikir veriyor.

Görünen o ki, Mısır'da aldığı esaslı yenilgiyi telafi etme telaşı, siyasal İslam'ın bu kanadını daha da saldırganlaştıracak. Katar'ın bu cepheyi terk etme eğilimine girdiği dikkate alındığında, önümüzdeki süreçte bu dinci-gerici akımın başını Mısır'daki İhvacılar, AKP ve Tunus'taki Nahda çekecektir.

Körfez şeyhleri ve Selefilere

Madalyonun iki yüzü gibi olsalar da siyasal islamcılar, iki temel fraksiyon arasında bölünmüştür. Biri İhvacılar diğer ise Selefilere. Duruma göre ittifak yapan bu iki dinci-gerici akım, iktidar paylaşımı sözkonusu olduğunda ise ayrışabiliyor. Tıpkı son günlerde Mısır'da olduğu gib.

Yakın zamana kadar Mursi ve İhvacılar'ın müttefiki olan Selefilere'in, Suudi Arabistan'daki Ortaçağ kalıntısı rejimle organik bağları olduğu biliniyor. İhvacıları yakın zamana kadar destekleyen Suudi Kralı ve diğer Körfez şeyhleri, son yıllarda tutum değiştirmeye başladılar. İhvacılar'ın Körfez ülkelerinde güçlenmesi, şeyhlerin alarm zillerini çalmasına neden oldu. Katar Şeyhi dışındakiler, Suudi Arabistan'la aynı safta yer alarak, İhvacılara karşı tutum aldılar. Mısır'da "Selefi atı" üzerine oynamaya başlayan Suudi Kralı ve diğer Körfez şeyhleri, Mursi'nin yıkılmasından sonra kurulan geçici yönetime destek verdiler.

Mısır halkının iradesine saygı duyduklarını söyleyen Körfez şeyhlerinin esas derdi, bu ülkede İhvacılar'ın

oynadığı rolü, Selefilere havale etmektir. Geçici yönetime mali destek sunacaklarını ilan etmeleri, bunun göstergesidir.

Bazı çevreler, "İhvan gitti, yerine ondan da şeriatçı Selefilere geldi" türünden değerlendirmeler yapmaya başladı. Selefilere'in iktidar ve rant pastasından daha büyük bir pay kapmak için fırsat kollamaya çalıştıkları açıktır. Suudi Kralı ile Körfez şeyhlerinin "cömert" mali destek açıklamalarının ise, dinci gericiğin bu kolunu güçlendireceğini söylemek de mümkündür. Buna rağmen "inisiyatif Selefilere'in eline geçiyor" türü değerlendirmeler, çok abartılıdır. Zira Mısır'da milyonlarca işçi, emekçi ve genç halen alanlarda ve bu koşullarda ordu dahil, hiçbir burjuva gücün isyan eden halkın iradesini kırmaya gücü yetmeyecektir. Vurgulamalıyız ki, İhvacılar gibi Selefilere de, isyan eden halkın taleplerini gerçekleştirme mücadelesi önündeki temel engellerden biridir.

ABD müdahalesi ve sınırları...

Mısır'a en kaba müdahaleyi yapan ABD emperyalizmidir. Zira ABD'nin Mısır burjuvazisi, ordusu, istihbaratı ve tüm burjuva partileriyle geçmişe dayalı bir işbirliği var. Buna siyasal İslam'ın iki kanadı İhvan ve Selefilere de dahil...

2011'de patlak veren 25 Ocak isyanıyla şaşkınlığa düşen ABD yönetimi, halk hareketini teskin edebilecek her yönetimi desteklemeye hazır olduğunu pek çok kere dile getirdi. Seçimle işbaşına gelmiş "meşru" başkan Mursi ve İhvan yönetimine tam destek veren Barack Obama yönetiminin, kısa süren bir kararsızlıktan sonra, siyasal islamcı atını bir kenara bırakma yoluna gitmesi bunun göstergelerinden biridir.

Sürece müdahale eden ordu, yeni oluşturulan

eti ve yeni gelişmeler

geçici yönetim ve muhalefetle görüşmeye çalışan Obama yönetimi, halk isyanını teskin etmek ve hareketin giderek anti-emperyalist/anti-siyonist bir niteliğe bürünmesini önlemek için çaba harcıyor.

Halk isyanının politize ettiği milyonların Camp David Antlaşması'na sıcak bakmadığının farkında olan Beyaz Saray'daki şefler, halk hareketinin ehlileştirilmesine özel bir önem atfediyorlar. Kuşkusuz ki, farklı kesimleriyle Mısır burjuvazisi ve Körfez şeyhleri de bu yönde çaba harcıyorlar.

Bu gerici koalisyonun aldığı tüm önlemlere rağmen, halk hareketinin önüne kurulan bu setleri yıkarak ilerlemeye devam etme ihtimali yüksektir. Setleri yıkan hareketin, gelişmenin önündeki esas engel olan emperyalizme karşı net bir tutum almaya başlaması

da, kritik bir önem taşımaktadır.

Halk hareketinin dinamikleri ve zaafı

Farklı kanatlarıyla Mısır burjuvazisi ve onun dış destekçilerinin uğursuz çabaları, isyan eden milyonların taleplerini gerçekleştirmek için çetin bir mücadele sürecinden geçmeleri gerektiğini gösteriyor. Bu engellerin aşılmasının kolay olmadığı açıktır. Buna karşı isyan eden milyonların ortaya koyduğu militan, kararlı, ısrarlı, uzun soluklu direniş, hareketin güçlü devrimci dinamikler taşıdığını ve engelleri aşabileceğini gösteriyor.

İsyan eden milyonlarca işçi, emekçi, genç ve yoksul kır emekçilerinin çıkarlarını savunabilecek güçler,

sol/sosyalist partiler, örgütler, sendikalar ve hareketin içinde boy veren gençlik örgütleri ve platformlardır. Bu güçler, henüz burjuva parti ve güçlerden ayrıışmış değil. Ancak çatışmanın keskinleşmesi bu ayrıışmayı kaçınılmaz kılacak ve kuşkusuz ki bu, hayırlı bir gelişme olacaktır.

İlerici-devrimci güçlerin politik süreçlere etkin bir şekilde müdahale etmesi, isyan eden halkın taleplerini bir bayrak gibi dalgalandırması gerekiyor. Sol/sosyalist hareket bu devrimci misyonu oynayabildiği zaman burjuvazinin, Körfez şeyhlerinin ve emperyalistlerin dayatmalarını boşa düşürebilecektir. Ötesi ise, işçi sınıfı ile emekçi müttefiklerinin devrimci önderliğe kavuşmaları ve nihai kurtuluş için, yani sosyalizm uğruna mücadeleyi yükseltmeleridir.

Mısır ve siyasal İslamın ahlakı

Müslüman Kardeşler'in (İhvan) anayurdu olan Mısır'daki halk isyanı, birçok hesabı, planı, hayalleri sarsarak ilerliyor. 30 Haziran'da patlak veren 2. isyan dalgasının İhvan yönetimini alaşağı etmesi, özellikle -"ılımlı İslam modeli" adıyla, Washington'dan piyasaya sürülen- siyasal İslamcıları derin bir kabusu sürükledi.

Ortadoğu'nun İhvacıları bir bütün olarak sarsılrsa da, Ankara'daki İhvacı-Amerikancılara geçirdiği travma, diğerlerine nazaran daha derin görünüyor. AKP şeflerinin kabusu, Tunus'taki Nahda şeflerinininkiyle kıyaslanabilecek düzeydedir. (Geçerken belirtelim ki, Tunus'ta da Nahda yönetimine karşı gelişen isyan hareketi (Tamarrud) var. Tunus'un İhvacı yönetimini yıkmak için yola çıkan isyancıların, topladığı imza sayısının 1 milyonu aştığı bildiriliyor.)

Ankara'daki İhvacıların yaşadığı travmanın dışa vurumu, isyan eden Mısır halkına saldırmak, onları darbeci ilan etmek ve Mursi'nin başa geçmesi için histerik izahatlar yapmak şeklinde tezahür ediyor. Taksim'den başlayarak ülkeye yayılan halk hareketini, "Ergenekon'un işi" diye itibarsızlaştırma saldırısı başlatan siyasal İslamcı takımı, şimdi de Mısır'da yaşananları buna kanıt diye yutturmaya çalışıyor.

İktidarın efendilerinden yandaş/yalaka kalemşör takımına, uzman diye geçinen taifeden ahlak dersi veren vasat görevlilere kadar uzanan bu kalabalık koronun bileşenleri aynı zirvaları, benzer cümleler kurarak terennüm ediyorlar.

Kendilerini "darbe karşıtı, ahlaklı zevat" olarak pazarlamaya çalışan bu koro, herkesi "ahlaklı olmaya", yani 30 milyon Mısır'ın isyanıyla alaşağı edilen Mursi ve İhvan yönetimini savunmaya çağırıyor. Amerikancı siyasal İslam'ın "yüksek ahlak anlayışı"na göre "Mursi biran önce başkanlık koltuğuna oturtulmalı, Mısır'ı ortaçağ karanlığına sürüklemek isteyen İhvan yönetimi de yeniden başa geçirilmeli, bunun için çaba harcamayanlar darbecidir..."

Vurgulamak gerekiyor ki, siyasal İslamcılarınki kadar ilkesiz, kuralsız, değerbilmez, riyakar "ahlaksız ahlak" anlayışına tarihte rastlanmamıştır. Bunların ahlakına göre, hileli seçimlerle 12.5 milyon oy alan ve '80 milyonluk Mısır'ın' değil, '1 milyon İhvacının' cumhurbaşkanı olarak hareket eden Mursi "meşru", ama bu zorbalığa karşı isyan eden 30 milyon Mısırlı "darbeci"dir.

Siyasal İslam'ın "yüksek ahlakı" kısaca neler vaaz ediyor;

Gerçekleri katletmek ve kendi çıkarları neyi gerektiriyorsa onu söylemek, yazmak, vaaz etmek vb. Örneğin, Taksim Gezi Parkı'nda başlayan halk hareketi ülkenin dört bir yanına yayılırken, yandaş/yalaka TV kanalları penguen belgeseli veya yemek tarifleri anlatan programlar yayınlar. AKP şefleri ise, "dış mihraklar iş

başında" diye milyonlara çamur atmaya kalkıştılar. F-16 savaş uçaklarıyla bombardımana tutulan Kürt çocuklarının katledilmesini haberden saymayan bu medya, uyduruk manşetler atarak, siyasal İslam'ın "basın ahlakı" konusunda herkese ders verir.

Gençlerin başına nişan olarak gaz bombası atan ve dört genci katleden, binlerce kişiyi yaralayan polis, siyasal İslamcı ahlaka göre, "kahramanlık destanları" yazmıştır. Sivas'ta insan yakan canileri, sokak ortasında cinayet işleyen katil polisleri serbest bırakan mahkemeleri ise, siyasal İslam'ın "adalet ahlakı"nın "eşsizliği" konusunda herkesi temin eder.

Siyasal İslam'ın önde gelen temsilcileri olan -Tayyip Erdoğan başta olmak üzere- AKP şefleri, önlem alınmadığı için yaşanan grizu patlamalarında onlarca işçinin katledilmesini, "güzel ölümler" şeklinde yorumlarlar. Bu da onların "iş ahlakı" hakkında fikir verir. "Müslüman kapitalistin" kasaları daha çok dolsun diye işçilerin katledilmesi, siyasal İslam'ın "iş ahlakı"na göre "güzel", demek oluyor ki, "özenilecek" bir ölüm şeklidir...

"Yüksek ahlak anlayışı" nı bir "ihraç" nesnesi olarak da kullanan Ankara'daki İhvacılar, komşu halklara karşı da "ahlaklı" bir seferberlik içindeler. ABD, İngiltere, Fransa emperyalistleriyle Suudi Arabistan, Katar gibi ortaçağ kalıntısı rejimlerle işbirliği yaparak "kafa kesen, göğüs yaran, kalp yiyen" cihatçı katilleri Suriye halkının üzerine salarlar. Bu icraatlarla övünen AKP'nin siyasal İslamcı "yüksek ahlak", sadece Ortadoğu'da değil, artık dünyada da tanınmaktadır.

Tayyip ve mürtleri şahsında temsil edilen "yüksek ahlak anlayışı"nın icraatlarına dair pek çok şey daha sıralanabilir elbette. Ancak bu "özlü" icraatlar, siyasal İslam'ın kokuşmuş ahlak anlayışını anlamaya yeter de artar bile...

Hal böyleyken, uluslararası mahkemeler tarafından "soykırım suçlusu" diye aranan Sudan'ın darbeci/diktatörü Ömer El Beşir'le "al takke ver külah" paslaşan Tayyip'le müritleri, neden "Mısır'a demokrasi" diye feryat figan ediyorlar? Bu zıt iki tutumu anlamak güç değil. Zira Tayyip Mursi'ye, AKP ise İhvana bakarak kendi geleceklelerini görüyorlar. Dolayısıyla bu kaba riyakarlık gösterileri, Mısır'a demokrasi gelsin diye değil, -zira İhvan yönetiminin demokrasiyle yakından uzaktan bir alakası bulunmuyordu- "siyasal model" olarak tarihin çöplüğünü boylayan İhvacıların yanına gitmeyi, bir nebze de olsa erteleyebilme çabasındır.

Vurgulamalıyız ki, bu çırpınışlar boşunadır. Çünkü Taksim'den ülke sathına yayılan halk direnişinden sonra, bu tiksinti verici palavraları yutacak kişilerin sayısı çok azalmıştır. Gelinek yerde, ancak ahmaklar Tayyip ve müritlerinin palavralarını yutabilirler. Emekçiler ise, kendilerine "zeka engelli" muamelesi yapanlardan, günü geldiğinde mutlaka hesap soracaklarını defalarca kanıtlamışlardır.

Gezi Parkı Direnişi'nden ayaklanmaya... - 2

İstanbul ayaklanması 2013

Volkan Yaraşır

Kent, tarih boyunca sınıflar mücadelesinin en keskin yaşandığı, ve bu mücadelenin en sert seyrettiği coğrafya oldu. En başta işçi sınıfının ana rahmi olan kentler, sınıf mücadelesinde de taşıyıcı roller üstlendi.

Yeni kent savaşları

Kent, kapitalizmin gelişme dinamiğinin bir yansımasıdır. Kent, kapitalizme varoluşsal bir zemin hazırlayan, kapitalizmin kendini yeniden üretmesini sağlayan, sermayenin dolaşımının en rasyonel ve en yıkıcı biçim kazandığı alandır.

Kentle kapitalizm arasında organik bir ilişki vardır. Birbirini şekillendiren, güçlendiren ve geliştiren bu organik ilişki, sermayenin tahakkümünü koşullar. Kent piyasasının ve sermaye iktidarının somut biçim aldığı yerdir.

Kent kapitalizmin kalbidir ve onun ruhunu bütün çıplaklığıyla ortaya koyduğu alandır.

Burjuvazi kendi ontolojisini kentte kurdu. Ve yıkıcı istilasını kent üzerinden şekillendirdi.

Kent sermaye ve piyasasının tahakkümünü kurduğu, yeni biçimler kazandığı ve giderek görünmezleştirdiği yerdir. Sermaye, kent her yerindedir. Ama hiçbir yerde olmamayı da kentte başarır.

Öte yandan kent, tarih boyunca sınıflar mücadelesinin en keskin yaşandığı, ve bu mücadelenin en sert seyrettiği coğrafya oldu. En başta işçi sınıfının ana rahmi olan kentler, sınıf mücadelesinde de taşıyıcı roller üstlendi. Tahakkümün en konsantre ve yoğun yaşandığı kentler, içinde taşıdığı yıkıcı potansiyel ve anarşiyle tahakkümün ve otoritenin en kırılğan olduğu alanlar olarak dikkat çekti.

Sınıf mücadelesinin tarihinde Ludistler, sermayeye en yıkıcı darbeleri kentlerde vurdu. Makineye, makineyle özdeşleşen uygarlığa ve sermayenin ontolojisine yönelik bu saldırılar kentleri burjuvaziye dar etti.

1831 ve 1834'te ayağa kalkan Lyon Komünarları kenti bloke ederek, 3 günlük bir komün deneyimi yaratıp, başka bir dünyanın arayışına çıktı. Ve tarihte ilk defa işçi sınıfı karşı hegemonya deneyimleriyle, burjuvaziye korku saldı. 1830-1848 devrimcileri

barikat ve sokak savaşlarıyla kentin çürümüşlüğüne ortaya koyarak, kente yeni bir ruh verdi. İsyan ve kavgayla kentle özdeşleşti.

Paris Komünü bu geleneği sürdürdü. Kent, barikat ve sokak savaşlarının merkezlerine dönüştü.

Burjuvazinin en güçlü olduğu yer, en büyük zafiyet gösterdiği yer olmaya başladı. Uzun ve geniş bulvarların inşası bu süreçte (1848 Devrimleri'nden sonra) geldi. Kent savaşlarına ve barikatlara karşı burjuvazi yeni saldırı stratejileri hazırladı ve mekan düzenlemelerine girişti.

Bu sefer kentler grevlerin, genel grevlerin ve genel ayaklanmaların merkezine dönüştü.

Ekim Devrimi, genel grev, genel ayaklanma ve Sovyet deneyimleriyle kentin yeniden yolunu açtı.

Çin Devrimi'nde ve Vietnam'da halk savaşı stratejisiyle kentin kuşatılması hedeflendi. Kır-kent diyalektiği kenti vazgeçilmez unsur gördü. Kırın, gerillanın gücü kurtarılmış bölgelerden, kızıl siyasi üslerden kentlere doğru yayıldığı ve kentler fethedildiği oranda gelecek inşa edildi. "Doğuda" fırtına böyle koptu.

Önce Cezayir Şehir Savaşı, daha sonra Uruguay'da Tupamarolar, Brezilya'da Carlos Marighella tarafından başlatılan şehir gerillasıyla, Arjantin'de Mario Roberto Santucho'nun önderliğinde PRT deneyimiyle kentler yeniden fethedilmeye çalışıldı. Yepyeni bir pratikle şehir gerillası, burjuvaziye kendini en güvenli ve güçlü hissettiği yerde darbeler vurdu. Metropollerde Kızıl Tugaylar ve RAF finans kapitalin kalbinde, kentte öldürücü darbeler gerçekleştirdi.

1968 küresel isyanı kentlerde mayalandı. İsyanın yıkıcı yaratıcılığıyla caddeler, kentler, sokaklar özgürleşti. Kitleler molotof kokteylleri ve kaldırım taşlarıyla kentlerin ruhunu kazandı.

Yeni dönemde anti-küreselci hareketler, meydan işgalleri, Avrupa'yı saran sınıf ve kitle hareketleri kent merkezli gelişti. Kentler uzun bir sessizlikten sonra

piyasasının ve iktidarların tahakkümüne karşı, isyanın sesi oldu.

Arap isyanları kentlerin ve kent meydanlarının sistemi bloke ve felç etmede olağanüstü gücünü gösterdi.

İstanbul Ayaklanması bu pratikleri bir adım ileriye taşıdı. Kent isyanlarına yeni bir boyut ve zenginlik kattı. Hatta yeni dönemin isyan biçimlerine örnek oluşturdu. İstanbul Ayaklanması yeni dönemdeki (Arap İsyanları, meydan işgalleri ve Avrupa'yı saran sınıf ve kitle hareketlerinden) eylem ve direniş biçimlerinden esinlendi, ilham aldı. Ama bu pratikleri aşan, yeni bir pratik oldu. İstanbul Ayaklanması kent isyanlarında yeni bir eşik olarak dikkat çekti. Hatta özellikle Türkiye açısından bundan sonra gelecek, yeni ve daha sarsıcı ayaklanmalara prova ve laboratuvar işlevi gördü.

İstanbul direnişin ve ayaklanmanın içinde kavganın ve isyanın başşehrine dönüştü. Bir nevi asi bir şehir, bir direniş şehri oldu.

İstanbul Ayaklanması, ayaklanmanın senkronize kent ayaklanmalarına dönüşmesiyle dikkat çekici bir deneyim yarattı. Özellikle Ankara, Adana, İzmir ve Dersim ayaklanma merkezlerine dönüştü. Ankara ve Adana'da bazen İstanbul'dan daha sert çatışmalar yaşandı. Öte yandan geniş kitle mobilizasyonlarıyla onlarca kent merkezi bloke oldu. Direnç ve isyanın ruhu kolektif bir ruh haline dönüştü.

İstanbul Ayaklanması son derece zengin direniş biçimlerine ve kültürüne yataklık yaptı. Kitlesele oturma eylemi, nöbet tutma, tencere-tava eylemleri, temizlik eylemi, duraninsan eylemi, barikat savaşları, sokak savaşları, siber aktivizm, kitlesele mobilizasyon, kitlesele geri çekilme ve saldırı taktikleri, mahallelerde yaygın kitlesele yürüyüşler vb. eylem ve direnme biçimleriyle yeni kent savaşlarının zengin örnekleri yaratıldı.

Eylemlerin uzun soluklu olması, özellikle kent merkezlerinde gerçekleşmesi, kent merkezlerinin özgürleştirilmesi, bir nevi kentlerde kurtarılmış bölge yaratma stratejisi önemli ve sarsıcı pratikler olarak iz bıraktı. Kent savaşlarında yeni birikimler ve deneyimler oldu. Önümüzdeki dönem sınıf mücadelesinde kentlerin stratejik önemi böylece çarpıcı bir şekilde ortaya çıktı.

Kenti ve kent merkezini savunmak, bir gerilla tarzı olarak kentte "kurtarılmış", fiili inisiyatif alanları yaratmak karşı kültürün, alternatif yaşam ve yaşam pratiklerinin boy vermesine olanak sağladı.

İstanbul Ayaklanması bütün bu yönleriyle önemli bir pratik oldu. Sokaklar gerçek yaşam alanına çevrildi. Sokağın ezber bozuculuğu ve yıkıcılığı, kenti kuşatan sermayenin kesif ve çürütücü havasını yok etti. Sermayenin egemenliğinin simgesi olan ve şehrin kalbi niteliğindeki meydanlar direniş ve başkaldırma mekanına dönüştü. Meydan kitleleri bir araya getiren, direniş ve mücadeleyi karnavala dönüştüren, mücadeleyi şenlik ve neşe kaynağı yapan alan oldu. Gösteri toplumunun "ekranı", şehrin kalbi meydan,

sıradan insanın kendini yeniden yarattığı, diriliş alanı haline geldi.

David Harvey'in de üzerinde durduğu spekülasyon sermayenin hem peygamber, hem de dolandırıcılığın merkezi olan kent, (kapitalizmin yapısal kriz süreci bu özelliğini giderek daha da çıplaklaştırdı) sıradan insanların müdahalesiyle, özgürlüğü solumaya başladı.

Kentin finans-kapitalin ihtiyaçlarına göre yeniden inşası, sermaye tarafından kentin kuşatılmışlığı, sermayenin kente nüfuz edışı ve bütün yıkıcılığı bir isyan dalgasıyla etkisizleştirildi.

Düzen, devlet ve kent denklemi, kentin özgürleşme pratikleriyle düzeni işlemez hale getirdi ve devleti etkisiz bıraktı.

Kentin iki sahibi olan iktidar (sermaye) ve piyasa yeni kent savaşlarıyla ağır darbeler yedi. İstanbul Ayaklanması pratiği, 21. yüzyılda kent teorisi ve sosyolojisi üzerinde düşünmemizi ve devrimci mücadelede kent mücadelesinin yakıcı önemini kavranması açısından son derece önemli bir deneyim oldu.

Taksim Komünü

Yeni kent savaşlarının somut biçim alışlarından biri meydanların özgürleştirilmesi ve "kurtarılmış alan" haline getirilmesiyle birlikte her devrimci mücadelenin ya da isyanın içinden, onun ruhu ve kalbinden doğan bir pratik İstanbul'da da gerçekleşti ve Taksim Komünü olarak biçimlendi. Taksim Komünü, belki de ayaklanmanın en kristalize olmuş hali ve direniş kültürünün en konsantre biçimi olarak, direnişin içinden onun edimlerinden, kavganın tam ortasında ve kavgayla birlikte oluştu.

Kitlelerin yaratıcı gücünün, direniş ve mücadelesinin kitleleri bir katarsis sürecine soktuğunun somut göstergesi olan Taksim Komünü küçük bir örnek olmasına karşın, büyük ve silinmez izler bıraktı.

Başka bir dünyanın ellerimizde, topraktan fıkkırıcısına nasıl ve hatta kolayca kurulabileceğini, sermayenin yok ediciliğine, çürümüşlüğüne karşı insana ve geleceğe güvenmenin somut pratiği olarak doğdu.

Taksim Komünü bütün eksikliğine ve acemiliğine karşın mücadele ve direnişin yeni insanı yarattığını ve bu yeni insanın ruhunu şekillendirdiğini gösterdi.

Ayaklanma ve direniş günleri, 33 yıldan beri neo-liberal bireyin egosantrik, bencil ruhunu bertaraf edip, ruhların derinliklerinden paylaşma, dayanışma ve yardımlaşma duygularını ortaya çıkardı. Ayaklanma günlerinde muazzam dayanışma ve paylaşma pratikleri yaşandı. Bu toplumun unuttuğu şeyler, direnç ve mücadelenin içinde yeniden üretildi ve kazanıldı. Kitleler direnişin içinde arındı. Bir anlamda direnişin içinde yeniden var oldu.

Taksim Komünü bu pratik ve deneyimlerin, bir katarsis sürecinin en somut biçimi oldu. Benzer deneyimler sokak çatışmalarının içinde, barikat başlarında, çatışma anlarında yüreklerin yüreklere, ellerin ellere, omuzların omuzlara değmesiyle paylaşıldı. Kolektif bir ruha dönüşerek, yeniden sokağa, caddelere ve meydanlara taşındı.

Bu pratikler bir yanıyla da sosyalizmin şiar, anlayış, varoluş biçimlerinin kitlelerle kucaklaşması ve buluşması anlamına geldi. Muazzam olanakların kapıları aralandı. Devrimin sahici bir şey olduğu, gerçekten devrimin böyle bir şey olabileceği hissedildi. İsyen insanların ruhunda unutulmaz izler ve tatlar bıraktı. Özellikle bu yön kitlelerin kolektif belleklerine

kazılacak bir içeriktedir. Nesillere aktarılacak olağanüstü deneyimlerdir.

Taksim Komünü müthiş bir ambiyansın ve kolektif ruh halinin ortasında, karşı bir deneyim olarak doğdu. Her gün soluk alıp, verdi. Yeni insan ve toplumsal ilişkileri ördü. Ve kitlelere devletin, paranın, otoritenin olmadığı yerde insanların ne derece yaratıcı olduğunu gösterdi.

Karşılıksız paylaşma, herkesin ihtiyacından fazlasını verdiği, herkesin ihtiyacı kadar aldığı alternatif yaşam ve toplumsal ilişkilerin ön pratikleri Taksim Komünü'nde ortaya çıktı.

İstanbul Ayaklanması ve yarattığı aura korkunç bir özgürlük duygusu olarak özetlenebilir. Öte yandan İstanbul Ayaklanması sınıf mücadelesinde yapılan ve yaşanan hiçbir şeyin boşuna olmadığını ve sınıf mücadelesinin her şeyden önce bir biriktirme süreci olduğunu gösterdi. Devrimciler açısından özellikle öğrenilmesi gereken şeyin bu olduğunu düşünüyorum.

Yıkıcı bir güç, kitle hareketi

İstanbul Ayaklanması susmaya, kabul, sessiz kalmaya ve korkuya karşı bir başkaldırı ve kolektif bir ret hareketiydi.

Bu büyük sarsıcı dalga, kendini üretmek ve zengin direniş biçimleri yaratarak, biraz "sakinleşmiş" bir şekilde etkisini sürdürüyor.

Türkiye siyasal tarihinde bir kırılma ve yeni bir momente geçişi simgeleyen İstanbul Ayaklanması ve dalgasal etkisi nasıl biçimlenir ve sonuçlanırsa sonuçlansın, kitlelerin yeniden doğuşunu beraberinde getirdi. Dalganın geri çekilişi, içinde bulunduğumuz olağanüstü konjonktürün de (kapitalizmin yapısal krizinin yıkıcı etkileri, Türkiye'nin küresel joe-politiğin odağında yer alan bir ülke olması ve yıkıcı bir krizin ötelendiği koşullarda) etkisiyle, daha büyük ve daha sarsıcı halk ayaklanmalarının ve isyanların önü açılmıştır.

2013, 2014 ve 2015 yılları bu anlamda son derece kritik yıllardır. Önümüzdeki dönem T.C.'nin transformasyon süreci ve krizin yıkıcı sonuçlarının hissedilmesiyle, siyasal iktidarın otoriter düzenlemeleri ve biyo-politik müdahaleleri en küçük bir kıvılcımın ateşe dönmesi ve yangına dönüşmesinin olanaklarını sunuyor.

Anadolu toprakları artık dalgasal, birbirini tetikleyen ve besleyen halk isyanlarına ve ayaklanmalarına gebe topraklardır.

Kitlelerin yıkıcı ve sarsıcı öfkesi dinmemiş, birikmeye devam etmektedir.

İstanbul Ayaklanması CHP Genel Başkanı'nın ilk günlerdeki son derece oportünist ve düzen ve devletin

bekasına gösterdiği hassasiyetin ifadesi olarak, ağzından kaçırdığı, kitlelerin deşarj olmasına izin verilmesi gerektiğine yönelik vurgularını boşa çıkarmış, tam tersine öfkenin ayaklandığı, daha fazla ve yeni mecralarda biriktiği, korkunun ablukasının dağıtıldığı, direnişin içinde kolektif dirilişin sağlandığı bir pratik olarak tarihe geçti. Ve ardında olağanüstü deneyimler, birikimler bırakarak, kitlelerin şekillenmesini ve yeniden doğuşunu sağlayıp, karşı devrimin ruhları kadavra haline getiren atmosferini dağıttı. Evet: "Bu daha başlangıç, kavga yeni başlıyor!" İsyancılar bunu bir slogan olarak söylüyorlar ama isyan deneyimleri bize şunu gösteriyor; kitleler bir kez ayağa kalktığında ve bu ayağa kalkış dişe diş bir mücadeleyi yarattıysa, yenilgi bile kazanım olarak değerlendirilir. Kısaca Türkiye yüksek bir konjonktürün içine, olağanüstü bir sürecin içine girdi. Yaşanan pratikler, kitle mobilizasyonunun gücü Arap isyanlarını aştı, önümüzdeki aylar dahil, birkaç yıl yeni ve daha yıkıcı isyan dalgalarını beraberinde getirebilir. Kitleler, herkes ve özellikle devrimciler bu sürece hazırlanmalıdır. Çünkü kitle hareketi yaparak öğrenir ve öğrenerek yapar. İstanbul Ayaklanması, kitle mücadelesi için tam bir okul oldu. Kitleler bu okulda, mücadelenin içine kendi varoluşlarını yeniden kurdu. Özgüven duydu, edilginliklerini paramparça etti.

Devletle açık çatışmaya giren kitleler, mücadele ve direniş içinde var olduğunu hissetti, muazzam pratiklerle, olağanüstü paylaşma ve dayanışma ilişkileriyle gücünün farkına vardı ve kudretini tattı.

Devletin her şeyiyle bir asalak, parazit, sistemin ve sermayenin en vahşi aparatı olduğu yaşanarak görüldü ve öğrenildi. Kitleler kendi eyleminin içinde, yıkıcı gücünün farkına vardı.

İktidarların ve otoritenin, devletin ve zor aygıtlarının kırılmasını, direnişin ve mücadelenin içinde fark etti.

Yaratılan korkunun, üreticisinin kendi hareketsizliği olduğunu anladı. Kitleler kolektif ayağa kalkış içinde sistemin, devletin acizliğini ve "iktidarsızlığını" yaşayarak hissetti.

Kitleler ve halk ayaklanma günlerinde yeni bir karakter ve ruh kazandı. Direnişten öğrenme ve direniş içinde yeniden doğmayı yaşadı.

Artık isyanın tadını almış ruhu dizginlemek zordur. O ruh hem de kolektif bir ruha dönüşmüşse...

İstanbul Ayaklanması bu yönleriyle önümüzdeki ayaklanmaların hem bir provası, hem de laboratuvarıdır. Türkiye dalgasal isyan hareketlerinin içine giriyor. Bu ilk prova sarsıcı ve yıkıcı sonuçlar doğurdu.

İstanbul Ayaklanması'nda kitle hareketi açısından stratejik kentler olgusu üzerinde durmakta yarar var.

Ayaklanma İstanbul, Ankara, Adana gibi bazı stratejik kentleri ortaya çıkarttı. Bu kentlere olası krizin yıkıcı sonuçlarıyla şu kentleri de dahil edebiliriz: Bursa, Manisa, Eskişehir, İzmit, Kayseri, Çorlu, Adana, Mersin, İskenderun, Tarsus, Gaziantep, Batman, Diyarbakır. Bu kentler sınıf hareketi açısından stratejik yerler olması itibarıyla de önem taşımaktadır.

Yeni kitle hareketlerinde stratejik kentlerin son derece önemli olacağı ortaya çıktı. Var olan dinamiklere yeni işçi havzalarının ve kentlerinin katılması, Türkiye’de sınıflar mücadelesinin olağanüstü bir döneme geçişini işaretler.

Stratejik ve odak ille, ayaklanmaların ve kitle hareketlerinin merkezi olma rolünü üstlendi. Bu yönümüzdeki dönemde kendini dışı vuracak bir içeriktedir. Kentlerin yeni dönemdeki bu odaklanışı yeni ayaklanmaların karakteristiğini belirleyecektir.

Batı yakasında kent ayaklanmalarının, Kürt topraklarında bir kent ayaklanması şekli olan serhıldanlarla birleşmesi ve partizan savaşıyla koordine olması, yeni birleşik devrimci savaşın momentleri olarak görülebilir. İstanbul Ayaklanması bütün bu dinamikleri, olasılıkları ve yönleri içinde barındırdı ve gösterdi.

Türkiye’nin Yunanistan benzeri bir sürecin içine girdiğini düşünebiliriz. Yunanistan’da 2009 sonrası yaygın grev ve genel grev senkronları yaşandı. Krizin yıkıcı etkileri Yunanistan’ı uzun soluklu bir ayaklanma ülkesine dönüştürdü. Son 4 yıldan beri Yunanistan’da büyük sınıf ve kitle hareketleri yaşanıyor. Türkiye kapitalizminin özellikleri, toplumsal profili ve sınıf dinamikleri Tunus ve Mısır’dan çok Yunanistan’a benziyor. Türkiye büyük sosyal salınımlar, yeni isyan ve ayaklanma dalgaları içine girdi. İstanbul Ayaklanması’nın yarattığı birikimler bir başka boyutta yeni isyan ve ayaklanmaları besliyor ve güç katıyor. Her ne kadar dalga bir geri çekilme sürecine girse de, kendi içinde salınımlı ve son derece zengin pratik ve direnişlerle sürmektedir (yaygın forumlar, polis şiddetine karşı kitlesel gösteriler, Taksim’e çıkma iradesinin sürmesi, mahallelerde kitlesel hareketlenmelerin devam etmesi, duran insan eylemleri, karanfil bırakma gibi eylemler). Ayrıca şöyle bir yorum da yapılabilir: Bu eylemlerin yarattığı enerji de yeni bir patlamanın dinamini oluşturabilir. Dalganın geri çekilme süreci, daha büyük bir dalganın doğumuna yol açabilir. Mücadelenin, direnişin ısrarı zengin direniş ve eylem biçimleri bugünün kazanılması kadar, geleceğin fethi, gelecek mücadelenin birikimleridir.

İstanbul Ayaklanması 21. yüzyıl devrimlerine de önemli birikimler sağladığı ve son derece zengin deneyimler sunduğu bir gerçektir. Ayaklanma, 21. yüzyıl devrimlerinin olası gelişme dinamiklerini ortaya koydu. En azından 21. yüzyıl isyan hareketlerinin gelişme momentleri ortaya çıktı.

İstanbul Ayaklanması Avrupa’nın Akdeniz havzasını

saran sınıf ve kitle hareketlerinin ve Arap isyanlarının bir konsantrasyonu olarak özgün ve son derece zengin bir biçimde doğdu. Gelişme dinamikleriyle küresel isyan hareketlerine ve devrimci mücadeleye ışık tuttu. İstanbul Ayaklanması’nın gücü ve etkisi daha bugünlerden kendisini gösterdi. Önümüzdeki dönem bu etki daha da yayılacaktır.

Devrimci hareketin tutumu

Devrimci hareket ayaklanmanın başından itibaren içinde yer aldı ve en aktif öznelerinden biri oldu. Gücünü seferber etti. Son derece iyi bir sınav vererek barikatların ve çatışmaların en ön saflarında, militanca ölümüne savaştı. Gelişmelere inisiyatif koydu. Direngenliğiyle iz bıraktı.

Ayaklanmanın muhteşemliğini hızla kavrayan devrimci hareket son derece olgun tutum ve tavır sergiledi. Özellikle 1 ve 2 Haziran günlerinde ulusal kesimlerin ve CHP’nin müdahalesi olduğunda ve inisiyatif koymaya çalışıldığında son derece esnek, gelişmeleri koordine eden bir yaklaşım sergilendi. Bu tutum sadece İstanbul’da değil, hemen hemen bütün diğer illerde de yaşandı. MHP kökenli gençlerin bozkurt işaretlerine, ulusal sembollere, Mustafa Kemal bayraklarına, sloganlara karşı tolerans gösterildi. Kitlelerin AKP’nin saldırdığı her şeyi sembollere dönüştürdüğü hızla kavrandı. Son derece esnek ve kapsayıcı politikalar izlendi. Böylece ayaklanma içinde olası provokatif hava dağıtıldı. Herkes kendi rengiyle ayaklanmaya katıldı. Özellikle çatışma ortamı ve direnişin muhteşemliği kitleleri kaynaştırdı ve birleştirdi. Ruhları ortaklaştırdı. Pratik olarak sistem karşıtlığı ve polise karşı etkin direniş ve çatışma hali sembollerden kaynaklı problemlerin başından aşılmasını sağladı.

Direniş kültürü toleransı, karşılıklı saygı ve özeni beraberinde getirdi. Hatta devrimcilerin militan tavrı sloganlarının ve şiarlarının kitleselleşmesine yol açtı. Düzen dışılığın ve devletten kopuşun simgesi olan barikatlarda Türk bayrağının asılı olması ayaklanmanın özelliklerinden biri oldu. Bayraklara dokunulmadı. Atatürk Kültür Merkezi ve Taksim civarında tüm duvarlar, ayaklanmanın tüm renkliliğinin ve ideolojik çeşitliliğinin simgeleri oldu. Devrimci hareket sektör tavrılarından uzak durarak, hareket içinde şekillenmeye, biçim almaya, hareket ve direnişten öğrenmeye çalıştı.

Devrimci hareket, kendi şiar, sembol ve sloganlarını sakınmadan kullandı. Olağanüstü çatışma ortamı ve paylaşma ve dayanışmanın en güzel örneklerinin yaşandığı koşullarda ayaklanma herkesi ve her eylemi şekillendirdi.

Bu noktada Brezilya’da yaşanan son gelişmeler öğreticidir. Kitle hareketi sırasında solun bayrakları, simgeleri ve flamlarıyla sokağa çıkmasına karşı Brezilya sağ ve faşistleri saldırıya geçti. Ayrıca lümpen

kesimler kitle hareketini zayıflatacak adımlar attı. Her şeye karşın sol sokakta olma ısrarını korudu ve kitlelerle bütünleşmeye çalıştı.

İstanbul Ayaklanması’nda bu sorun başından aşıldı. Yaşananlar itibarıyla bundan sonra da pek problem olacağı da benzemiyor. Ama bu riskin varlığını her zaman akılda tutmak gerekiyor.

Devrimci hareket bu yaklaşımlarına ve fedakarca tutumlarına karşın, halk ayaklanmasının olağanüstü gücünü yönlendirecek, ne bir donanım, ne de bir örgütlenmeye sahip değildi. Hatta ayaklanmaya bütünüyle hazırlıksız yakalandı. Devrimci hareket tereddüt etmeden büyük dalganın parçası olmaya çalıştı. Bu çaba da başlı başına anlamlı, anlaşılır ve saygıdeğer bir çabadır. Ama yetersizdir. Ya da yetersiz olduğu bilinmelidir. Ayrıca ayaklanma ve isyan günlerinde devrimci siyasal öznelerin, olağanüstü koşulları hızla kavrayacak, kendi aralarında Devrimci Direniş Komiteleri ya da Cephesi adı altında (bütün defansların hızla ortadan kaldırılarak) bir araya gelinemedi. Ayaklanmaya hazırlıksız yakalanma bir gerekçe olabilir ama direnişin uzunluğu, yaşanacakların hemen hemen kestirilmesi, özellikle İstanbul ve Ankara’da böyle bir örgütlenmenin yaratılmasına zemin hazırlayabilirdi. Ne yazık ki böylesi bir adım atılamadı. Sol kültürün zafiyetleri böyle bir deneyimin ortaya çıkmasına olanak vermedi.

Sistemin devrimcilerle kitleleri ayırıştırma çabalarına, devrimcileri kriminalize etme girişimlerine ve itibar kaybettirmeye yönelik en iyi cevap böyle bir örgütlenmeyle verilebilirdi. Öte yandan geniş yığınların içinde her zaman aktif ve koordineli davranmanın, örgütsel disiplin göstermenin kitlelerin bir ölçüde yönelimini de belirleyeceği unutulmamalıdır.

Özellikle çatışma anlarında deneyim ve pratik zenginliğiyle dikkat çeken, birleşik bir güç etkili sonuçlar yaratıp, kitleleri yönlendirebilirdi. Ama yapılamadı. Her siyasal özne kendi mevzisinde çatışmalara, barikat savaşlarına ve direnişe katıldı.

Devrimci komünistlerin ayaklanma ve isyan koşullarında temel görevi, devrimin imkanını yaratmak olmalıdır. Devrimci komünistleri diğer siyasal güçlerden ayıran en temel özellik, devrimin imkanını aramaktaki ısrar ve kararlılıklarıdır. İstanbul Ayaklanması ve halen devam eden salınımı, bu yönde son derece öğretici deneyimler sundu. Devrimciler için isyan günleri kendilerini yıkıp, yeniden inşa etme günleridir. Olağanüstü biriktirme günleridir. Tecrübe kazanma, zaaflarından arınma, kitlelerle kucaklaşma, kitlelerle ontolojik bir ilişki kurma ve yenilenme günleridir.

Bugün açısından dalganın içinde inisiyatif koymaya çalışan devrimcilerin iddiaları büyük olmalı, bu iddiaya göre hazırlanmalılardır.

Türkiye’nin içine girdiği yüksek konjonktür, ayaklanma halinin sürekliliğini ya da dalgasal senkronlar yaratma ihtimalini ortaya çıkarmaktadır. Bu durum devrimin imkanı doğrultusundaki arayışlara güç vermektedir.

Devrimci komünistler, bu perspektifle İstanbul Ayaklanması’nın yıkıcı dalgasına rağmen, özellikle klasik işçi sınıfının hareketsiz kalması ve Kürt özgürlük hareketinin tutuk davranmasının üzerine gitmeli, bu güçlerin bugün ve bundan sonra sosyal dalganın parçasına dönüşmesi için çabalarını yoğunlaştırmalıdır.

Bu adımlar ve çabalar, devrimci komünistlerin yetersizliklerini aştığı, isyanın parçası olmaktan isyanın temel aktörüne dönüştüğü sürecin önünü açacaktır.

(Devam edecek...)

Gençlik yol ayrımında...

Ya kapitalist varoşlarda çürüme ya sosyalizm!

K. Ali

Gençliğin eğitim olanakları ellerinden yasa zoruyla sökülüp alınırken, akademik veya mesleki eğitimini bitiren gençliğin payına ise işsizlik veya en iyi durumda kölelik ücreti karşılığında ucuz işgücü ihtiyacını karşılamak düşüyor.

Yükselen halk hareketlerinde öğrenci ve emekçi gençliğin aktif olarak yer alması ve kendi geleceğini işçi ve emekçi halk hareketinin geleceği ile birleştirmesi sermaye dünyasının korkularını büyütüyor. Kapitalist üretimin yarattığı servet-sefalet kutuplaşmasının sonuçları gençliğin eğitim ve yaşam koşullarını çekilmez hale getiriyor. Bir yanda dağ gibi biriken servet, öte yanda ise sefaletin karanlık dünyası bir uçurum gibi büyüyor. Uçurumun karanlık derinliklerinde gençliğin gelecek özlemi ve hayalleri bir karabasana dönüşüyor. Gençliğin eğitim olanakları ellerinden yasa zoruyla sökülüp alınırken, hasbelkader akademik veya mesleki eğitimini bitiren gençliğin payına ise işsizlik veya en iyi durumda yaşamını idame ettirmeye yetmeyecek kölelik ücreti karşılığında kapitalist işletmelerin ucuz işgücü ihtiyacını karşılamak düşüyor.

Kapitalist barbarlığın emekçi gençliğe giydirmek istediği deli gömleğini emekçi-öğrenci gençlik eylem ve isyanları ile yırtıp atıyor. Gençliğin yükselen mücadelesinden korkuya kapılan kapitalist-emperyalist sistemin devlet adamı kılığındaki temsilcileri, gençliğin arayışını sistem içerisine hapsederek boğmak için çareler arıyorlar. Zirve üzerine zirveler düzenliyorlar. Gençliğin bu durumunun gerçek sorumluları kendi kapitalist sistemleri değilmiş gibi ikiyüzlüce timsah gözyaşları döküyorlar. Halihazırda bu konuda bir arpa boyu yol alınmış değil.

Temmuz ayı başında Almanya'nın başkenti Berlin'de, Merkel'in çağrısı üzerine başbakanlık binasında bir araya gelen AB'nin hükümet ve devlet başkanlarının yaptıkları zirve tam bir fiyaskoyla sonuçlandı. Almanya Başbakanı Angela Merkel'in *Süddeutsche Zeitung* gazetesine yaptığı açıklamada,

'bir kayıp neslin oluşmaması gerektiği' yönündeki dokunaklı sözlerine rağmen bu böyledir.

İkiyüzlülükte ve şarlatanlıkta kimseden geri kalmayan Angela Merkel, özellikle bağımlı AB ülkelerinde dramatik bir hal alan emekçi gençliğin acı ve umuduyla oynamaktan da geri durmadı. Kendisini AB'nin iflas etmiş ülkelerin gençliğinin hamisi olarak sunmaya çalıştı.

Gençlik işsizlik çığının altında boğuluyor

Kapitalist üretimin zorunlu sonucu olan servet-sefalet kutuplaşmasına bağlı olarak yaşanan işsizlik oranı, kapitalist dünyada artan zenginliğe karşın durmadan yükseliyor. Sözelimi, Yunanistan'da 25 yaşın altındaki gençlerin yüzde 59'dan fazlası işsiz. İspanya'da da durum pek farklı değil. Burada da gençlerin yüzde 46'sı işsiz. Fransa'daki gençler için de durum pek parlak sayılmaz. Buradaki oran da yüzde 27'ye dayandı. Almanya'da ise gençlerin sadece yüzde 7,6'sı iş arıyor. Hiç kuşkusuz, şov amaçlı zirveler kapitalist ülkelerdeki işsizlik gerçeğini değiştirmeye yetmiyor. Yayınlanan son veriler Nisan ayına kadar olan bir yıllık dönem içinde, Euro Bölgesi'nde 1,6 milyon kişinin işini kaybettiğini gösteriyor. Euro Bölgesi'ndeki işsizlik oranı son 24 ayda peşpeşe artış kaydetti.

Nitekim, Berlin zirvesinden önce Brüksel'de iki gün süren zirvede biraraya gelen Avrupa Birliği devletlerinin elebaşlarının başlıca gündemi de işsizlikle mücadele olmuştu. Ancak buna rağmen, bu zirveden de çıkan tek sonuç "Euro bölgesinde uygulanan ekonomi politikasının doğru" olduğuydu. AB'de uygulanan ve doğru olduğu iddia edilen

ekonomi politikalarının özü açıklığı, yoksulluğu ve sefaleti derinleştiren politikalar. Başta işsizlik oranındaki ürkütücü artış olmak üzere, hiçbir sorun burjuvaziye zerre kadar ilgilendirmiyor. Onun ilgilendiği tek husus kendi sefil çıkarları ve elde edeceği kâr oranıdır. Burjuvazi azami kârından vazgeçmek istemiyor. İşsizliğin düşürülmesi için kapitalist sistem içerisinde reform yapmaya, durumu bir parça kabul edilebilir bir sınıra çekmeye dahi yanaşmıyor. Tam tersine çalışma sürelerini uzatıp, emeklilik yaşını yükseltiyor. Finans kapitalin alacaklarının tahsili için ücretleri düşürüp, başta emekçi halk ayaklanmalarına karşı olmak üzere kendi aralarındaki rekabet savaşı için silahlanmaya hız veriyorlar.

Doğru olduğu iddia edilen "Euro bölgesinde uygulanan ekonomi politikaların" yol açtığı toplumsal yıkımın boyutlarını, genç işsizlik cehenemi olan İspanya'nın başkenti Madrid'de yaşayan Elena Silvestra'nın durumu oldukça trajik biçimde ortaya koyuyor. Hukuk ve uluslararası ticaret dallarında yüksek lisans sahibi olan 25 yaşındaki Elena Silvestra "Bulabildiğim işlerin hepsi düşük ücretli. Haftada 40 saatlik bir iş için verdikleri ücret sadece 300 Euro" diyor ve ekliyor: "Bu da geçinmeye yetmediği için, tekrar anne ve babamın yanına taşındım."

Merkel: "Gençler göçe hazır olsun!"

Berlin zirvesinde dokunaklı bir şekilde "bir kayıp neslin oluşmaması" gerektiğini söyleyen Merkel'in gençliğe önerdiği çözüm yolu tam da emperyalist haydutlara yaraşır nitelikte olmuştur. AB'ye hakim olmanın tadını alan Alman emperyalist burjuvazisi, genç ve eğitilmiş iş gücüne konmak ve yaşlı toplumuna gençlik aşısı yapmak için gençlere "iş bulmak için başka yerlere göçmeye hazır olmaları gerektiği" çağrısında bulundu. Kapitalist sistemin krizinin sonucu olarak yaşanan kitlesel göçlerden, hayvan pazarından hayvan seçer gibi en iyisini, demek oluyor ki, aç gözlü Alman tekellerinin işine yarayanları en uygun fiyata kapatabilmenin hesabını yapan Merkel'in o dokunaklı açıklamasının emperyalist gerici özü böylece açığa çıkmış oluyor. Yaşanan kitlesel göçlerin boyutlarını Uluslararası Çalışma Örgütü Başkan Yardımcısı José Manuel Salazar-Xirinachs şu sözlerle ortaya koyuyor: "Birçok genç vatanlarını terk ediyor. İş aramak için yurtdışına gidiyorlar." Kısacası, Berlin zirvesine ev sahipliği yapan Alman emperyalist tekellerinin amacı, gençliğin hamisi olarak ortaya çıkarak kaliteli ve eğitilmiş emeği kişiliğinde somutlaştıran gençliği pazardan en uygun fiyata kapabilmektir. Zira kapitalistler insanda ya ürettikleri ve pazarladıkları nesnelere tüketecek bir tüketici veya ucuza çalıştıracakları işgücünü görüyorlar.

Berlin zirvesinin yapıldığı günlerde Alman emperyalist basınına demec veren Dublin Üniversitesi'nin Constantin Gurdgiev adlı iyi eğitim

almış maliye profesörünün gençlere tek bir tavsiyesi var, o da göç etmeleri. Aynı gerici çağrı bu kez, profesör kılıklı bir uşak tarafından dillendiriliyor böylece. Genç işsizlik cehennemi olan İspanya'dan iyi eğitim görmüş Elena'nın trajik durumunun seçilmiş olması da yine bu aynı aşağılık amacın bir parçası olarak yapılmıştır. Zira emperyalist basın Elena "Durum değişmezse, göç etmeyi deneyeceğim" dediğini okuyucularına duyurarak, Elana'yı, iyi eğitilmiş gençliğin yaşadığı ekonomik ve toplumsal yıkımın sorumlusu olan emperyalist merkezlere göç etmeye teşvik etmenin nesnesi haline getirmiştir.

Korkularını bastıramıyorlar!

"Fakat bundan bir çıkış yolu yok!" derken kapitalist sistemin içerisine girdiği çıkmazlığı itiraf etmek zorunda kalan Merkel, "Avrupa'da, satabileceğimiz ürün ya da hizmet üretmek zorundayız" yalanıyla kapitalist üretimin zorunlu sonucu olarak yaşanan servet-sefalet kutuplaşmasının yol açtığı krizlerin gerçek nedenlerinin üzerini örtmeye çalışıyor. Kapitalist mantıkla sorunu "satabileceğimiz ürün" olarak adlandırarak, yaşanan asıl sorunun satılacak malların ihtiyacı olanlar tarafından alınabilmesini sağlayacak olan kapitalist toplumun tek değişim akçesi olan paradan milyarlarca insanın uzak tutuluyor olmasının üzerini kapatmaya çalışıyor.

Kapitalist toplum bir yanda yığınlar halinde birikmiş ihtiyaç maddesi olan metalar dünyası dururken, karşı tarafta ise, bunları ihtiyacı olmasına rağmen alım gücü olmadığı için alamayan milyarlarca insanın varlığını kendi varlığında bir arada tutar. Kapitalist üretimin yaşadığı krizin asıl nedenini de bu toplumsal gerçek oluşturmaktadır. Bugün insanlığın ihtiyaç duyduğu "yeni" ve yapay bir şekilde yaratılan ihtiyaçlar ve onların giderilmesi adına yapılacak kârlar değildir. Bugünün temel ihtiyacı, çürümeye ve yok olmaya terk edilen metaların, ürünlerin, bu ürünlerin asıl sahibi olan ihtiyaç sahiplerine iadesini sağlayacak olan kârı amaçlamak yerine ihtiyaçların karşılanmasını amaç edinen toplumsal sistemdir; komünizmdir.

Bu durumun sosyal huzuru da tehlikeye sokabileceğine dikkat çeken Dublinli profesör Gurdgiev, "muhafazakârlar ve sosyal demokratlar tarafından yüzüstü bırakıldıkları hissine kapılan genç kuşağın, radikal uçlara ve siyasi akımlara kayabileceğini" söylerken kapitalist barbarların ortak korkusuna parmak basmış oluyor.

Toplumsal, kültürel ve ekolojik yıkıma yol açan kapitalist üretimin krizinden çıkmak için "satacak bir şey lazım" değildir. Bugün gerekli olan insanlığın temel ihtiyaçlarını karşılamaya fazlasıyla yetecek olan, fakat gerçek sahiplerinden zorla alınarak el konulan toplumsal zenginlikleri insanlık ailesi arasında bölüştürmektir. İşçi ve emekçi gençlik ya kaderini işçi sınıfı ile birleştirip sermayenin egemenliğine son verecektir, ya da kaderine boyun eğerek Merkel gibilerin kapısında kapı kulu olmaya devam edecektir. Hiç kuşku yok; sokaklara çıkan, barikat başlarında savaşmasını öğrenen gençlik, er ya da geç, ataları gibi göç etme ve kaderine boyun eğme yerine onun üzerine yürüyerek, sömürünün, işsizliğin, yoksulluğun ve gelecek korkusunun olmadığı, her yerde her şeyin kardeşçe paylaşıldığı yeni bir dünyayı kurmayı da öğrenecektir.

10. Uluslararası Yaz Festivali yapıldı

Her yıl Haziran sonu Temmuz ayı başında yapılan Uluslararası Yaz Festivali'nin onuncusu bu yıl 13 Temmuz'da ve yine Gelsenkirchen kentinde gerçekleştirildi.

MLPD'nin organize ettiği ve çeşitli ülkelere mensup ilerici ve devrimci parti ve kurumların katıldığı festival, başta MLPD ve gençlik örgütleri Rebell olmak üzere, katılımcı parti ve kurumlara ait çadır ve standların kurulması ile start aldı. Bu yıl daha zayıf bir katılımın olduğu festival MLPD MK üyesi Monika Gertner-Engel'in açılış konuşması ile başlatıldı. Ardından, gün boyu devam eden politik ve kültürel etkinliklere geçildi.

Taksim Gezi Parkı Direnişi ve 31 Mayıs halk hareketi, bu festivalde de önemli bir tema olarak yerini aldı. Nitekim günün en önemli ve anlamlı etkinliği de bu direnişin ele alındığı paneldi.

Panelde MLPD, ATİK-YDG ve TKİP temsilcileri katıldı. Panelde ilk söz MLPD temsilcisine verildi. MLPD temsilcisi Gezi Direnişi'nin daha başlangıcında İstanbul'da bizzat bulunmuş ve 31 Mayıs halk hareketini de dolaysız yaşamış biriydi. Konuşmasında, özetle, direnişi selamlamanın ardından, Taksim Gezi Direnişi ve 31 Mayıs halk hareketine ilişkin gözlem ve anılarını anlattı, değerlendirmeler yaptı.

Ardından, ATİK-YDG temsilcisine söz verildi. YDG temsilcisi de Taksim Gezi Direnişi sırasında alanda bulunmuş biriydi. Dolayısıyla o da kısaca direniş ve ilk günlerdeki seyri konusunda anlatımlar yaptı ve bazı yönlerine ilişkin değerlendirmelerde bulundu. Bu arada, bu direniş sırasında direnişi kırmak için bolca kullanılan biber gazını gönderenleri, en başta da Almanya'yı teşhir amaçlı bir imza kampanyası açtıklarını da duyurdu.

Panelde en son olarak TKİP temsilcisine söz verildi. TKİP temsilcisi sözlerine, basında, Taksim Gezi Direnişi ve 31 Mayıs büyük halk hareketi hakkında çokça haber ve yazının çıktığı, pek çok akademisyen, yazar ve araştırmacının bu konuda sürekli bir şeyler kaleme aldıklarını, kendi bakış açılarıncı değerlendirmeler yaptıklarını belirterek söze başladı. Ardından, "Fakat bizim bir farkımız var, biz devrimciyiz, devrimci bir parti adına burada konuşuyoruz. Haliyle bu partinin, bu büyük halk hareketi ile değerlendirmelerini size açıklayacağız. Devrimci bir parti, devrimci görev ve sorumluluklarını belirlemek amacıyla değerlendirmeler

yapar, biz de bunu yapacağız" dedi.

Ve özetle, TKİP'nin içinde bulunduğumuz tarihi döneme ilişkin tanımını açıkladı, 31 Mayıs halk hareketini de bu çerçevede içinde anlamlandırdı. 31 Mayıs halk hareketinin Türkiye'de bir büyük toplumsal sarsıntıya yol açtığını, bitmediğini, komünistlerin bu tür sarsıntıları önden gördüklerini, "dönem bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemidir" şeklindeki tarihi dönem tesbitinden hareketle böylesi gelişmeler ve elbetteki devrime hazırlık vurgusu yaptıklarını anlattı. Devamla, 31 Mayıs halk hareketinin de, Tunus ve Mısır'a ilişkin değerlendirmelerde de önemle belirtildiği gibi en büyük handikapının devrimci parti ve devrimci sınıf eksikliği olduğunu hatırlattı.

Festival'de, ayrıca, biri MLPD başkanı Stefan Engel'in Almanya'da Eylül ayında yapılacak olan seçimler konulu konferansı ve diğeri de, Ruhr havzasındaki fabrika ve işyerlerindeki durum, başta Opel'deki gelişmeler olmak üzere, işçi hareketi ve seyri konulu bir panel gerçekleştirildi. Her iki etkinlik de hatırı sayılır bir ilgi buldu.

İrkçılığa karşı mücadele ve enternasyonal dayanışma amaçlı festival, bu politik etkinliklerle paralel biçimde, çeşitli ülkelere mensup grupların ana sahnede sundukları müzik dinletileri, dans gösterileri ile devam etti. Özellikle küçük çocukların sergiledikleri danslar ilgiyle izlendi. Festival bu dinleti ve etkinliklerin ardından sona erdi.

Sınıf devrimcileri de festival alanında çadır kurdular, yemek ve bilgilendirme standı açtılar. Açtıkları çadırın önünde Taksim Gezi Parkı Direnişi ve 31 Mayıs halk hareketine ilişkin kareler içeren mütevazı bir fotoğraf sergisi açtılar, bilgilendirme standları üzerinden ve konuya ilişkin bildirimleri ile bilgilendirmede bulundular. Yanısıra ana sahneden Rap tarzı bir müzik dinletisi gerçekleştirdiler. Gün içinde ayrıca, yemek satışı yaptılar, kitap, gazete ve Taksim Direnişi ile dayanışma rozetlerinin satışını gerçekleştirdiler. Bu arada, TKİP-Yurtdışı Örgütü'nün güne ilişkin bir bildirisinin dağıtıldığı da gözlemlendi.

Dünyada işçi ve emekçi eylemleri sürüyor!

Türkiye'nin dört bir yanında sermaye diktatörlüğüne ve devlete karşı direnişler sürerken, birçok ülkede de işçi ve emekçi kitleler greve gidiyor, sokaklara çıkarak protesto gösterilerinde mücadele şiarlarını haykırıyorlar.

Yunanistan'da 4. genel grev

Ekonomik krizin pençesindeki Yunanistan'da kamu ve özel sektörde çalışan işçi ve emekçiler kendilerine AB emperyalistlerinin ve hükümetin dayattığı kemer sıkma politikalarına karşı bu yıl içinde 4. kez genel greve gitti.

Kamu sektörünün küçültülmesini öngören yeni paketin parlamentoya sunulmasını protesto etmek için iki büyük sendikanın çağrısı ile yapılan grev, hayati duruma noktasına getirdi. Havayollarının da greve katılması nedeniyle uçak seferlerinde aksamalar yaşandı.

Atina'da parlamento binasının bulunduğu Sintagma Meydanı'nda toplanan binlerce kişi kamuda işten çıkarmaları öngören yasa tasarısını protesto etti.

İşsizlik oranının yüzde 27'yi geçtiği Yunanistan'da yeni yasa ile öğretmen, polis ve yerel yönetimlerdeki çalışanların sayısının azaltılması planlanıyor. Böylece binlerce kişi işini kaybedecek.

Batı Virginia'da kömür işçilerinden protesto

Amerika'nın Batı Virginia eyaletinde bulunan Fairmont kentindeki kömür madenlerinde çalışan 5 bin işçi, Patriot Coal Group tekeli protesto etmek için sokağa çıktı. Maden işçileri ve aileleri eylemleri ile Patriot Coal'un iflas kararını protesto ediyorlar. Amerikan yasaları işverene toplu sözleşmeleri, emeklilik ve sağlık sigortası ödeneklerini tek taraflı iptal edebilme hakkı veriyor. Bundan 23 bin madenci ve emekli etkileniyor.

Peru'da doktorlar grevde

Peru'da Sosyal Sigorta Doktorları Sendikası sağlık sektöründe yaşanan kriz nedeniyle 7 ve 8 Ağustos'ta 48 saatlik uyarı grevine gideceğini duyurdu. Doktorlar zayıf altyapı, ilaç ve araç yetersizliği nedeniyle kötü

koşullarda çalışmak zorunda kaldıklarını ifade ediyorlar. Sendika ayrıca ücretlerde yüzde 10 zam talep ediyor.

Peru Tabipler Birliği de protestoya gideceğini duyurmuş ve Sağlık Bakanlığı için çalışan doktorları süresiz greve çağırmişti. Grev 16 Temmuz'da başladı. Doktorlar sendikası, hükümetten doktorların maaşlarında "yeniden yapılanma"ya gideceği sözünü yerine getirmesini istiyor.

Filipinler'de özelleştirmeye ve fiyat artışlarına protesto

Filipinler'in başkenti Manila'da Salı günü yoksul mahallelerin yok edilmesine, özelleştirmeye ve fiyat artışlarına karşı protestolar yapıldı. Protestolar KMU Sendikası ve kadın örgütü Gabriela'nın da içinde olduğu çeşitli kuruluşlar tarafından düzenlendi. Kadın örgütü Gabriela sağlık sektöründe özelleştirmelere karşı mücadele ediyor.

Bulgaristan'da onbinlerce kişinin protestosu 4. haftasında

Avrupa'nın 7,5 milyon nüfuslu ülkesi Bulgaristan'da başta Sofya olmak üzere birçok büyük şehirde onbinlerce kişinin katıldığı protesto gösterileri 4 haftadır sürüyor.

Avrupa'nın en yoksul ülkesi olan Bulgaristan'da işçi ve emekçiler protestolarla 12 Mayıs'ta erken seçime gidilmesini sağlamıştı. Erken seçimle Bulgar Sosyalist Partisi (BSP) ve Türk azınlık partisinden (DPS) oluşan bir hükümet kurulmuştu. Ama yeni hükümetin de bir çözüm olmadığını gören kitleler şimdi de sokaklarda sürdürdükleri gösterilerle yeni kurulan hükümeti protesto ediyorlar. Görevdeki hükümetin istifası talebi ile sürdürülen kitlesel eylemlere açlık grevi ile destek verenlerin sayısı da 8'e yükseldi.

Krizin derinleştiği Bulgaristan'da kitlelerin protesto tarzı ve talepleri üzerinden bakıldığında Türkiye'deki direnişten ilham aldıkları görülüyor.

Ürdün'de gümrüklerde çalışan memurların grevi

Ürdün'de Pazartesi günü gümrük ofislerinde çalışanlar greve gitti. Grevden havaalanları, merkezi gümrük makamları ve sınır kapıları etkilendi. Amman Merkez Gümrük Müdürlüğü önünde toplanan bin kişi kentin ana caddelerinden Kral Hüseyin Caddesi'ni işgal ederek saatlerce trafiğe kapattı. Grevçiler daha yüksek ücret ve ödenek talep ediyorlar.

İtalya'da benzin istasyonlarında üç günlük grev

Petrol tekellerinin benzin fiyatlarını artırmasını protesto eden istasyon sahipleri 16 Temmuz günü saat 22.00'den itibaren greve gitti. Grev çerçevesinde otobanlar, çevre yolları ve bunlara bağlanan yollardaki benzin istasyonlarında müşterilere hizmet verilmiyor.

İtalya kurşunsuz benzinde ve dizelde Avrupa Birliği'nin Hollanda'dan sonra en pahalı benzinini kullanıyor.

Şu anda 6 bin kişinin işinin riskte olduğunu söyleyen sendikalar, petrol tekellerinden rekabeti etkileyen fiyat artışlarından vazgeçilmesini ve müşterilerin cezalandırılmamasını istedi.

Şili'de genel grev ve protestolar

Şili'de Birleşik İşçi Merkezi (CUT) sendikası ülke çapında işçi ve emekçileri greve ve büyük kentlerde de protesto gösterilerine çağırdı. Grev ve gösteriler çeşitli işçi komiteleri tarafından desteklendi.

Başkent Santiago'da binlerce kişi bu çağrıya uyararak protesto gösterisi yaptı.

Özellikle, bireysel emeklilik sisteminin kaldırılması, iş için yeni bir kurum oluşturulması ve vergi sisteminde reform talepleri yükseltildi. Eylemlerde sağlık sisteminde iyileştirmeye gidilmesi ve bakır sektörünün yeniden kamulaştırılması da talepler arasındaydı. Buna ek olarak, asgari ücretin 250 bin Şili Pesosu'na (380 Euro'ya) yükseltilmesi talep edildi.

Greve bakır madenlerinde çalışan işçiler ile vergi dairelerinde çalışan memurların katılımı büyüktü.

Ayrıca sosyal hareketler de protestolara katıldı. Şili Öğrenci Derneği (CONFECH) eyleme katılmaları için 40 kamu ve özel üniversiteye çağrı yaparak eylemlere destek verdi. Öğrenciler 2011 yılından bu yana, eğitim sisteminin kapsamlı bir reform gerektirdiği için gösterilerini sürdürüyor.

Derleyen: Eylem Güneş

17 Temmuz 2013

Toplumcu Eksen'den...

Dosya: İnşaat sektörü

Hak gasplarıyla, iş cinayetleriyle ve yarattığı iktisadi ve siyasi hedefleriyle işçi sınıfının omuzlarına basan inşaat sektörünü teknik elemanlar cephesinden de kendi özgünlüğünde değerlendirebilmek önemli olacaktır.

Hitler, Kavgam adlı kitabında “Mimarlık, sadece söylenen sözün taşa kazınmış hali değil, bir toplumun inancının anlatımıdır veya o ülkenin liderinin gücünü, büyüklüğünü ve ününü gösterir” diyordu. İdeolojisi doğrultusunda bir ülke inşa etmek için de kolları sıvadı. Savaş ve mağlubiyet onu durdurmasa başladığı işi bitirecekti de. Romalılara öykünen şehirler inşa edip ‘Ari ırk’ın haşmetini dünyaya ilan edecekti. Olmadı. Kısmet Recep Tayyip Erdoğan’aymış. Elbette önemli farklar var ancak “muhafazakâr sanat”, “ucube”, “hizmet götürmek”, “üç-beş çanak çömlek”, “çılgın proje” boşuna söylenmiş sözler değildir. İşin temelinde yatan iktisadi gerçekler bir yana AKP’nin daha fazla inşaat şiarının gerisinde böylesi bir büyükleme olduğu da açıktır. 2. Osmanlı söylemine fazlasıyla kapılanların Erdoğan’ı dünya lideri ilan ettiği bir dönemde savaşın ayak sesleri içinde yükselen (yükseldiğini sanan) despot bir liderin inşaata özel bir önem göstermemesi beklenemez.

AKP, inşaat, iktidar

Başbakan, böylesi büyük hayallerle, 3. köprü keşfi için helikopter turu atıyorsa da, aslında inşaat furyası hiç de emperyalist olma yolunda bir ülkenin, daha doğrusu “büyük Türkiye’nin” habercisi değildir. Bu noktada helikopterden yer bakma olayına özel bir parantez açarak meselenin gerisindeki illüzyon üzerine birkaç söz söylemek gerekiyor. Boğaza yapılacak büyüklükte bir asma köprü’nün etütlerini ve değerlendirmesini yapmak oldukça kapsamlı ve

karmaşık bir iştir, ki bu yüzden Japonlar imdada çağrılmaktadır. Açıktır ki başbakanın hatta herhangi birinin helikopterden bakarak bu işe karar vermesi gayri ciddi bir durum, saçmalık gibi gözükebilir. Ancak böylesi bir mizansen başbakanın karizmasını tamamlayarak ona siyasi bir rant sağlamak için düzenlenmiştir. Yani, işin bir tarafında Erdoğan kendi iradesinin bu işin içinde olduğunu dosta düşmana ilan etmekte, öte taraftan da her şeye muktedir olduğu mesajını vermektedir.

Geçtiğimiz seçimlere AKP iktidarının “vizyonunu” kanıtlamak için sıkça vurgulanan imar ve şehircilik projeleri damgasını vurmuştu. İktidarın özellikle “çılgın” sıfatıyla anılan projeleri seçim vaatlerinde en üst sıralarda yer alırken geçmiş icraatlar da “millete hizmet” adı altında özenle parlatılarak sunulmuştu. Seçim çalışması açılışlara, açılışlar yeni yalanlara karışırken iktidarın tam bir pazarcı edasıyla sunduğu projeler, inşaat sektörünü deyim yerindeyse coşturdu. Son olarak da hemen her noktayı dizginsiz bir yağmanın öngörüldüğü yasalarla desteklenen kentsel dönüşümün iktidar güvencesi altına alınmasıyla birlikte inşaat sektörü en ‘çılgın’ zamanlarını yaşıyor.

Küresel ve yerel planda inşaat sektörü

Başbakan her fırsatta özel olarak inşaat faaliyetinin artarak devam edeceğini anlatmakta, inşaat sektörüne desteğini bildirmektedir. Ancak bu sadece bize özgü bir durum olarak görülmemelidir. Zira Türkiye’nin şantiyeye dönmesinden “büyük

Türkiye” idealinin filizlendiğini söyleyenler bunu ısrarla topluma pompalamakta, inşaat makineleri insanların gözünde yükselen Türkiye’nin (!) sembolü haline getirilmektedir. Başa dönersek bu propagandanın aksine inşaat sektöründeki atılımın Türkiye’ye özgü bir durum olmadığı, tersine küresel bir yönelim olduğu görülmektedir. Tüm dünya çapında, özellikle liberal iktisatçıların da yoğun desteğiyle, inşaat sektörünün sürükleyici niteliği üzerinde durulurken, birçok ülkede siyasal erk inşaat faaliyetlerinin kolaylaşması için sermayenin önünü açarak, bu sektörü büyütebilmek yolunda çok yönlü bir çaba sarf etmektedir.

Sermaye Türkiye için de benzer bir rota izlerken, özellikle ’80 sonrası başlayan neo-liberal dönüşüm ile beraber inşaat sektörü gerek iktisadi gerekse de siyasi gerekçelerle özel bir yere sahip olmuştur. Sektörün alabildiğine açık ve kural tanımaz oluşu bir anda inşaat devleri yaratmış, özellikle metropollerde dizginsiz bir yapılaşmanın önü açılmıştır. İktidarların da kendi adamlarını(!) ihya ettiği bir alan olan inşaat sektörü zengin yaratmanın en kolay yolu olmuştur. Özellikle son dönemde gelişen inşaat tekniklerinin getirdiği kolaylıklarla büyük çaplı yatırımların ortaya çıkması sektörü milyar dolarların havada uçtuğu bir alan haline getirmiştir.

İnşaat sektörünün yeri

İnşaat sektörünün kapitalist iktisat içinde lider ve başat sektörlerin arasında olduğu özellikle burjuva iktisat çevrelerinde genel kabul görüyor. Esas olarak inşaat sektörünün diğer sektörlerle kurduğu ilişki üzerinden dillendirilen bu kabule göre, inşaat işinde pek çok sektörde üretilen ürün ve hizmetler girdi olarak kullanılarak ortaya çıkartılan bir ürün (yapı) bulunmaktadır. Bu yüzden inşaat sektörü ekonomi içinde bir bütün olarak üretimi de belirleyen bir yere sahiptir.

Sistem içindeki bu belirgin yeri ile inşaat sektörü hemen her krizde bir can simidine dönüşmüş birçok ülkede ekonomik durgunluğa çare olarak öne sürülmüştür. Diğer sektörlerle kurduğu bağların üzerinden inşaat sektöründe yaşanacak her türlü hareketlenmenin ekonomiyi canlandıracağı ve büyüteceği, istihdamı artırarak işsizliği düşüreceği varsayılmış bunun sonucu olarak da kapitalizm bu sektöre özel bir ilgi göstermiştir. Özellikle uzak doğu ülkelerinde geçen milenyumun sonunda başlayan ve aynı Türkiye’deki kentsel dönüşüm yasası benzeri uygulamalarla büyük bir inşaat faaliyeti başlatılmıştır. Arsanın değerli olduğu bu ülkelerde önemli sonuçlar da doğuran bu yönelim daha sonraki dönemlerde Arap ülkelerinde ve eski Sovyet ülkelerinde dışarıdan firmalar getirilerek, farklı biçimlerde ve hedeflerle de olsa, aynı saiklerle hayata geçirilmiştir.

Bu küresel yönelimin sonucu olarak inşaat yapılacak her yer kapitalistlerin iştahını kabartmaktadır. Petrol için başlayan Irak işgalinde, Irak'a askerlerle beraber giren inşaat firmaları ülkeyi hızla şantiyeye çevirirken dolaylı veya dolaysız olarak işgal edilen Afganistan, Libya, Mısır için de konteynırlar çoktan inmiş durumdadır. Özetle işgal ve inşaat faaliyeti beraber yürümektedir. Başka bir deyişle inşaat sektörü işgal etmenin bir biçimi olarak ortaya çıkmıştır.

Benzer bir şekilde içinden geçtiğimiz süreçte "barış" geleceği iddiaları ile ellerini ovuşturan inşaat şirketleri Kürt illerine yapılacak yatırımların hesabını yapmaya başlamış ve bunu da açıktan ve gurur duyurarak "barış sürecine destek" kapsamında ilan etmişlerdir. Neticede sürdürülebilir bir büyümenin olanağı olarak görülen ve sürekli desteklenen inşaat sektörü kapitalizmin gözbebeği konumuna gelmiş durumdadır.

İnşaatın finans sektörü ile kurduğu bağ üzerine

İnşaat sektörünün büyümesi bir yandan emlak piyasasının hareketlenmesine yol açarken diğer yandan bankalar bu duruma uygun politikalar üretmeye başlamıştır. Krediler üzerinden ücretli çalışan kesim üzerinde önemli bir rant elde eden bankalar, tefeciliğe yeni bir boyut getirerek geniş kesimleri borçlandırmış ve yepyeni bağımlılık ilişkileri üretmiştir. İş, öylesi bir boyuta gelmiştir ki geçtiğimiz yıllarda ABD merkezli yaşanan finansal krizinin tek sebebi geri dönmeyen mortgage kredileri olurken (ülkemizde "kira öder gibi ev sahibi ol" diye pompalanan ev kredilerine verilen ad) LehmanBrothers'in 15 Eylül 2008'de iflas etmesi, krizi derinleştirmiş ve dünyanın pek çok ekonomisini zincirleme reaksiyon şeklinde olumsuz etkilemiştir.

Ancak yaşanan olumsuzluklara rağmen mevcut politikalarından en ufak bir sapma olmamıştır. Hali hazırda televizyon reklamlarının neredeyse yarısını konut reklamları oluştururken bankalar da kredi vermek için birbirleriyle yarışır durumdadır. Emlak piyasasındaki, dolayısıyla inşaat sektöründe, şişirilen balon açıkça ortadadır. Hemen her yerde bir şantiye, yükselen bir vinç veya beton mikseri görüyor olmamız açıktır ki tesadüfi bir durum değildir. Bir yandan değerleri yüz binlerce hatta milyonlarca lirayı bulan konutlar, AVM'ler yapılırken bir yandan da devlet yatırımlarının neredeyse tamamını yeni yeni inşaatlar oluşturmaktadır.

Türkiye'de inşaat sektörü

Türkiye'nin bu tablosunun gerisinde de neo-liberal politikaların miladı olan '80 faşist askeri darbesi ile koşulları hazırlanan ekonomik değişim bulunmaktadır. Darbenin ardından baskılanan emek mücadelesi ve bir bütün olarak toplumsal muhalefet ve hayata geçirilen yasal düzenlemeler ile gereken ortamın hazırlanmasının ardından kelimenin tam anlamıyla sermayenin şafağı yaşanmıştır. Koşullar hemen her türlü sermaye aktivitesine uygun olsa da genel bir doğrunun yani üretici güçlerin durumu ve kapitalizmin temel kuralları sermayeyi hızla inşaat sektörüne doğru yöneltmiştir. Finans sektöründe de oldukça önemli gelişmeler yaşanmış olsa da üretim faaliyeti açısından bakıldığında inşaat sektörü oldukça belirleyici bir yerde durmaktadır. Mafyanın bile temel uğraşı alanı haline dönüşen sektörün

darbe sonrası gelişimi dikkat çekicidir.

"1980 sonrası Türkiye'de yapım kesimi faaliyetlerinin gelişimi incelendiğinde, ilki 1980'lerde, ikincisi ise 2000'lerde iki büyüme döneminin yaşandığı görülmektedir. İlk büyüme dönemi, 1982 ile birlikte başlamış ve 1988'e kadar devam etmiştir. Bu dönemde ülke genelinde yapımına başlanan yeni bina sayısı, 1982'de 54.361'den, 1988 yılında 139.995'e yükselmiştir. İnşaat sektörü yatırımlarının GSMH içindeki payı ise 1982 yılında %5.2'den, 1987 yılında %7.3'e yükselmiştir. (Veriler inşaat ruhsatlarına göre olup, Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) yayınlarından alınmıştır.) 1987, inşaat sektörünün GSMH içindeki payının tüm 1980 sonrasındaki dönem içinde zirve yaptığı yıl olmuştur. Benzer şekilde, 1980'lerin sonuna doğru Türkiye'de konut yatırımlarının GSMH içindeki payının, gelişmiş ülkelerde konut yatırımlarının GSMH içindeki payına yaklaşmış olduğu bilinmektedir.

İkinci büyüme dönemi ise bir kriz sonrası başlayıp, bir diğer kriz ile son bulmuştur. Bu büyüme dönemi, 2001 ekonomik krizini takiben 2002'de başlamış ve 2008'de tüm dünyayı etkileyen küresel ekonomik kriz ile birlikte sona ermiştir. Bu dönemde ülke genelinde yapımına başlanan yeni bina sayısı, 2002'de 43.430'dan, 2006'da 114.204'e ve 2007 yılında 106.659'a çıkmıştır. İnşaat sektörü yatırımlarının GSMH içindeki payı ise 2004 yılında %3.8'den, 2006'da %4.8'e yükselmiştir. 2004 ile 2007 yılları arasında, yıllık ortalama %12'lik büyüme oranı ile inşaat sektörü, ekonominin en çok ve hızlı büyüyen sektörü olmuştur." (İnşaat sektörü neyin lokomotifini?-Osman Balaban)

Devlet eliyle doğrudan veya dolaylı olarak desteklenen bu yükseliş inşaat sektörünün ekonomi içindeki payını hızla büyütüştür. Bu devletin desteği her dönem, o dönemin ve egemen sınıfın ihtiyaçlarına uygun biçim almıştır. Bir dönem alt yapı projeleri eliyle doğrudan müdahil olan devlet başka bir dönemde de TOKİ gibi toplu konut kurumları veya fonları oluşturarak müteahhitlik yapmayı tercih etmiştir. Yine dönemine göre imar affı, yap-işlet-devret, kentsel dönüşüm, belediyeler kanunu gibi kanunlar çıkartarak veya çeşitli uygulamaları hayata geçirerek kolaylaştırıcı rol de oynamıştır. Kimi zaman siyasal rant için görmezden gelinen ve resmi statü tanınan gecekondu yeri geldiğinde kentsel dönüşüm alanı ilan edilerek yıkılmak istenirken, kimi

zaman da kural ve yasa tanımaz bir şekilde kamu arazileri büyük sermayedarlara peşkeş çekilmiştir.

Özetle devlet her zaman inşaat işinde temel bir aktör olarak yer almıştır. Özellikle son dönemde kentsel dönüşüme gösterilen ilgi oldukça çarpıcıdır. Geçmişte büyük şehirlerde mantar gibi çoğalmasına göz yumulan ve hemen hepsi mühendislik hizmetinden, planlamadan, estetik ve mimariden yoksun apartmanlar bugün deprem bahanesi ile dönüştürülmektedir. Sermayeye büyük bir rant alanı açan bu dönüşüm bizzat devlet eliyle istikrarlı bir deprem propagandası ile meşru bir zemine oturtulmak istenmekte binlerce binanın yıkılıp yeniden yapılmasını içeren devasa projeler hazırlanmaktadır. Oldukça geniş bir sermaye çevresini kesen bu girişim ve adımların burjuvaziye büyük bir alan açtığı tartışma gerektirmeyecek kadar aşikârdır.

Özallı yıllardan AKP'ye

Sektörün patlama yaptığı '80 sonrası dönemde tek başına hükümet olan iki partinin inşaat icraatlarına yaptığı özel vurgu da bu kapsamda dikkat çekmektedir. ANAP iktidarı döneminde "Parker" marka altın dolmakalemini sallaya sallaya konuşan Turgut Özal'ın "İcraatın İçinden" programı halen akıllardadır.

Amerikanvari bir hava ile iktidarın özellikle inşaat icraatlarının (mesela 2. Köprü) övüldüğü programda Özal'ın Türkiye'yi nasıl değiştirdiğine(!) tüm ülkenin tanıklık etmesi isteniyordu. Tek kanallı dönemlere geldiği için adeta bir dizi gibi izlenen bu güzellmeler aslında inşaat sektöründeki yükselişin bir resmi gibiydi. ANAP'ın yolundan giden AKP iktidarı da faaliyetlerini ballandıra ballandıra anlatırken iletişim araçlarının gelişmesini de etkin bir şekilde kullanıyor. İnşaat sektöründeki küresel şişmenin ülkemizdeki biçiminin ayırt edici yanını ortaya koyan bu propaganda faaliyetinin kitleleri etkileme gücü de ortadadır. Bunların üstüne sektörde dönen paranın "camia" içinde kalması için gösterilen büyük çabayı da değerlendirdiğimizde, tüm tablo açıkça ortaya çıkmaktadır. İnşaat sektörü tek başına ekonomi için değil siyasal egemenliği yürütmek için de bulunmaz fırsatlar yaratmaktadır. AKP iktidarı döneminde tavan yapan inşaat faaliyetlerinin bir ayağının da kendi sermayesini yaratma çabası olduğu reddedilemez bir gerçektir. İktisadi plandaki

zorunlulukların yarattığı yönelimlere ek olarak, iktidarların siyasal ranta tahvil ettiği inşaat sektörünün vazgeçilmez olduğu ve olacağı da tüm bunlardan da açıkça anlaşılmaktadır.

Yükseliyor yapı: Kan ter içinde...

Sektöre atfedilen bu kilit rol, hiç durmadan önüne yeni yemlerin atılması gereken bir canavar yaratmıştır. Bu canavarın sürekli yeni projelerle desteklenmesi, yeni alanların açılması, en önemlisi ucuz işgücü ve malzeme girdisi ile beslenmesi gerekmektedir. Sermayenin inşaat sektörü üzerine güzellmelerinin aksine bu büyümenin bedeli ağır olmaktadır. İnşaat sektörü insanı ve doğayı tahrip ederek ilerlemekte, büyümektedir.

İnşaat sektöründeki dizginsiz büyümesinin doğrudan etkilerinin başında doğanın ve çevrenin geri dönüşümü imkânsız bir şekilde tahribatı bulunmaktadır. Bir yandan insanların yaşam alanlarının betonlaşması sürerken, bir yandan da doğal ve tarihi alanlar yok edilmektedir. Hepimizin tanıklığında yaşanan bu süreçte örneğin İstanbul'un son kalan yeşil alanları 3. köprü ve havaalanı ile yok edilmek istenirken, Ankara'da Atatürk Orman Çiftliği'ndeki yağma son sürat devam etmektedir. Yine deniz kenarlarında milyon dolarlık turistik tesisliklere yer açmak için çıkartılan orman yangınları ile rantı yüksek alanlarda sermayeye yer açmak için yakılan, yıkılan tarihi binalar sermayenin gözü dönmüşlüğüne ortaya koymaktadır. Nükleer santraller ve HES'ler gösterilen tepkilere rağmen inşa edilmeye devam etmektedir. Alliano, Zeugma, Hasankeyf sular altında bırakılırken sular gelmeden önce korumak(!) için Allainoi'nin üzerine atılan betonun traji-komik hikâyesi halen hafızalarımızdadır. İşçilerinin eylemiyle anılan Marmaray ve metro inşaatının altından çıkan "çanak çömlek" insanlık tarihini değiştirirse de başbakanın öfke saçan radarlarından kaçmayı başaramamıştır.

Yapılaşmanın yarattığı çevre sorunları saymakla bitmeyeceği gibi özetleyebilmek bile neredeyse imkânsız. Daha fazla bina yapmak dolaylı olarak da doğaya zarar vermektedir. Daha fazla bina daha fazla enerji ihtiyacını doğururken karbon salınımını arttırarak küresel ısınmayı tetiklemektedir. Yüksek binalar şehirlerin altyapılarını zorlarken, artan nüfus ve trafik şehirleri yaşanmaz hale getirmiştir. Küresel çapta yaşanan inşaat terörü doğayı yok etmektedir. Dolaylı ve dolaysız etkileriyle inşaat sektörü hem çevrenin hem de insanın katili durumundadır.

...Yapı yeri bayram yeri değil...

İnşaat sektöründeki kuralsızlık ve sömürü işçi sınıfı için tam bir cehennem yaratmaktadır. Taşeronlaşmanın yarattığı sömürü ve iş kazaları ile anılan sektörde yaşananlar çalışanların hayatlarını gün geçtikçe daha da karartmaktadır. Teknik elemanlar ve işçiler benzer sıkıntılarla boğuşurken sektörde artan rekabet ve daralan pay maliyetlerin daha da aşağı çekilmesini koşullayarak bu sıkıntılara her gün yenilerini eklemektedir. Spekülatif büyümenin bir sonucu olarak sektörün sürekli olarak dalgalanması çalışanların güvencesiz çalışmasına yol açmaktadır. Artan ihtiyaçlar, daralan pay ve düşük kar oranları beraberinde ağır çalışma koşullarını getirirken genel plandaki işsizlik inşaat patronlarının işçilik giderlerini düşürmek için elini güçlendirmektedir.

Sektörde, sigortasız çalışma, iş kazaları, uzun çalışma saatleri, taşeronlaşma, gurbetçilik, düşük ücretler, hak ve ücret gaspları, ağır çalışma koşulları gibi sorunlar yaşanmaktadır. Teknik elemanlar özelinde ise ödenmeyen mesai ücretleri (inşaat sektöründe teknik elemanlar "fazla mesai ücretinin" ne olduğundan dahi bihaberdirler), iş tanımsız çalışma, işçilerle yaşanan her sıkıntıda arada bırakılma, tatil veya izin hakkı olmadan çalışma gibi sorunlar yaşanırken teknik elemanlar kendi sorunlarına dahi duysuz kalmaktadır. Bunların dışında yurtdışında çalışanların da kendine özgü sorunları bulunmaktadır. Tüm bunlara karşın sektör neredeyse tamamen örgütsüz durumdadır.

Dosya: İnşaat sektörü

Tüm bunlar inşaat sektörü denen balonun iyi ve kötü gidişatının son tahlilde emekçiler için hiçbir anlam ifade etmediğini gösteriyor. Sektörün tüm çarkları öyle veya böyle işçi sınıfının eliyle döndürülürken her koşulda kaybeden emekçiler oluyor. Hak gasplarıyla, iş cinayetleriyle ve yarattığı iktisadi ve siyasi hedefleriyle işçi sınıfının omuzlarına basan inşaat sektörünü teknik elemanlar cephesinden de kendi özgünlüğünde değerlendirebilmek önemli olacaktır. Tartışmayı sayfalarımıza taşırken sorunun birçok yönünü irdelemeye çalıştık. Konunun genişliğine ve içine girdikçe daha da fazla tartışmayı beraberinde getirmesine karşın daha önceki sayılarımızda olduğu gibi kapsamı olabildiğince geniş tuttuk.

Toplumcu Eksen, Sayı: 8, Haziran-Temmuz-Ağustos 2013

Şahintepe'de kentsel dönüşüm paneli

14 Temmuz günü panel BDSP konuşması ile başladı. Konuşmada son günlerde yaşanan polis terörü, tutuklama ve gözaltılara dikkat çekildi, Taksim Direnişi'nde yaşamını yitiren Ali İsmail Korkmaz anıldı. BDSP temsilcisi direnişte yitirilenlerin mücadelesine sahip çıkmaya ve direnişi büyütme çağrısı yaparak konuşmasını sonlandırdı.

BDSP konuşmasının ardından Taksim Direnişi'nde yaşamını yitirenler anısına bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi. Ardından da söz TMMOB üyesi bir şehir plancısına bırakıldı.

Kentsel dönüşüm ile ilgili slayt eşliğinde gerçekleşen sunumda kentsel dönüşüm tehdidi üzerine bilgi verildi. Ayrıca deprem tehlikesi bahane edilerek, rantal dönüşüm uygulamalarının dayanağı haline getirilmiş olan "Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesi Hakkında Kanun" hakkında bilgi verildi. Sunum kentsel dönüşüm tehdidinde karşı barınma hakkı için birlikte mücadele etmekten başka bir seçenek olmadığı vurgusu ile sonlandırıldı.

Şahintepe Dayanışması adına yapılan konuşmada da Şahintepe'yi tehdit eden kentsel dönüşüm projeleri üzerinde duruldu. Bir tehdit olarak "Kanal İstanbul" projesinden bahsedildi. Barınma hakkına sahip çıkmak için örgütlenme ve mücadele etme çağrısı yapıldı.

Panel Şahintepeli bir emekçinin düşüncelerini ifade etmesinin ardından 21 Temmuz Pazar günü Şahintepe Dayanışması'nın gerçekleştireceği Taksim Şehitleri Anması'na yapılan çağrı ile sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

İş cinayetinin gösterdikleri...

AKP'nin son hız devam eden rant dönüşümleri işçileri can güvenliği önlemi olmadan çalışmaya zorluyor. Bu dönüşümlerden biri olan Gaziosmanpaşa Sarıgöl Mahallesi'ndeki inşaatla bir işçi hayatını kaybetti.

Gelecek sene üniversiteye başlayacak olan 18 yaşındaki Sabri Kuran, harçlık biriktirmek için girdiği inşaatla, iskele halatlarının tam bağlanmayan vincin çalışması sonucu iskeleyle birlikte 6. kattan düştü. Gerekli işçi güvenliği önlemleri olmayan Sabri Kuran'a ilk müdahale çevredeki emekçiler tarafından yapıldı. İnşaat enkazından çıkarılan Kuran, olay yerine gelen ambulansın lastiğinin patlaması üzerine polis aracıyla hastaneye götürüldü ve yolda hayatını kaybetti.

Gaziosmanpaşa Belediyesi'nin kentsel dönüşüm projesi kapsamında, Sarıgöl Mahallesi'ndeki dokuz bloklu, olimpik havuzlu konut projesini içeren inşaatla, babasıyla birlikte çalışan Sabri Kuran bir aydır maaşını alamıyor ve sigortasız çalıştırılıyordu.

İş cinayeti yaşanmasa işçilerin maaşlarını alamadığı, taşerondaki işçilerin sigortasız olduğu, işçi güvenliği önlemlerinin alınmadığı, sabah 05.00'te çalıştığı ortaya çıkmayacaktı.

Ekim Gençliği temsilcisi ile Yaz Kampı üzerine konuştuk...

“İsyan barikatlarından gençlik buluşmasına!”

Düzenin bilincimize ve hayatımıza koyduğu barikatları düşürmek için, daha sonrasında düzenin ideolojik aygıtlarına karşı barikatlar örmek için kampımızı yapıyoruz.

- Hangi hedefler ve gündemler üzerinden yaz kampını örgütleyorsunuz?

- Kampı ilk gündemimize aldığımızdan itibaren “Geleceğimiz ve özgürlüğümüz için!” şiarını öne çıkarttık. Elbette bu soyut bir şiar olarak kalmamalıydı. Çünkü bu çürümüş düzenin gençliğe verebileceği hiçbir gelecek yok. Gelecek ve özgürlük talebi üniversitelerde ete-kemiğe bürümeliydi; ticari eğitime karşı, emperyalist savaşa karşı, YÖK’e karşı, baskılara karşı gençliğin mücadelesinin büyütme çağrısıdır aynı zamanda. Geleceğimizi ipotek altına alanlara karşı bu düzeni yerle bir etme çağrısıdır.

Kampımız da bu çağrının somut adımlarından biridir. Kampımızın bir politik etkinlik olduğunu, kampa çağrı yapmanın devrime çağrı yapmak olduğunu, gençliğin gelecek ve özgürlük mücadelesine çağrı yapmak olduğunu kamp metinlerimizde dile getirdik. Bu bakış kampı da nasıl ele aldığımızı ortaya koymaktadır. Bir dönemin ardından ortaya çıkarttığımız sonuçları toparlamak, gençlik güçleri ile bir dönemi değerlendirmek, içinden geçtiğimiz ve gelecek dönemi tartışabilmek, mücadelemizi masaya yatırabilmek çok önemlidir. Hayatın akışına kapılmadan, ona yön veren sonuç alıcı tartışmalar yapmayı gerektirmektedir.

Kamp çalışması geniş gençlik kesimleriyle yüz yüze geldiğimiz, sadece kampa çağrı yapılan değil, gençliği mücadeleye çağırın, gençliğin gündemlerini tartışın bir çalışma oldu. Kampa katılım bir sonuç sadece burada. Kamp çalışması bunu aşan bir bakışla örgütlediği için gerçek sonuçlarını kamp sonrasında ve yeni dönemde kendini gösterecektir. Kampı gençliği mücadeleye ve devrime çağırma bakışıyla örmek tam da bu anlama gelmektedir.

- Kamp hazırlıkları esnasında 31 Mayıs patlaması meydana geldi. Kamp çalışmalarını ve gündemlerini nasıl etkiledi?

- Bizler “Geleceğimiz ve özgürlüğümüz için buluşuyoruz!” şiarını öne çıkartmışken, kitleler, özellikle geniş gençlik kesimleri bu şiarı ete-kemiğe büründürdüler. Kitleler gelecekle ve özgürlükleri için, tüm baskılara, zorbalığa, zulme karşı alanlara çıktı, barikatlar kurdu, meydanları özgürleştirdiler. Geleceklerine ve özgürlüklerine sahip çıktıklarını gösterdiler. Bizler de Ekim Gençliği olarak tüm sürecin içinde olduk. Barikatlardan forumlara, gündelik ihtiyaçlarından geleceğine kadar her anında sürecin parçası olduk, olmaya da devam ediyoruz.

31 Mayıs patlaması korku duvarlarını yıktı, kitlelerin politikaya olan ilgisini arttırdı. Kitlelerle geleceğimizi tartışma, somutlama imkanı bulduk. Devrim çağrımız direnen kitlelerde etkin bir karşılık buldu. Kitlelerin gözünde hayal olanlar gerçek oldu. Devrime bir hayal gibi bakanlar, “devrimin göz kırpması”nı gördü, yaşadı, yaşattı. Ufku internetle sınırlı olan, barikatı internet oyunlarının ötesinde hayal edemeyen, okul-ev-oyun arasındaki üçgende yaşayan

geniş bir kesim kendi hayatı ve geleceği konusunda inisiyatifi eline aldı.

Tüm bunlar kamp çalışması ile kendi sınırlılıklarımızla yapmaya çalıştıklarımızın kitleler tarafından hayata geçirilmesi idi. Elbette bizler, bu direnişi sadece güncel talepleri üzerinden değil, devrim mücadelesi üzerinden ele alan bir bakışla hareket ettik. Kamp çalışması kitleleri devrime çağırmaysa eğer, bunu en iyi yapabileceğimiz nesnel koşullar vardı. Elbette gelecekle ve özgürlükleri için kitleler alanlardayken, meydanları zapt etmiş ve savunurken kendi başına bir kamp çağrısı yapmayı doğru bulmadık. Bu yüzden kampa yönelik çağırılar bir süre erteledik. Fakat gelecek ve özgürlük çağrımız kesintisiz devam etti. Ancak kitle hareketi belli bir aşamaya geldi. Bugün dönüp bu büyük sarsıcı direnişin değerlendirilmesi ve geleceğe dair ilk sonuçlarının çıkarılması gerekiyor. Kampımız bu açıdan Türkiye’nin dört bir yanından gençliğin katılacağı, -nasıl ki barikat başında geleceğine sahip çıktıysa- geleceğine nasıl sahip çıkacağını da tartışacağı bir kamp olacak.

Kampın gündemlerinden bahsedecek olursak; böyle bir patlamanın kamp gündemlerini etkilemesi kaçınılmazdı. “31 Mayıs patlaması, kitle hareketi ve gençlik” başlıklı bir sunum bunun somutlamasıdır. Elbette ki sadece bu kadarı yeterli olmayacaktır. Kampımız baştan sona tüm gündemlerini işlerken içinden geçtiğimiz tarihi günleri öne çıkartacak. Kadın sorunu ya da Kürt sorunu tartışılırken kitle hareketiyle bağı ortaya konacak. Ya da emperyalizm ve Ortadoğu tartışmalarında tüm dünyadaki süreçlerin birbiriyle ilişkisi çerçevesinde Türkiye’deki sürece de değinilecek, özellikle de bu tarihi dönemde sınıfın tarihsel misyonunun tartışıldığı bir kamp olacak.

Atölye çalışmalarında yine barikatın sesi, soluğu, resmi, ritmi, felsefesi, fotoğrafı kampımızda hayta bulacak.

- Kampın içeriğinden bahsedebilir misiniz?

- Öncelikle kampımız seminerler, söyleşiler, atölyeler ve etkinliklerin çok daha ötesinde bir kapsama sahiptir. Bunlar sadece belli saat aralıklarında somutlanan faaliyetlerdir. Bizler kampı baştan sona yeni bir dünya, yeni bir kültür bakışıyla örgütleyeceğiz. Bu seminerlerde tartışmayı, atölyelerde üretmeyi gerektiriyor. Tüm planlamalar kolektivizmin öne çıkartılacağı, çıkarsız hesapsız herkesin hayata katılacağı, “hayatta seyircilere yer yok” sözünün karşılık bulacağı bir kamp gerçekleştiriyoruz. Herkesten yeteneğine göre kampa katkı sunmasını isteyeceğimiz, her işin gönüllülük ilkesine göre yapılacağı, sorumlulukların bunu hedefleyerek verileceği ve ihtiyaçların temel alındığı bir paylaşımın ve dayanışmanın olacağı kampımızın eğitici rolü seminerler, tartışmalarla ve söyleşilerle sınırlı olmayacaktır.

Bunun ötesinde ayrıntılı bir program vermek yerine temel konulara değinmek yerinde olacaktır. Seminer

başlıklarının her biri -Halk hareketi, Kürt sorunu, emperyalist savaş gibi- kitlelerin tartıştığı, burjuvazinin kendi cephesinde politikalar ürettiği ve maalesef ki kitleleri kendi politikaları temelinde taraflaştırdığı gündemlerin işlenmesi olacaktır.

Tüm atölye çalışmalarında ve söyleşilerde sosyalist dünya görüşünün karşılık bulması bizler için önemlidir. Sanatın bir avuç profesyonelin elinde bir mülkiyete, metaya dönüştüğü, birilerinin icracı birilerinin ise izleyici kaldığı bugünkü koşullarda kamp katılımcılarını bu çalışmalara katmak ve bir parçası yapmak kampımızın temel hedefidir.

- Kamptan beklentileriniz ve sonrasında dair hedefleriniz nelerdir?

- Yukarıda bu sorunun cevabını parça parça verdik. Kampın örgütlenmesine, içeriğine hayatla kurduğu bağa değinirken kampı kendinden menkul bir faaliyet olmadığını ortaya koyduk. Bu yüzden kamp ile yaptığımız ve ortaya koyduğumuz geleceğimiz ve özgürlüğümüz için devrim mücadelesini büyütme iddiamız kamp sonrasında da devam edecektir. Kamp bu noktada bir ileriye adım olacaktır. Bugüne kadarki birikimin geliştirileceği, bilince çıkartılacağı kamp sonrasında ete-kemiğe bürüneceği bir çalışma olacaktır.

“İsyan barikatlarından gençlik buluşmasına” dedik. Barikatları bıraktığımız anlamına gelmiyor bu. Düzenin bilincimize ve hayatımıza koyduğu barikatları düşürmek için, daha sonrasında düzenin ideolojik aygıtlarına karşı barikatlar örmek için kampımızı yapıyoruz. Gençlik buluşması kamp nezdinde sonlandığında çok daha geniş gençlik kesimleriyle buluşacak, isyan barikatlarını devrim barikatlarına çevireceğiz.

Forumlar taleplerin kürsüsü oluyor

Forumların en önemli yanıysa tek başına söyleşi ve tartışma pratiğinden sıyrılarak, mücadeleyi büyütmek için kararlar alması ve uzun vadeli mücadeleleri hedefleyen gelişimidir.

15 Temmuz 2013 | Sarıgazi

Taksim Direnişi'nin yarattığı hareket kendini yeni mücadelelere forumlarda mayalıyor. Başta direnişin kalbi İstanbul olmak üzere, mücadeleye dair tartışması olan tüm alanlarda forumlar özgür kürsüler oluyor.

Belli başlı merkezlerle forumlar sınırlı kalıyor gibi gözükse de emekçi mahallelerinde de forumlar yapılmaya devam ediliyor. Özellikle devleti rahatsız eden bu süreklilik bir dizi alanda saldırıların hedefi haline getiriliyor. Son olarak Sarıgazi'de Yenidoğan forumu sonrasında faşist saldırı gerçekleşmiş, ardından polis operasyonu ile mahalledeki devrimci ve ilericiler hedef alınmıştı. Faşist saldırıdan iki gün önce direniş çadırını kaldırma çabasını neye güvenerek dillendirdiği de böylece görüldü.

Forumların en önemli yanıysa tek başına söyleşi ve tartışma pratiğinden sıyrılarak, mücadeleyi büyütmek için kararlar alması ve uzun vadeli mücadeleleri hedefleyen gelişimidir.

Dinamik bir güç haline gelen forumlar çoğu alanda bir eylemselliği simgeliyor. Zira başta merkezi forumlar olmak üzere bir dizi forumda refleks eylemler oturtulmuştur. Devlet tarafından gerçekleştirilen saldırıların ardından forumlarda binlerce emekçiyle

eylemler örgütlenerek saldırılara karşı kenetlenmesini sağladı. Forumlar bir yandan bağımsız kararlarını şekillendirirken bunun ikinci adımı olarak Taksim Dayanışması'nın yaptığı eylem çağrılarına güç katıyorlar. Forumlar aldıkları kararlarla yüzlerce insanı sürecin öznesi haline getiriyor.

İstanbul'un dört bir noktasında forum var

12 Temmuz'da gerçekleştirilen forum öncesi tutuklanan Taksim direnişçilerine özgürlük talebi ile Eskişehir'de katledilen Ali İsmail Korkmaz anısına yürüyüş gerçekleştirildi. Esenkent girişinde toplanan kitle pankart açarak forumun yapılacağı Havana Parkı'na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüşle parka geçildikten sonra ilk olarak Taksim Direnişi'nde yaşamını yitirenler anısına saygı duruşu yapıldı.

Forum sırasında söz alan emekçiler forumların daha güçlü geçmesi için bir dizi öneri sundu. Güncel gelişmelere ilişkin canlı tartışmalar yapıldı. Forumu polis tarafından işkencede katledilen Metin Göktepe'nin annesi ve gözaltında kaybedilen Hasan Ocak'ın abisi Hüseyin Ocak da katılarak, gözaltında kayıplarla ilgili konuştular.

15 Temmuz günü Esenyurt'ta ilk geniş katılımlı forum, Esenyurt Dayanışması'nın çağrısıyla Depo Kapalı Cadde girişinden yürüyüşle başladı.

Yürüyüşün ana gündemi ise Taksim direnişçilerine yönelik devletin tutuklama terörü ve katledilenlerin yerine direnenlerin tutsak alınması oldu. Yürüyüşün ardından Yurtiçi Kargo direniş alanının karşısında foruma geçildi.

Forumda söz alanlar, Taksim Direnişini büyütmek ve eylemlere devam etmenin gerekliliği üzerinde durdu. Forumda çeşitli somut öneriler de dile getirildi.

Taksim Direnişi'nin ardından zindanlara atılan ilerici ve devrimci güçleri sahiplenmenin önemine vurgu yapıldı.

Zeytinburnu'nda söz işçilerin

Zeytinburnu forumunda 15 Temmuz akşamı direnen işçiler ve sendikacılar deneyimlerini paylaştı.

Kurulan iftar sofrasında yemekler yendikten sonra foruma geçildi. Forumda sendikal süreçlerini, pratik ve teorik deneyimlerini aktarması için direnişçi işçilere ve sendikalara söz verildi.

Cumartesi Anneleri'nden Güler ana konuştu, Yurtiçi Kargo direnişçileri, MNG Kargo direnişçileri, Hey Tekstil direnişçileri, Kuzu Deri direnişçileri, Havayolu işçileri, Eğitim-Sen, GÖÇ-DER, Dev Sağlık-İş adına birer konuşma yapılarak süreç ve saldırılar değerlendirildi.

15 Temmuz Pazartesi günü saat 21:00'da başlayan Aydınlar Mahallesi forumu, bir gün öncesinden mahalle sokaklarında yapılan konuşmalarla duyuruldu.

Aydınlar Mahallesi'nde ulaşım için yeterli otobüsün olmaması, sistemin doğa ve çevreye verdiği tahribat üzerine konuşuldu ve işçilerin fabrikalarda, emekçilerin mahallelerde örgütlü olması gerektiğine vurgu yapıldı.

Sarıgazi'de foruma faşist saldırı

Sarıgazi Yenidoğan'da mahalle forumu sonrası forumdan çıkan gençlere faşistler tarafından saldırı gerçekleştirildi. Saldırı sonrası faşistler geri çekilirken emekçiler sokağa çıkarak mahallede bir araya geldiler. Saldırıya tepki gösteren emekçilere saat 01.30 sularında ikinci bir saldırı daha gerçekleşti. Mahalleye arabalarla gelen yaklaşık 60 kişilik faşist grup sokakta oturan gençlere silah, pala ve sopalarla saldırdı. Faşistler saldırının ardından arabalarla mahalleden uzaklaştı.

İkinci saldırı haberinin duyulmasıyla mahalledeki emekçiler toplanarak gelen polise tepki gösterdi. "Bu sizin oyununuz" diyerek polislerle faşist çetelerin işbirliğini teşhir eden mahalle halkı polisin işlem yapmasına izin vermeden mahalleden uzaklaştırdı.

Sarıgazi'de mahallelerde forumlar yeni öneri ve kararlarla güçlenerek devam ediyor.

Meclis Mahallesi'nde forumun daha güçlü geçmesi için önceki forumlara katılıp bu süreçte aktif rol almak isteyenlerle bir toplantı yapıldı.

Panelden sonra emekçilerden öneriler, konuşmalar almak için foruma geçildi. Bir avukat söz alarak gözaltı ve tutuklama terörü ile ilgili konuşma yaptı. Devletin eylemleri bitirmek için tutuklama terörünü devreye soktuğunu, özellikle Taksim Dayanışması'na yönelik saldırıyı kınadığını ifade etti.

İnönü Mahallesi'nde ise forum festival alanında gerçekleştirildi.

Açılış konuşmasında 1,5 aylık süreç,

12 Temmuz 2013 | Ümraniye

gerçekleştirilen eylem, etkinlikler, kazanımlardan bahsedildi. Daha sonra söz mahalle sakinlerine bırakıldı. Mahalledeki çöp sorunundan, Aile Hekimliği'nin özelleşmesine, Gezi Parkı Direnişi nedeniyle tutuklananlarla dayanışmaya, seçimlere, AKP'nin gitmesinden, AKP-CHP-MHP bütün partilerin aynı düzeni temsil ettiği bu nedenle birbirlerinden farklı olmadıklarına ve ufumuzun devrim olması gerektiğine kadar pek çok görüş dile getirildi.

12 Temmuz Cuma akşamı **Yoğurtçu** Parkı'nda Hukuk Atölyesi'nin sunumu yapıldı. "GBT kontrolleri, gözaltılar ve ev aramalarında haklarımız" konulu sunum, Ezilenlerin Tiyatrosu oyuncularının hazırladığı interaktif oyun ile birlikte aktarıldı.

Oldukça canlı geçen sunum boyunca avukatlar bu tarz durumlarla karşı karşıya kalındığında yapılması ve yapılmaması gerekenleri detaylı bir şekilde belirttiler.

Avukatların ardından TODAP üyesi psikologlar, kriz anı olarak değerlendirilebilecek böyle durumlarda sağlıklı düşünebilmek için yapılması gerekenleri aktaran kısa bir sunum yaptı.

Bakırköy halkı, bu hafta yapılan çeşitli eylemlerden dolayı aksamalar yaşasa da, eylemsel tepkilerin gösterilmesinden dolayı olumlu bir haftayı geride bıraktı.

11 Temmuz Çarşamba günü parkta yapılan Çapul TV'nin canlı yayın programı öncesi Bakırköy Meydanı'ndan yürüyüş gerçekleştirildi. 3. Bölge'de bulunan tüm forumların katıldığı eylemde, İncirli Caddesi trafiği kesildi. Yapılan eylemde sık sık sloganlar atılırken, Çamlık Parkı'na gelindiğinde ise önceden hazırlanan iftar programına geçildi.

İftardan sonra Çapulcu Korosu'nun müzik dinletisi ve gösterisinin ardından canlı yayına geçildi. Canlı yayında tüm forumlardan temsilciler söz alırken, temsilcilerin konuşmalarının ardından serbest foruma geçildi.

Forumlara 12 ve 13 Temmuz günlerinde devam edildi.

Küçükçekmece Dayanışması, 12 Temmuz'daki forumda Ekümenopolis belgeselinin gösterimini gerçekleştirdi.

Belgesel gösteriminden önce 10 Temmuz Çarşamba günü gerçekleştirilen forumda tartışılanlar aktarıldı ve siyaset atölyesi kapsamında "sosyalizm atölyesi" gerçekleştirme önerisi üzerine fikirler ifade edildi. Bu tartışma sonucunda seçimlerin, yeni anayasanın tartışılacağı bir atölye gerçekleştirme önerileri de geldi. Atölye başlığı ve içeriği ile ilgili önerileri olanların daha somut öneriler getirmesine ve 15 Temmuz Pazartesi günü gerçekleştirilecek forumda atölyenin netleştirilmesine karar verildi. Ayrıca forum

boyunca Özcan Yaman'ın Taksim Direnişi fotoğraflarından oluşan sergi de açıldı.

Aydınlı Halk Meclisi Girişimi tarafından 12 Temmuz'da düzenlenen 3. forumda gündem meclisin oluşturulmasıydı. Forum başlamadan önce ise Taksim Direnişi'nde şehit düşenler için bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi.

Forum başlamadan önce ise ortak halk sofrası oluşturularak yemek yenildi. Emekçi kadınların yaptığı yemekler alanda bulunanlar tarafından kolektif bir şekilde servis edildi.

Forumda söz alan emekçiler kadın sorunu, kentsel dönüşüm, örgütlenme, işçi sınıfı ve daha birçok konuda söz alarak düşüncelerini ifade ettiler. Konuşmalarda önerilenler ise toplantı kararı alınıp, tartışılmak üzere not alındı.

Süreç forumlarla devam ediyor

Direniş eylemlerine ve forumlara sahne olan Batıkent'te süreç devam ediyor. Sürecin aktif parçası olan sınıf devrimcileri, forum ve eylemler üzerine değerlendirme yaparak devrimci müdahaleyi tartıştılar.

Batıkent'te günlerdir eylemli bir şekilde devam eden süreç mahalle meclislerine evrilerek devam ediyor. 9 ayrı mahallede oluşturulan meclisler her Perşembe toplanarak haftalık eylem programı çıkartıyor. Her Cuma yürüyüş yapılırken, cumartesi günleri de Ethem Sarıgül Parkı'nda etkinlikler yapılıyor. Forumları sınıf devrimcileri de bir kürsü olarak kullanılıyor ve hareketin önünü açmak üzerinden tartışmalar yürüterek, somut öneriler sunuyorlar.

Batıkent'te ilerleyen sürecin ulusal bir etkinin altında olması ve seçimler üzerinden yapılan planlamalar ekseninde gelişmesi karşısında sınıf devrimcileri de bir toplantı gerçekleştirdi. Sürecin değerlendirmesi ile başlayan toplantı, Batıkent'te harekete nasıl müdahale edilebileceği ekseninde gelişen tartışmalarla devam etti. Her hafta düzenli toplantılar yapma kararı alan bileşen, Batıkent ile Ostim'in bağına kurma, işçi sınıfını sürecin bir parçası haline getirme kararlılığını da ortaya koydu.

Ayrıca polis terörüne karşı son afişler Batıkent ve Dikmen'de yaygın bir şekilde kullanıldı. Kızıl Bayrak gazetesi de emekçilere ulaştırıldı.

Konak'tan Güzeltepe'ye forumlar sürüyor

Gezi Direnişi eylem ve etkinlikleri forumlarla devam ediyor. 16 Temmuz günü de Konak Meydanı'nda forum yapıldı. Renkli tartışmalarla başlayan forumda ilk önce öneriler sunuldu.

Geçen hafta içinde de Konak Meydanı'nda forum yapılmasına karar veren halk bu kararını hayata geçirdi.

İlk tartışma, forumun haftada kaç gün yapılması üzerine oldu. Tartışmalar sonunda haftanın iki gününde forum yapılması onaylandı. Salı ve Cuma günleri saat 20.00'de Konak Meydanı'nda forum yapılmasına ve diğer semtlerde yapılan forumlara katılmasına karar verildi.

İkinci olarak, direnişe yönelik devam eden tutuklama terörüne değinildi. En çok tutuklamanın İzmir'de yaşandığı ve devrimcilerin hedef alındığı vurgulanarak tutuklananlara sahip çıkmak gerektiği ifade edildi. Yapılan konuşmada herkesin çevresindeki insanları sokağa çıkarması gerektiği söylendi.

Üçüncü olarak bundan sonra yaşanacak herhangi bir baskın, gözaltı ya da devlet saldırısı karşısında saat 18.30'da refleks olarak YKM önünde toplanma ve çevreye eylem çağrısı yapılması önerildi. Forumun sonunda bu öneriler oylamaya sunuldu ve kabul edildi.

İzmir'de ayrıca Çiğli'nin Güzeltepe semtinde de halk forumları sürüyor. Dördüncü foruma Evka 2 ve Karşıyaka forumlarından da katılımlar sağlanarak dayanışma ve mücadeleyi büyütme çağrıları yapıldı. Forum etkinlik formatıyla başlatıldı ve ilk başta Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu kısa bir oyunla kitlelere mücadele çağrısını yükseltti. Ardından Müzisyenler Derneği söz aldı ve önce kitleyi Gezi Direnişi'nde şehit düşenler anısına saygı duruşunda bulunmaya çağırıldı. Saygı duruşunun bitimiyle birlikte devrimci marş ve türkülerle forum devam etti. Müzisyenler Derneği'nin dinletisinin ardından forum için konuşmacılar kürsüye çağırıldı.

İlk sözleri Çiğli'den sınıf devrimcileri aldılar. 31 Mayıs'tan itibaren süren direnişte son bir ayda İzmir'de yaşanan gözaltı teröründen bahsedildi ve tutsaklarla dayanışma çağrısı yükseltildi. Bugün görüşüne gidilen devrimci tutsakların selamları kitleye iletildi.

Başka bir sınıf devrimcisi de konuşmasında mahallelerinde kalıcı çözümler istiyorlarsa bunun ancak sosyalizmde mümkün olabileceğini, hiçbir partinin seçim başarısı emekçilerin hayatında kalıcı çözümleri üretmeyeceğinden bahsederek forumları ve direnişleri büyütme çağrısında bulundu.

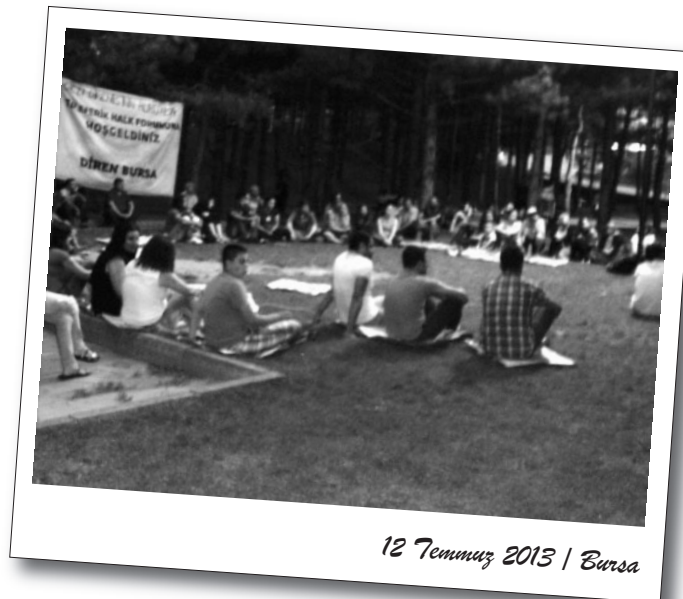
Söz alan emekçiler sırasıyla mahalledeki yaşam alanlarının düzenlenmesi üzerine konuşmalar yapıldı. Sonraki konuşmalarda diğer forumlardan gelen emekçiler söz alarak ortak forumlar düzenleme önerileri sunuldu. Forum saat 23.00'te bitirildi.

Teleferik'te ikinci forum

Teleferik'te gerçekleşen forumların ikincisi 12 Temmuz günü saat 21.30'da Teleferik çamlığına yapıldı. Forumda mahallenin yerel sorunları üzerine tartışmalar yürütüldü. Yoğun olarak tartışılan konulardan birisi Teleferik çamlığının durumu oldu. Çamlığın aydınlatmasından, düzenine ve güvenliğine kadar birçok sorun forumda dile getirildi.

Çamlığın durumu haricinde Ali İsmail Korkmaz'ı ve hayatını kaybeden diğer direnişçileri anan bir konuşma gerçekleştirildi. Ayrıca Gezi Parkı'yla başlayan eylemler sonucunda tutuklanan ve gözaltına alınanlara destek olmak gerektiğini vurgulayan konuşma yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Ankara-Bursa-İzmir

12 Temmuz 2013 | Bursa

ABD'de Trayvon Martin davası...

İrkçiliğin ardındaki devlet gerçeği

T. Kor

İrkçi, şoven saldırılara yaslanarak varlığını sürdürme çabası kapitalist düzenin temel politikalarından biridir.

Amerika Birleşik Devletleri yine bir ırkçı cinayet ile anılıyor. Bu sefer sadece cinayet değil mahkeme kararı da büyük tepki topladı. Zira sırf siyahi olduğu için 'suçlu olma ihtimali yüksek' görülen 17 yaşındaki gencin öldürülmesi yargı kararıyla makul görüldü. Trayvon Martin davasında jüri ve hakim katili suçsuz buldu.

Trayvon Martin, 26 Şubat 2012'de Orlando yakınlarındaki Sanford kasabasında, George Zimmerman adlı güvenlik görevlisi tarafından vurularak öldürülmüştü. Özel güvenli site içerisinde işlenen cinayetin ardından yaşananlarda ırkçı cinayetin devlet tarafından ele alınışı için bir emsal teşkil ediyor. Çünkü 17 yaşında bir genci öldüren site güvenliği George Zimmerman gözaltına bile alınmamıştı. İşlediği cinayet Florida polisi tarafından tamamen meşru görülmüş ve gözaltı işlemi bile yapılmamıştı. Güvenlik görevlisi Zimmerman, polise kendisini savunmak için Trayvon Martin'in kapşonlu olmasını ve cebinde silah olduğunu düşündüğünü ifade etmişti. Polis de bu ifadeyi baz alarak cinayeti yasal olarak yok saymıştı.

Olay yeri incelemeleri sonucundaysa Martin'in elinde bir poşet şekerleme ve buzlu çay olduğu rapor edilmişti. Polis buna rağmen Zimmerman'ın tutuklanmasına gerek görmemişti.

Fakat Martin'in katledilmesinin ardından yaşananlara yönelik tepkiler karşısında ABD yönetimi kayıtsız kalamadı. İlk olarak ABD Başkanı Obama bir açıklama yaparak öfkeli eylemcilerin tepkisini yatıştırmaya çalıştı. "Eğer bir oğlum olsaydı Trayvon'a benzerdi" diyerek kitlelerin gönlünü kazanmaya çalışan Obama, diğer yandan ikinci bir soruşturmayla Zimmerman'ın tutuklanmasını sağlayarak mücadeleyi ancak durdurabilirdi. Fakat çok geçmeden tutuklamadan sadece haftalar sonrasında mahkeme Zimmerman'ı kurtaran yasal kılıfa yaslanarak kefaletle

serbest bırakılmasına izin verdi. 150 bin dolar olarak belirlenen kefaletin sadece 10'da birini yatırarak Zimmerman özgürlüğüne kavuştu. Florida yasalarına göre nefsi müdafaa ölümüne güce başvurulmasına olanak tanınıyor. Güvenlik görevlisinin "meşru müdafaa" gerekçesiyle elini kolunu sallayarak çıkışına izin verildi.

Savcı bile Zimmerman'ın "Martin'i vurmak istediği için vurduğunu" belirterek, meşru müdafaa olabilmesi için daha fazla yaralanmış olması gerekeceğini belirtmişti. Jürinin iki günü aşan toplantısının ardından karar açıklandı. Kararı açıklayan yargıç, Zimmerman'a "Artık mahkemede bir işiniz kalmadı" diyerek aklamanın son noktasını koydu.

Mahkemenin kararındaki alenen yaşanan aklama elbette sırf Zimmerman'ın özgürlüğü için değildi. Amerika'daki ırkçı ayrımların her ne kadar kaldırıldığı ifade edilse de hayatta karşılıkları olduğu yerde duruyor. Yapılan araştırmalara göre ABD'de her 28 saatte bir, bir siyahi, polis veya başka saldırganlar tarafından öldürülüyor. Bundan dolayı Amerika'daki ırkçı saldırıların sahiplenilmesi kapitalist devletin yapısı gereğidir. İrkçi, şoven saldırılara yaslanarak varlığını sürdürme çabası kapitalist düzenin temel politikalarından biridir. Bu politika ile yeni cinayetlere zemin düzlenerek kitlelerin korku duvarlarının yükseltilmesi, sömürü ve çifte standarta razı gelmesi öngürülür. Bunun için ABD Adalet Bakanı Holder, karara ilişkin konuşmasında "diyalog" vurgusu yapıyor. Zira emekçilerin ve ezilen siyahi halkın öfkesi sokakları doldurmaya başladı bile. Holder mahkeme sürecine ilişkin konuşmasında şunları ifade etti: "Verilecek hukuki karardan bağımsız olarak, bu trajedinin halkımız için karmaşık ve bu davanın uyardığı duygusal açıdan yüklü hususlar üzerinde dürüstçe konuşmak için yeni bir fırsat sunduğuna inanıyorum. Geçmişte çok sıkça yaptığımız gibi bu fırsatın

kaçmasına izin vermemeliyiz."

Kapitalist ülkelerin hepsinde oynanan sözde demokrasi ve adalet oyununa sarılan Holder 'bağımsız yargı' kararını öteleyerek diyalogtan bahsediyor. Bu ise dolaysız olarak sokaktaki eylemlerin adil yargılama talebine kulak tıkamak, ırkçı ayrımcılığı besleyen yasalara dair hiçbir somut adım atmamak anlamına geliyor.

Cinayete isyan ABD yasalarını hedef alıyor

Fakat alenen yapılan bu aklama kitlelerde biriken öfkeyi ateşledi. Başta siyahi halk olmak üzere emekçiler geniş bir eylemli süreç örererek ırkçılık karşıtı hareketi büyütüp taleplerini sokaklara taşıdı. Siyahi halkın doğal tepkisi kapitalizmin mabedinde sömürüye karşı mücadele edenlerin simgesi olan "Occupy" hareketiyle birleşti. Bu yanı sıra bugüne kadar birbirinden kopuk kalan iki mücadele kanalının buluşması da bugün için sınırlı ama anlamlı bir adım oldu.

Bu süreçle öncelikle davaya fiilen müdahil olundu. Mahkeme salonlarının dışında, eylemlerle Zimmerman'ın tutuklanması için baskı yaratıldı. Bu ilk başta karşılansa da süreç soğuduğunda kefaletle serbest bırakma kararıyla düzen karşı adımını attı. Bugün dava karara bağlanıp katil suçsuz ilan edildiğinde ABD'nin bir dizi eyaleti ve şehir merkezi eylemlerle bloke oldu. Kitleler karara öfkesini sokaklarda gösterirken polis gözaltılarla eylemin kiteselleşmesini engellemeye çalıştı. Fakat burada asıl önemli olan Zimmerman'ın ceza almasından öte eylem taleplerinin ırkçılığı kollayan, destekleyen yasaların hedefe alınmasıdır. "Yerini koru", "meşru müdafaa" ve silah yasaları yeniden gündeme oturmuş bu yasaların ırkçı cinayetlere gerekçe olmasının önüne geçmesi talebi, tüm eylemlerde öne çıkmıştır. Bu da ABD'de kurulu düzenin en temel yasalarının hedef alınması anlamına geliyor.

Eylemler sırasında yapılan röportajlardan biri biriken öfke ve mücadele dinamiğini yansıttı. Clay Harris adlı bir Afro-Amerikalı sözleriyle tepkisini ve fiili meşru mücadele hattını belirtiyor: "Kararı duyunca deliye döndüm, oturup söylenmekten öte, bir şeyler yapmamız gerektiğini düşündüm, o nedenle protestolara katılıyorum. Önce biz burada insan haklarını çözmeliyiz, ondan sonra diğer ülkelere bunu yapmasını istemeliyiz." Tüm eylemcilerin ortak kümesi olan bu "değiştirme" hedefi, baskı, sindirme ve anti-propaganda araçlarına rağmen devletlerin kitleleri kontrol edemediğini kanıtıyor. Korku duvarını aşan, manipülasyonları gören kitlelerin bilinçli eyleminin durdurulamayacağı bir kez daha ispatlanıyor. Emperyalist kapitalist sistemin incisi, "refah dolu" ABD'de de bu gerçek egemenlerin korkularını büyütüyor.

Gezi tutsağından mektup...

“Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak!”

Evet, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. 31 Mayıs'ta Gezi Parkı'nda başlayarak Türkiye'nin dört bir yanına yayılan direnişin en önemli kazanımlarından biri kitlelerin korku duvarlarını kırmaları oldu. Belki de en önemli dinamiklerinden birini de, devrimci pratik ile geniş kitlelerin eylem birlikteliğinin sağladığı zeminde buluşmaları ve bu zemin üzerinde yaşanan karşılıklı etkileşim oluşturdu. Bu iki olgunun düzen muhalefetinin kendiliğinden başlayan bir hareketi kontrol altına alma noktasındaki acizliği ile birleşmesi ise burjuvazinin eteklerini tutuşturmaya yetti.

Son süreçte yaşanan saldırılar bu korkunun ürünü olmakla beraber, sınıfsal bir tavrın, sınıf politikalarının sonucu olarak doğdu. Burjuvazi, süreci başından beri kendi sınıfsal konumu üzerinden okumayı başardı. Direnişin ilk günlerinde kendi adına oluşan tehlikenin farkına vardı ve sözcülerinin ağızlarına, “aranızda marjinal gruplar var” sözünü doladı. Devamında ise, şimdi karşı karşıya bulunduğumuz, tutuklama saldırıları geldi.

Korkularından sıyrılan kitleleri tekrar zapturapt altına alıp gözdağı vermenin, diğer yandan da devrimci güçleri fiilen kitlelerden koparmanın somut aracı oldu tutuklamalar. Kitle hareketinin düzen sınırlarını aşip sınıfsal bir öz kazanmasını engellemenin tedbiri olarak hayata geçirildi, geçiriliyor.

İzmir'de, İstanbul'da, Ankara'da yaşanan tutuklamalar bu çerçeveye oturmuştur. Özellikle İzmir'de Gezi direnişi davalarında yasal dernek, yayın ve basın açıklamaları üzerinden gidilerek insan avına girişilmesi, toplam tabloyu karartmamalıdır. Gezi olaylarının paravan olarak kullandığı aşıkardır. Ancak tek yanlı bu bakış, tamamıyla devrimcilerin tarihsel misyonunu gözden kaçırarak bir duruşun ifadesi olabilir. Mücadelenin ilk günkü militan biçimlerinden barışçıl eylem ve forumlara evrilmesi bu kanıyı beslemektedir. Fakat, bu aynı olgu, tersinden gerçekte kendiliğinden bir öfke patlaması ile sokaklara inen kitlelerin örgütlenme eğilimini ve bir sonraki sürece hazırlanma zeminini işaretlemektedir. Ve unutmayalım ki, henüz daha işçi sınıfı sokaklara inmemiştir. Yaşanan tam anlamıyla burjuvazinin taktik saldırısıdır. Kitlelere devrimciler şahsında yöneltilen bir saldırıdır, harekete

ket vurmanın bir aracıdır.

Tarihi günlerden geçiyoruz. Bunalımlar, savaşlar, ve devrimler çağında burjuvazi kartlarını açık oynamakta, gelecek günlere kendi cephesinden hazırlanmaktadır. Gezi direnişinin 5. şehidini verdiği bugünde, sınıf savaşımının seyri içerisinde kızıl bayrakları dalgalandırmak, tarihsel misyonumuzun omuzlarımıza yüklediği yükü hakkıyla taşımak biz sınıf devimcilerine düşmektedir.

Saldırıları püskürtecek olan tam da bu saldırıların ana hedefi olan devrimci kitlelerdir. Kitle hareketine sınıfsal özünü taşıyıp, devrimci rengini verecek olan işçi sınıfıdır. O halde sınıfa gitmek, kitlelerle kaynaşmak, örgütlenmek ve geleceğe yürümek gerekmektedir.

Yaşanan göstermelik adalet sürecinde mahkemelerin savunmaya karşı kör, sağır, dilsiz rolünü oynaması ve önceden verilmiş bir kararı hayata geçirme işlevi, bizleri, işte yukarıda ortaya koymaya çalıştığımız çerçevede şaşırtmamaktadır.

Saldırıların arkası elbette gelecektir. Ancak zulmün olduğu yerde direniş de yeşerecektir. Buca'da bir forumda dile getirildiği gibi “artık ezber bozulmalıdır, bozulmuştur!”

Bu tarihi günlerde avazımla aranızda olamamanın buruk tınısı, yüreğimdeki kitlelerle kol kola yürüyememenin kıskançlığı olsa da, duvarların, dikenli tellerin ve taş avluların arasından umut yüklü türkülerimiz, özgürlük şiarlarımız ve sınıf bilincimizin direnciyle sıkılı yumruklarımızla haykırıyorum: “Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!” Zindanlarda direniş büyütmenin “yükünü” omuzlayan genç bir sınıf devrimcisi olarak: “Her yer Taksim, her yer direniş!”

Özgür yarınlarda kucaklaşmak üzere...

Burcu Koçlu

Tutuklu BDSP'lilerin adresleri

Burcu Koçlu
Şakran Kapalı Kadın Hapishanesi
Kampüs Postanesi A7
Yeni Şakran - Aliağa / İzmir

Serdar Gür
Yunus Kızıtaş
Abdullah Yüksel
Erol Özdemir
Soner İnanç
Hüseyin Gülbitti
İzmir Kırıklar F Tipi Cezaevi / F-1

Cumartesi Anneleri: “Gençler hala ölüyor!”

Cumartesi Anneleri'nin bu haftaki buluşmasında İsa Efe'nin kaybedilişi ve sonrasında yaşananlar işlendi.

İlk olarak kayıp yakınları konuşmalar yaptılar.

Kenan Bilgin'in yakını İlhan Bilgin bir konuşma yaptı. Bilgin, başbakanın Bingöl'de yaptığı konuşmada “memleketimin dağlarına bahar geldi, artık gençler ölmüyor” sözlerine karşı Gezi Direnişi'nde hayatını kaybedenleri hatırlatarak tepki gösterdi. “Barış” sürecine değinerek, Kürt halkının bugünlere verdiği mücadeleye geldiğini, fakat başbakanın bunun önünde engel oluşturduğunu ifade etti.

Cemil Kırbayır'ın yakını Fatma Kırbayır konuşmasında devletin soru soran gençleri içeri aldığı ifade etti. Sadece yakınlarının kemiklerini istediklerini ifade ederek, “ölümse ölüm dövüşse dövüş, herşeye hazırız” dedi.

Engin Kaplan'ın annesi Melek Kaplan da konuşarak duygularını dile getirdi. 12 senedir çocuğundan haber alamadıklarını, bu nedenle eşinin kalp krizi geçirerek öldüğünü anlattı. “Ben de son nefesime kadar aramaya devam edeceğim” diyerek, oğlunun kemiklerini istediğini dile getirdi.

Kayıp yakınlarından, İrfan Bilgin, Hanife Yıldız ve İkbal Eren de konuşma yaparak duygularını ve taleplerini dile getirdiler.

Kayıp yakınlarının konuşmalarından sonra basın açıklamasının okunmasına geçildi. Açıklamada, 16 yıl önce 116. eylemde İsa Efe'nin faillerinin açıklandığı ve akibetinin sorulduğu söylendi. Fakat hala durumun değişmediği, dosyanın tozlu raflarda bekletildiği ifade edildi. 9 Temmuz 1996 yılında Tepebağ Jandarma Karakolu'na götürüldükten sonra kaybedilen İsa Efe'nin süreci anlatıldı. Olaydan sorumlu olan askerlerin belli olduğu fakat hiçbir şey yapılmadığı belirtildi.

Açıklama Gezi Direnişi sırasında uygulanan saldırıların teşhiri ile devam etti. Saldırıları sırasında çok sayıda insanın yaralandığı, darp edildiği, gözüne alındığı ve öldürüldüğü ifade edilerek, sorumluların cezalandırılması gerektiği söylendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/29 * 19 Temmuz 2013

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No:10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL
TEL: 0 (212) 654 94 18

Kavga bitmedi direniş devam!

Gezi direnişlerine katıldıkları için İzmir'de gözaltına alınıp tutuklanarak Kırıklar 1 No'lu F Tipi'ne konulan Gezi direnişçilerinin mektubunu okurlarımızla paylaşıyoruz...

Ülkemizde 31 Mayıs'ta başlayan, tüm kentlerimizi etkisi altına alan ve sarsıcı etkileri hızla devam eden bir süreç yaşanmaktadır. Bu sarsıcı sürecin adı Gezi Parkı Direnişidir. Gezi Parkı Direnişinin etkileri bir kez daha göstermiştir ki; ayağa kalkan, direnen bir halkın karşısında hiçbir kuvvet duramaz. Baskı, zulüm ve sömürü politikaları halkımızın birleşik gücü karşısında dağılmaya mahkûmdur.

AKP iktidarının temellerinde çok ciddi çatlaklara sebep olan Gezi Parkı Direnişi göstermiştir ki, bu ülke artık iktidarın istediği zaman, istediği baskı ve sömürü politikalarını hayata geçirebileceği "dikensiz bir gül bahçesi" değildir.

Elbette ki, bu direnişin AKP nezdinde de bir karşılığı olacaktır. Bu süreçte AKP, faşist devlet geleneğini bozmayarak arkasında binlerce yaralı, gözlerini kaybeden ve en son Eskişehir'de Ali İsmail Korkmaz yoldaşımız olmak üzere 4 insanımızın cansız bedenini bıraktı. Yine aynı şekilde Lice'deki karakol protestosunda halkın üzerine ateş açarak Medeni Yıldırım yoldaşımızı katletti.

Devletin saldırı politikalarının bir diğer ayağını ise, bu süreçte gözaltı ve tutuklama furyası oluşturuyor. Başta demokratik kimliğe sahip olan insanlar ve kurumlar AKP tarafından hedef tahtasına oturtuldu. Sadece bugün değil her zaman demokratik hakların gaspına karşı mücadele eden kişileri gözaltı ve tutuklamalarla bastırmaya çalışan devlet, Gezi Parkı direnişimizde aktif rol oynayanlardan olan Taksim Dayanışması üyelerine de, TMMOB ve birçok kuruma da saldırmayı ihmal etmedi.

Ayrıca özgür basına yönelik özel bir saldırı gerçekleştiren devlet, birçok gazeteciye Gezi Parkı sürecinde saldırarak yaraladı ve tutukladı. Yine ek olarak "yaralananlar ve hayatını kaybedenlerle ilgili olarak" savcılar haber yazmayı suç sayan fezlekeler hazırladılar. Süreç toplamında başta İstanbul, İzmir, Ankara olmak üzere onlarca ev ve kurum, parti binası basılarak birçok insan gözaltına alındı. Saçma-sapan polis fezlekelerine dayanarak ve hiçbir hukuksal maddi temeli olmayan iddialarla yüzü aşkın insan hapishanelere dolduruldu. Bizler belirli aralıklarla yapılan ev baskınlarında ve kurum baskınlarında gözaltına alınan ve devletin gözdağı vermek, ülkeyi "dikensiz gül bahçesine çevirmek" için işkenceye uğrayan, hiçbir delil ve maddi temele dayanmayan polis fezlekeleri ile tutuklanan Gezi Parkı direnişçileriyiz.

Bizler biliyoruz ki, bu saldırı dalgasının temelinde artık kolay kolay oturmamak üzere ayağa kalkan halkımızın direnişini sindirme operasyonu vardır. Ama yine tarihimizden biliyoruz ki, bir kez ayağa kalkan ve direnişin değiştirici gücünü kavrayan kitleler öyle kolay kolay pes etmezler. Şu an hapishanede olan Gezi Direnişi Tutsakları olarak bir kez daha söylüyoruz ki, bizleri buraya tıkmakla yıldıramayacaksınız. 31 Mayıs'tan beri meydanlarda, sokaklarda sürdürdüğümüz direnişi şimdi bizleri yıldırma için tıktığınız hapishanelerde, hücrelerde tüm canlılığımızla ve inancımızla devam ettiriyoruz.

Gün gün, sokak sokak, barikat barikat direnen halkımızdan aldığımız güçle burada da haykırmaya devam ediyoruz:

Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!

Her yer Taksim, her yer direniş!

Direniş şehitleri ölümsüzdür!

İzmir F Tipi Cezaevi Gezi Direnişi Tutsakları